

ဝေန် ဝေန်ပုံပြင်

ဝေဖန်ပုံပြင်
ဝေဖန်

ကိုးကော်ဦး
ကိုးကော်ဝတ်ရည်စာပေ
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း
ပုဗ္ဗင်္ဂတောင်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဟတ်က

နိဒါန်း	၂	
၂ မောင်ပေါက်ကျိုင်း	၂	၇
၂ ပြုစောထီး	၂	၁၅
၂ ဥပ္ပာဒန္တိ	၂	၂၁
၂ ကျီးနှင့် ဇီးကွက်	၂	၂၇
၂ မိဖုရားစောလုံ	၂	၃၃
၂ ပေါရိသာဒ	၂	၃၉
၂ ကျန်ဝစ်သား	၂	၄၇
၂ သီဟဗာဟု	၂	၅၃
၂ ဣလိဿနှင့်နွိစိတ္တ	၂	၅၉
၂ ဥပကနှင့် မဆာဝါ	၂	၆၅
၂ ပန်းဘဲမောင်တင့်တယ်	၂	၇၁
၂ ဗေဒါရီ	၂	၇၅
၂ သဗ္ဗလ	၂	၈၁
၂ ဗျတ်ဝိနှင့် ဗျတ္တ	၂	၈၇
၂ မာတင်	၂	၉၃
၂ ကြောင်အိုကြီးနှင့် ကြက်မကလေး	၂	၉၇
၂ ဥတိန္ဒ	၂	၁၀၃
၂ ကာကဝဠိယ	၂	၁၀၉
၂ ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျား	၂	၁၁၅

နိဒါန်း

'ရှေးဇူတုန်းက၊ ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ကယ်ရိတ်သွားရောတဲ့' အစချီသော ဒဏ္ဍာရီကလေးများကို ယခုခေတ်တွင် မကြားရတော့ပြီ၊ မကြားရလှပကသေး ထိုပုံကလေးများကို အစအဆုံးပြောတတ်သူပင်လျှင် လူတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်မရှိသလောက် ဖြစ်၍နေပေတော့၏။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကို စဉ်းစားလိုက်သည်ရှိသော်၊ ယခုခေတ်တွင် ထိုပုံကလေးမို့တို့ကို မပြောတော့ဘဲ၊ သိုးဆောင်းပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီများဖြစ်ကြသော၊ ဒေးဗစ်နှင့်ဂေါ်လီယက်တို့ပုံ၊ အင်ဒီးယားနီးယားနှင့် ခြင်္သေ့ပုံစသည်တို့ကိုသာ ပြောဆိုနေကြခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျား၊ ကြောင်တို့ကြီးနှင့် ကြက်မကလေးစသော ပုံများမှာ ပြောရဖန်များ၊ ကြားရဖန်များသဖြင့် ပြောသူရော၊ ကြားသူပါ နိုး၍နေကြသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ကောလျက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်ဟု တွေးတောမိပေသည်။ အကယ်၍ သာ ရွှေယုန်နှင့်ရွှေကျားတို့သည် ခေတ်သစ်ပြောင်းလဲသည့်အလျောက်

သက်ကယ်ရိတ်မသွားကြဘဲ၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရအောင် သွားကြမည်ဆိုလျှင် ယခုခေတ်ကလေးသူငယ်တို့၏ စိတ်၌ ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားကောင်း ဝင်စားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပေသည်။

ရှေးရာဇဝင်၊ မဟာဝင်၊ ပုံပြင်ဝတ္ထု သက်သေသာဓကတို့မှာ များစွာ မှတ်သားနာယုဖွယ် ကောင်းလှသော်လည်း များစွာသောသူတို့သည် ကြားရဖူးပြီ၊ ဖတ်ရဖူးပြီ၊ ရိုးပြီဟူ၍ နောက်ထပ်ဖတ်ကြားလိုသောဆန္ဒ မရှိကြချေ။ အချို့လူတို့မှာလည်း အမည်နာမစသည်တို့သာ မှတ်ဖူး၊ ကြားဖူး၍ အကျိုးအကြောင်းစုံလင်စွာ မသိကြချေ။ ယခုခေတ်ကလေးသူငယ်တို့မှာ အင်္ဂလိပ်စာ၊ အင်္ဂလိပ်ပုံဝတ္ထုပုံပြင်တို့သာ ဖတ်ရ မှတ်ရ၍ ဖော်ပြပါ ရာဇဝင်ပုံပြင်တို့ကို ဖတ်မှတ်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးနှင့်ဝေးကွာကြလှလေတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရကား ဤသူတို့အား အလွန်ဦးနေသောအကြောင်းအရာများကို ပင်၊ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ တန်ဆာဆင်ကာ ဖော်ပြရသော် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည့်အလျောက် ရှေးကဖြစ်ပျက်ပြောဆိုခဲ့ကြသည့် အကြောင်းအရာများကို Parody ခေါ် ဟာသပညာအားဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးနည်းဖြင့် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ဖန်တီးကာ ပုံပြင်ဟူသော အမည်ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားလိုက်ရပေသည်။

ဤသို့ရေးသားရာတွင်၊ ဇာတ်၊ နိပါတ် ရာဇဝင်တို့ကို ဖျက်သည်၊ နောင်လာ နောင်သားတို့အား အမှတ်အသားလွဲကြလိမ့်မည်ဟု အပြစ်ယူကောင်းယူကြလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် စာရေးသူကိုယ်တိုင်က ဤပုံပြင်များမှာ မူလအဖြစ်အပျက်တို့၏ သဘောမျှသာပါဟု ဝန်ခံထားပြီး ဖြစ်ရကား၊ အမှန်ဟု မှတ်သားလျှင် ရေးသူကား အသို့လျှင် တာဝန်ခံနိုင်ပါတော့စွဲနည်း။ အမှားကို သိရပြီး၊ အမှန်ကား ဘယ်သို့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဤသို့ရှာဖွေစူးစမ်းလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်၊ ရေးသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ပြည့်ဝပါပြီ။ အမှန်ကို သိလိုသောဆန္ဒရှိသူတို့အဖို့ ဤပုံပြင်များတွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာများကို ရှာဖွေသိရှိနိုင်ကြရန် မခဲယဉ်းတော့ချေ။

ဤစာအုပ်ငယ်သည် စာဖတ်တတ်သော ကလေးသူငယ်အရွယ်မှ၊ သွားကျိုးရွတ်တွ၊ ကုန်းကွ အိုမင်းနေသူတို့အထိ ဖတ်သူအားလုံး၏ စိတ်နှလုံးတွင် ရွှင်ပြုံးကြည်လင်နိုင်ပါစေသတည်း။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ လူမျိုးစုံနေထိုင်ရာအရပ် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ၊ ကျွန်တော်နေထိုင်သော လမ်းထဲတွင် တရုတ်၊ ကုလား၊ ကပြား၊ ကရင်၊ ဘိုချဉ်ပေါင်အမျိုးမျိုးတို့ နေထိုင်ကြသည့် အလျောက် ဆူဆူညံညံအသံများကို နေ့စဉ်လိုလိုပင် တစ်မျိုးတစ်မျိုးကြားနေရပေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် နေထိုင်သည့် အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အခန်းတစ်ခုတည်း၌ အိမ်ထောင် သည် ၆ ခုံထက်မနည်း ခု၍နေကြသည့် ကော်ရင်ဂျီကုလားတစ်သိုက်တို့၏ အခန်းမှ နားပွင့်ကွဲလှမတတ် တီးခတ်လိုက်သော ကုလားဗုံသံသည် ကျွန်တော့် အား စာရေး၍ စိတ်ကူးမရွှင်နိုင်လောက်အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ စာလုံးလုံးမရေးဖြစ်တော့ဘဲ၊ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်လဲ၍ ထိုင်ကာအဖော်မျှော်လျက် ကျွန်တော်၏ စကားပြောဖော် ပြောဖက် ဖြစ်သည့် မိတ်ဆွေကြီးအပါကလေး လာချိန်ကို စောင့်စားနေမိလေ၏။

ထိုသို့ စောင့်မျှော်၍ နေသည့်အတိုင်း၊ အပါသည် ကျောင်းဆင်း၍ အပြန်တွင် ၎င်း၏အိမ်သို့ပင် တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ၊ ကျွန်တော်၏ထံသို့ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အပါ၏ ပုခုံးမှ ကျောက်သင်ပုန်း လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်ပေးရင်း "ဟေ့ အပါ၊ ဟိုဆီက ဆူဆူညူညူနဲ့ ကုလားဝံ့တီးနေတာ အာလုပ်တာလဲကွဲ့" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ကုလား လက်ထပ်ပွဲလုပ်တာ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီကုလားမကြီးဟာ အခုပါနဲ့ လင်ယူတာ ငါ့ယောက်ဖိုပြီတဲ့၊ ငါ့ယောက်ဆိုးတော့ များတာပေါ့နော်။ ငွေတုန်းက ရှင်ဘုရင်မတစ်ယောက်လိုပေါ့။ သူ့ နာမည်တောင်မေ့နေပြီ"

"ရှင်ဘို့မယ်ဆိုတာ မဟုတ်လားကွဲ့"

"အဲဒီနာမည်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နာမည် အပါကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ယောက်ျားနာမည်ကတော့ ကိုပေါက်တူးတဲ့"

"ရှင်ဘုရင်မယောက်ျားနာမည်က ကိုပေါက်တူးတဲ့လားကွဲ့၊ ဟုတ်မယ်ပထင်ပါဘူး၊ မင်းမှားမှား နေရောသလားကွဲ့"

"ဟုတ်တယ်ဦးလေးရဲ့၊ ပေါက်တူးကြီးနဲ့သတ်လိုက်လို့ နဂါးကြီးသေသွားတဲ့အတွက် သူ့နာမည်ကို ပေါက်တူးလို့ခေါ်တာ"

"ဟ အဲဒါ မောင်ပေါက်ကျိုင်းရယ်၊ ကိုပေါက်တူးမဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုပေါက်တူးမှအစစ်။ အဲဒီပုံကိုကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ ဦးလေးမှတ်ထား။ နောက်တော့မှ အခုလိုငြင်းမနေနဲ့ဘူး" ဟုဆိုကာ အပါသည် ကျွန်တော်၏ရှေ့သို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲလာပြီးလျှင် တင်ဖျဉ်ခွေထိုင်ကာ ပုံပြောရန်ပြင်လေ၏။

"ငွေငွေတုန်းက၊ အဲဒါပုံမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်ဦးလေးရဲ့၊ ဆရာမက တော့ပုံတဲ့၊ တချို့ကတော့ရာဇဝင်ဆိုလား။ ဒိုင်ယာရီဆိုလားပြောတယ်"

"ခန္ဓာရိပါကွဲ့၊ ဒိုင်ယာရီမဟုတ်ပါဘူး"

"အဲဒါနဲ့ ရေတကောင်းလုပ်တဲ့တိုင်းပြည်မှာ"

"တကောင်းပြည်ပါကွဲ့၊ ဦးလေးခဏခဏပြောတာ မမှတ်မိဘူးလား"

"ရေတကောင်းလုပ်တဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ တကောင်းပြည်နဲ့ အတူတူပေါ့ဦးလေးရဲ့၊ အပါခဏခဏပြောတာ ဦးလေးမေ့ပြီလား။ အဲဒါနဲ့ရှင်ဘုရင်မကြီးတစ်ယောက်ရှိရော။ အဲဒီရှင်ဘုရင်မကြီးဟာ နဂါးတစ်ယောက်နဲ့လင်ငယ်နေ"

သတဲ့။ နဂါးဆိုတာအရှည်ကြီးပဲတဲ့။ ဒါတောင်သူ မကြောက်ဘဲယူတာ အံ့ဩပါရဲ့နော်”

“အဲဒီလိုနဂါးနဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းညားနေတာကို သူ့အဖေကြီးကသိတော့ ငါ့သမီးကို လင်ပေးစားမယ်ဆိုပြီး၊ ရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်နဲ့ပေးစားလိုက်ပါရော။ ဒီရှင်ဘုရင်က လင်ငယ်နေမှန်းမသိတော့ သူ့ကိုယူလိုက်ပြီး ညအိပ်ကြတော့ နဂါးကြီးက အချိန်တန်တော့၊ သူ့ပိန်းမတခြားလင်တစ်ယောက်နဲ့ အိပ်နေတာတွေ့ရတော့၊ သိပ်ဒေါပွပြီး အစွယ်နဲ့ပေါက်သတ်လိုက်တာ သေပါရော”

“ဒီရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်သေသွားတော့ သူ့အဖေကြီးက နောက်ရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားပြန်ပါရော။ အဲဒီရှင်ဘုရင်က ဒီပိန်းမကို အပျိုမှတ်လို့ ယူလိုက်ပါရော။ ယူတဲ့ညမှာပဲ နဂါးကြီးရောက်လာပြီး ပေါက်သတ်လိုက်ပြန်ပါရော”

“ဒါနဲ့ နောက်လင်တစ်ယောက်ထပ်ပြီး ပေးစားလိုက်ပြန်တာပေါ့။ နောက်ယူတဲ့ရှင်ဘုရင်လည်း အရင်ရှင်ဘုရင်တွေလိုပဲ တာမွေရောက်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လင်တွေယူလိုက်တာ၊ ယူတဲ့လင်တိုင်း သေကုန်တော့၊ ဒီရှင်ဘုရင်မကို ဘယ်သူမှ မယူရဲကြတော့ဘဲ။ သူ့အဖေကြီးက သူ့သမီးလင်ရအောင် မြို့ပေါ်လိုက်ပြီး မောင်းခတ်တီးပြီး ကြေညာတာပေါ့။”

“ဪ အနောက်နိုင်ငံမှာ လင်လိုချင်တယ်လို့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတာ တကောင်းပြည်ကို အတုခိုးတာပဲထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေးရဲ့။ ဒါနဲ့ မြို့ပေါ်လိုက်ပြီး မောင်းခတ်တော့၊ ပေါက်တူးကြီးထမ်းလာတဲ့ တောသားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့၊ မောင်းထုတဲ့ လူကြီးတွေက ‘ဟေ့ ဆရာကြီး မိန်းမယူမလား’ မေးတာပေါ့”

“သူတို့တွေလိမ်ပြီးခေါ်တော့ တောသားကြီးလည်း ပါသွားတာပေါ့။ သူ့မို့လို့ အပျိုမဟုတ်ဘဲ အဘိုးကြီးကိုကြိုက်တယ်နော်။ ဦးလေးဆိုရင်ကြိုက်ပါ့မလား”

“ဦးလေးတော့ အဘိုးဆိုရင် ဘယ်ကြိုက်မလဲကွဲ့။ နို့ပေတဲ့ ဒီလူကြီးကတော့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်တာကိုးကွ”

“ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရပေမယ့် အဘိုးကြီးတော့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ သူ့မှာ အဘိုးတွေ အပျိုနဲ့တူအောင် ငယ်မှုပြန်တဲ့ဆေး ရှိသလားမှ မသိဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကိုပေါက်တူးလည်း ပေါက်တူးကြီးထမ်းပြီး နန်းတော်ကို လိုက်သွားရော။ နန်းတော်ကျတော့ သစ်တောရေး ဝန်ကြီးချုပ်တွေ ဘာတွေက ချက်ချင်းလက်ထပ်ပေးလိုက်ပါရော၊ သိပ်မြန်တာပဲနော်။ မင်္ဂလာဖိတ်တတောင် မကမ်းဘူး၊ လက်ဆောင်ကမ်းရမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။”

“ဒါနဲ့ ညကျတော့ ကိုပေါက်တူးတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေကြတုန်း၊ ရှင်ဘုရင်မရဲ့ လင်ငယ်နဂါးကြီးက ရှူးရှူး ရှူးရှူးနဲ့ နန်းတော်ထဲဝင်လာတာ၊ ဒီတော့ကိုပေါက်တူးက အဲဒါနဂါးကြီးနဲ့တူတယ်။ ဒီနဂါးကြီးပဲ အရင်လင်တွေကို သတ်တာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကိုသတ်မယ် ဆိုပြီး သူ့မိန်းမ မသိအောင် အိပ်ယာထဲကအသာကလေး ထလာပြီးတော့၊ သူ့အိပ်တဲ့နေရာမှာ ကျီးကန်းတွေဘာတွေညှပ်တဲ့ ကြွက်ထောင်ချောက်ကြီးကို အစားသွင်းထားပြီး သူ့ကတော့လိုက်ကာကြားထဲဝင်ပြီး ပုန်းနေလိုက်တာပေါ့။

“နဂါးကြီးရောက်လာတော့၊ စောင်မြိုထားတဲ့ ကြွက်ထောင်ချောက်ကို ကိုပေါက်တူးမှတ်ပြီးနောက်၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ လင်မယားလုပ်တမ်း ကတားတဲ့အကောင် သေပေတော့ဆိုပြီး အစွယ်ကြီးနဲ့ ပိတ်ပေါက်လိုက်တာ။ နဂါးကြီးခေါင်းကို ကြွက်ထောင်ချောက် ညှပ်မိရက်သားဖြစ်နေတာပေါ့။ နဂါးကြီးလည်း လည်မျို ကို မိနေတော့ မအော်နိုင်တော့ဘူး ဒီတော့မှ ကိုပေါက်တူးက လိုက်ကာကြားထဲ ကနေ ထွက်လာပြီး ‘အဝီစူရ လူသေမြှုပ်တဲ့ သုသာန်ပြေ တစ္ဆေ့ချင်းစကားပြော ကိစ္စတသောသောနေရောလဟယ်’ ဆိုပြီး နဂါးကြီးကို ပေါက်တူးနဲ့ ပိတ်ပေါက် လိုက်တာ တစ်ခါတည်းဆန့်ပါလေရော၊ ဒီတော့မှ ကိုပေါက်တူးကနေ နဂါး အသေကြီးကို ရှင်ဘုရင်မ မသိအောင်ယူပြီး လမ်းပေါ်က အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ထားလိုက်တာပေါ့။

“နောက်တစ်နေ့ကျတော့၊ ရှင်ဘုရင်မက ကိုပေါက်တူး မသေဘဲနေတာ ကို တွေ့ရတော့၊ ငါတိတ်တိတ်ပုန်းလင် နဂါးကြီးတော့၊ ကိုပေါက်တူးသတ်လို့ သေပြီ၊ ငါ ကိုပေါက်တူးကို ကြံပြီးသတ်မှပဲဆိုပြီး၊ ‘ကိုပေါက်တူးရယ်၊ ကိုကိုတူး ရယ်တဲ့၊ ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မကြိုက်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စကားထာဖွက် မယ်တဲ့၊ ဖော်နိုင်မှ ရှင့်ကိုယူမယ်တဲ့၊ မဖော်နိုင်ရင်(၇)ရက်ကြာလို့ရှိရင် သတ် ပစ်မယ်’ဆိုပြီး ချောင်ပေးလို့တုန်း၊ ဟုတ်ပေါင်နေပါဦး၊ ဘာပါလိမ့်၊ ဩော်သိပြီ။ ထောင်ပေးလို့ချုပ်၊ ရာပေးလို့ဆုတ်၊ ချစ်တဲ့သူအရိုး ဆံထီးလုပ် စကားထာ ဝှက်လိုက်တာကိုး”

“ကိုပေါက်တူးက မဖြေတတ်တော့၊ ငါတော့ (၇)ရက်ကြာရင် သေရတော့ မှာဆိုပြီး၊ တစ်နေ့ကျတော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာနဲ့ ကစော်ဆိုင်သွားပြီး အရက်တွေ သောက်ပြီးတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ မူးလဲနေတာကိုး။ ဒီတော့ သစ်ပင် ပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ကိန်းကန်းလင်ပယားနှစ်ယောက်က သမီးရည်းစားစကား ပြောရင်း ကိန်းကန်းအထီးက ‘မိန်းမရယ် ငါထမင်းဝလို့ ဗီးကရက်သောက်ချင် လိုက်တာကွယ်’လို့ပြောသတဲ့”

“ဪ ကိန်းကန်းထမင်းဝတော့ ဗီးကရက်ဆာသကိုးကွဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့။ ဒီတော့ကိန်းကန်းပယားလေးက ‘ရှင်ကလည်း တော်၊ ကျန်မမှာ ပိုက်ဆံခြောက်ပြားပဲရှိတယ်။ မနက်ဖြန် ထမင်းဝယ်စားရ ဦးမယ်’လို့ပြောတော့ ကိန်းကန်းအထီးက ‘မနက်ဖြန်မပုနဲ့၊ မောင်ပေါက်တူး စကားထာမဖော်နိုင်လို့ အသတ်ခံရတော့မယ်။ တို့များ သူ့အသားတွေ စားရမှာ ပေါ့ကွဲ့’။ ဒီတော့သူ့မိန်းမက စကားထာအနိဟွယ်ကိုပေးတော့ ကိန်းကန်းအထီးက ဖြေပြလိုက်တာ ကိုပေါက်တူး အမူးပြေလာတော့ ကြားတာပေါ့”

“ဪ ကိန်းကန်းက လူထက်တောင် နားလည်တယ်နော်”

“ငှက်တွေဆိုရင် နားလည်တာပေါ့ဦးလေးရဲ့။ စာကလေးစေခင် ကြည့် ပါလား။ လူတွေငှက်လောက်မှ အသုံးမကျလို့ စာကလေးစေခင်ဟောရတာ ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ကိုပေါက်တူးလည်း နန်းတော်ပြန်သွားပြီး ‘ဟေ့ ရှင်ဘုရင်မ ကလေးရေ ငါစကားထာဖော်တတ်ပြီ’။ ‘ကဲ ဖော်ခမ်း’လို့ဆိုတော့ ‘ထောင်ပေး လို့ ချုပ်ဆိုတာ၊ နဂါးကို ကြွက်ထောင်ချောက်နဲ့ထောင်ပြီး၊ ဖမ်းချုပ်လိုက်တာ’ လို့ ပြောပြလိုက်တော့မှ ရှင်ဘုရင်မကလေးက ‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ငါ့လင် သိပ်တတ်တယ်’ဆိုပြီး ယူလိုက်ရော၊ အဲဒါနဲ့ပြီးရော”

သားရေလောက်လေးဖြင့် ဆွဲ၍ပစ်ခတ်လိုက်သော ကျောက်ခဲတင်လုံးသည် ကျွန်တော်၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြင်းသောအရှိန်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာကာ၊ ပန်းဘိုးတစ်လုံးကို ဝင်၍ခွဲလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အလွန် ခေါသထွက်ဖိပြီး၊ လေးပစ်သောသူ့ယေကို ကြိမ်းမောင်းဆုံးမ မည်ဟု နှလုံးပြုလျက်၊ စာရေးစားပွဲမှထ၍ ပြတင်းပေါက်မှထွက်ကြည့်လိုက်ရာ၊ လေးပစ်သူမှာ အပါကလေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်၌ ခေါသမထွက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် အပါအား ကြည့်နေ၍ ပြန်သေးဘဲ နားလည်အောင် ပြောဆိုဆုံးမမည် ပိတ်ကူးလျက် အပါကိုခေါ်လိုက်သဖြင့် ရောက်လာလေ၏။

“အပါ၊ မင်းဘယ်နှယ်ကြောင့် လောက်လေးကို အရမ်းပစ်ရတာလဲ၊ ငါ့ပန်းဘိုးကြီး ကွဲသွားပြီ”

“ဦးလေးပန်းဘိုးရှိတာ ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ ဦးလေးရဲ့၊ ပန်းဘိုးကွဲမှာဇိရင် အစတုန်းကရွှေ့ထားလိုက်ပါလား ဦးလေးရဲ့၊ အိမ်ထဲကို ကျောက်ခဲဝင်လာတာမြင်တုန်းက ပန်းဘိုးဆွဲထားလိုက်ရင် ဘယ်မှန်ပါ့မလဲ”

“အင်း၊ မင်း လောက်လေးပစ်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါ့မလားကွဲ့၊ မင်းဟာက ၂၄ နာရီ ကြိုတင်ပြီး နို့တစ်ပေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲကလား” ဟု ပြောလိုက် ပြီးနောက် “မင်း ဒီကနေ့ ကျောင်းမတက်ရဘူးလား” ဟု ပေးလိုက်၏။

“ဥပုသ်နေ့မို့လို့ ကျောင်းမိတ်ထားတာပဲ”

“အေး၊ ဥပုသ်နေ့မှန်းသိရက်နဲ့ ဘာပြုလို့ လောက်လေးပစ်ရသလဲ”

“ငှက်ကလေးတွေကို ပစ်တာပဲ ဦးလေးရဲ့”

“အေး၊ ငှက်ကလေးတွေကို မပစ်ရဘူး၊ သူများအသက်သတ်တာ ငရဲကြီးတတ်တယ်”

“ပကြီးပါဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဆရာမက ပြောတယ်။ လောက်လေးပစ်ရင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်တာပေါ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ မင်းဆရာမက ဒီလိုပဲ ပြောသလား”

“တကယ်ကိုပြောတာ ဦးလေးရဲ့၊ ဒီပုံကို ဦးလေးမကြားဖူးဘူးလား”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုပုံလဲ”

“ဦးလေး နားထောင်နော်၊ နောက်ပြီးတော့ မမေးနဲ့”

“ဈေးဈေးတုန်းက အဲဒါရာဇဝင်ဦးလေးရဲ့၊ ရာဇဝင်ဆိုတာ ပုံလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်ဖြစ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဘုရင်တွေက ရေးခိုင်းလို့၊ လူကြီးတွေက ဖော်ပြပြီး၊ ရှင်ဘုရင်တွေဖတ်တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပြောတာ၊ အဲဒါနဲ့ ရေတကောင်းလုပ်တဲ့တိုင်းပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်ရှိရော”

“တကောင်းပြည်လို့ခေါ်တယ်ကွဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီ တိုင်းပြည် မှာ လူတွေက ဆူဆူပူပူလုပ်တော့၊ ရှင်ဘုရင်ကလည်း နားငြီးတယ်ဆိုပြီး၊ တောထဲကို ထွက်ပြေးပါရော၊ သူ့မိန်းမလည်း ခေါ်သွားတယ်၊ တောထဲကျတော့ ဘာမှအလုပ်မရှိတာနဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ပေးလိုက်ရော၊ ဒီကလေးကို ပြုစောထိန်းသိမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ မြန်မာလို့ခေါ်တော့ စောလှဖြူလို့ ခေါ်တယ်၊ သူတို့ ရခိုင်လူမျိုးထင်တယ် ဦးလေးရဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်ကလေး အပါတို့ အရွယ်လောက်ရှိလာတော့၊ ရှင်ဘုရင်ကြီးကို ‘ဖေဖေရယ် ဖေဖေရယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံ ၂ ပြား လောက် ပေးပါလို့ တောင်းတော့၊ သူ့အဖေက နင် ပိုက်ဆံဘာလုပ်မလို့လဲ’

မေးတော့၊ 'ကျွန်တော်လေးပစ်ဖို့ သားရေကြီးဝယ်ချင်လို့ပါ။ ရှင်ဘုရင်သား ဆိုရင် လောက်လေးပစ်တတ်တဲ့ပညာကို တတ်ရတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် သင်ပါ ရစေ'လို့ပြောတော့၊ ရှင်ဘုရင်ကြီးက 'ငါ့မှာအကြွေမရှိဘူး၊ ပဲစေ့တစေ့တည်း ရှိတယ်၊ ရော့ ယုသွား၊ ပိုတဲ့ ၂ပြားကို ပြန်ပေး'လို့ဆိုပြီး ပေးလိုက်ရော"

"ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံ ၂ပြားကို သားရေကြီးဝယ်ပြီး၊ ကျန်တဲ့ ၂ ပြားကို ဗယာကြော်ဝယ်စားလို့ ကုန်သွားတာနဲ့ သူ့အဖေ အစိုက်ခံရမှာဦးလို့ အိမ် မပြန်ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားပြီး မေးလိုက်ရော"

"ဒီဘုန်းကြီးကလည်း လောက်လေးသိပ်တည့်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီဘုန်းကြီး က သူ့ကို လောက်လေးသင်ပေးတော့ သိပ်လက်တည့်သွားတာပေါ့၊ ပုတ်သင်ညှိ တွေ၊ စာကလေးတွေပစ်ရင် တစ်ခါတည်း ကျွမ်းပြန်ကျတာပဲ၊ ဒါနဲ့ တင်ဖွေကျ တော့ သူ့အဖေအဖေက ဒီကောင်ကလေး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရှိတာသိလို့ လာခေါ်တော့၊ ငါလိုက်သွားရင် အိမ်ကျတော့ အစိုက်ခံရမှာပဲ၊ ငါ လိုက် မသွားရအောင် လိမ်ပြောမယ်ဆိုပြီး၊ ကျွန်တော် မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော်ရေနံချောင်းကိုသွားပြီး အလုပ်ရှာပါရစေလို့ပြောတော့၊ သူ့အဖေက နင် အင်္ဂလိပ်စာမှမတတ်ဘဲနဲ့ အယ်နယ်လုပ်ပြီ အလုပ်ရမလဲလို့ မေးတော့၊ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခုရှာပြီး လုပ်မှာပေါ့လို့ပြောတာနဲ့၊ သူ့အဖေ အဖေက တောင်ဘက်ကို ခရီးသွားရင် နဂါးလှည့်သင့်မလား၊ မသင့်ဘူးလားလို့ ဘုန်းကြီး ကို ဝေခင်မေးကြည့်တော့၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ တောင်ဘက်ကိုသွားရင် ရှင်ဘုရင် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဟောတာနဲ့၊ သူ့အဖေရော အဖေရော သိပ်ဝမ်းသာပြီး၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင် လောက်စာလုံးတွေလုံးပေးပြီး သွားဖို့အခွင့် လွတ်လိုက်တာပေါ့"

"ဒါနဲ့ ရှေးတုန်းက မီးရထားတွေ သင်္ဘောတွေ မရှိသေးတာနဲ့ ခြေလှင် လျှောက်လာတော့ ရေနံချောင်းကို မရောက်ဘဲ၊ လမ်းမှားပြီး ပုဂံလုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်ရောက်သွားပါရော"

"ပုဂံလုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး၊ ပုဂံပြည်လို့ ခေါ်တယ်ကွယ်"

"အတူတူပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဒါနဲ့ ပြုစားတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးလင်မယား အိမ် ရောက်သွားရော"

"ပျူတို့ လင်မယားပါကွ ပြုစားတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမက ဒီလိုပဲ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီကောင်ကလေး ကို အဘိုးကြီးလင်မယားက၊ အမွေစားအမွေခံဆိုပြီးစာချုပ်နဲ့ မွေးစားထားလို့၊ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတော့ 'လူကလေးရယ်တဲ့၊ မင်းသိပ်ပြီးတော့ မလည်နဲ့တဲ့'

'တို့တိုင်းပြည်မှာ ငှက်ဖျားရောဂါထနေတယ်'တဲ့၊ 'ဝက်ရူးလည်း ပြန်တယ်'တဲ့၊ မလည်နဲ့ ပြောတော့၊ ဘာပြုလို့ ငှက်ဖျားရောဂါ ထနေကြတာလဲလို့ မေးတော့၊ အနောက်ဘက်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေတွေက လွတ်ထားတဲ့ ကုတ်ကလူး တစ်ကောင်ရှိတယ်။ ဒီငှက်ကြီးဟာ လက်ပံပင်အပေါ်မှာ နေတယ်တဲ့။ ဒီငှက်ကြီး ညညကျရင် ကုတ် ကုတ် ကုတ်ကလူးလို့ အော်လိုက်ရင် လူတွေ ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်ပြီး သေတယ်တဲ့"

"အဲဒါကို မသေရအောင် ဒီငှက်ကြီးစားဖို့ မိန်းမတွေကို ကြွေးရတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဒီငှက်ကြီးက သိပ်လူပါးဝတာပဲ။ အမယ်အိုကြီးတွေ ကျွေးရင် အဆီ အသား မရှိဘူးဆိုပြီး မစားဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အပျိုကလေးတွေမှ စားတယ်တဲ့၊ ဒီလိုအပျိုကလေးတွေဘေးရင် လူပျိုတွေ မိန်းမဘယ်ရတော့မလဲနော်၊ ဦးလေး လိုပဲ ဖြစ်နေကြမှာပေါ့"

"ဒါနဲ့ ပြုစောဆီးလို့ခေါ်တဲ့ စောလှဖြူက 'ဒီငှက်ကြီး ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး၊ ကျွန်တော်လောက်လေးနဲ့ ပစ်သတ်မယ်၊ ကျွန်တော်သွားပါရစေ' လို့ အဘိုးကြီးလင်မယားကို ပူဆာတာနဲ့ လွတ်လိုက်ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူလည်း လောက်ဝလုံးတွေ လွယ်အိတ်နဲ့ အပြည့်ကြီးထည့်ပြီး ထွက်လာတော့၊ လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရော၊ အဲဒီလူဟာက ငှက်ကြီးကို အစာကျွေးဖို့ အပျို ကလေးတွေ ဖမ်းလာတဲ့လူ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီလူကို တွေ့တော့ 'ဟေ့ကောင် ဒီကောင်မလေးတွေကို ခင်ဗျား မဖမ်းသွားနဲ့ ငါလက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးရမလား'လို့ ပြောပြီး၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် နောင်ဂျိမ်၊ နောင်ဂျိမ်၊ နောင်ဂျိမ် နောင်ဂျိမ်ဆိုပြီး ထိုးကြတာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း ဟိုလူကြီးခန့်သွားတာပဲ"

"အဲဒီလူ သေသွားတော့ စောလှဖြူက 'ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ နင်တို့ ငှက်ကြီး ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ငါ့ကို ပြခမ်း' ဆိုတော့ လိုက်ပြတာပေါ့၊ ငှက်ကြီးကို တွေ့တဲ့အခါကျတော့ လောက်ဝလုံးအကောင်းဆုံးရွေးပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ဗိုက်ပိတ်မှန်ပေမဲ့ ငှက်ကြီးက ရောမငှက်ကြီးဆိုတော့ မသေနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်နာသွားတာနဲ့ ခေါ်သဖြစ်ပြီး စောလှဖြူကို နှုတ်သီးနဲ့ ပိတ်ပေါက် လိုက်တာ စောလှဖြူက လူပါးပဲ၊ ဘာရမလဲ၊ ဒိုင်ဗင်လည်း ထိုးတတ်တော့ နောက်ကျွမ်းပစ်ပြီး ဘက်ဒိုင်ဗင်ဆော်လိုက်တာ၊ ငှက်ကြီးသူကို မပေါက်မိဘဲ မြေကြီးထဲ နှုတ်သီးစိုက်နေတာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ စောလှဖြူက ငှက်ကြီး နင်သေရအောင်ပြင်'ဆိုပြီး လောင်စာလုံးမိုး ရွာချလိုက်တာ၊ ငှက်ကြီး အော်တောင်မအော်နိုင်ဘဲ၊ ပွဲချင်းပြီး နတ်ရွာခံပါရော"

“ဒီတော့မှ တေလှဖြူက၊ ငှက်ကြီးကို အမွေးနှုတ်ပြီး မဆလာတွေ
 ငရုတ်သီးတွေနဲ့ ချက်ပါရော၊ ချက်ပြီးတော့မှ အဲဒီမိန်းမဘွေကို လည်ရောင်း
 နိုင်းတော့၊ ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး သွားကြတာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ရှင်ဘုရင်ကလည်း
 မုန့်သည်လာဦးလို့ ခေါ်ပြီးစားတော့၊ သိပ်အရသာရှိတာနဲ့ ‘ဘယ်ကလာပြီး
 ရောင်းသလဲ’လို့ပေးတော့၊ ‘ကျွန်ပတို့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ကလာပြီး ရောင်းဘယ်
 ပြောတာနဲ့၊ ‘ဘယ်သူချက်သလဲ သိပ်အရသာရှိတာပဲ၊ ချက်တဲ့လူကို ရှင်ဘုရင်
 ခန့်မယ်’လို့ပြောတဲ့အတွက် တေလှဖြူ ချက်ပုန်းသိပြီး နန်းတော်ထဲ ခေါ်ပြီး
 ရှင်ဘုရင်ရာထူးကို ပေးလိုက်ရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

ကျွန်တော်သည် မဂ္ဂလင်း၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တိုက်များမှ ကျွန်တော့် အား ပေးပို့သောစာအုပ်များကို စာအုပ်ဝင်ပေါ်တွင် ကောင်းစွာသိမ်းဆည်း၍ ထားသော်လည်း၊ ကျွန်တော်၏ အိပ်၌ ပျံ့နှံ့ကပ်ရပ်၊ စားသောက်နေကြသော ကြွက်လင်မယား သားအမိတစ်စုနှင့် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေကြီး အပါကလေး တို့သည် အမြဲလိုပင် လာရောက်ဖျက်ဆီး ဖွေနှောက်လေ့ရှိကြပေ၏။ ကြွက် မိသားတစ်စုတို့မှာ ပေဒင်ဆရာက စက္ကူနှင့် ဓာတ်စာတည်သည်ဟု ဟော ထား၍လားမသိ ညအချိန်လာရောက် ကိုက်ဝါးဖျက်ဆီးနေကြ၍ နေ့အချိန် တွင်မူ အပါသည် အရုပ်ကြည့်ရန် စားပွဲများကို ဖွေနှောက်ထုတ်ယူ ကြည့်လေ့ ရှိပေ၏။

တစ်နေ့တွင် အပါသည် မဂ္ဂလင်းတစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ရာတွင် ထိုစာအုပ်အကြား၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ပို့စကတ်ဓာတ်ပုံတစ်ခု ထွက်လာသဖြင့်၊ အပါသည် ထိုဓာတ်ပုံကိုယူကာ ကျွန်တော်၏ စားပွဲအနီးသို့ ကပ်လာလေ၏။

“ဦးလေး၊ ဒါ ဘယ်သူ့ဓာတ်ပုံလဲ”

“ဦးလေးနဲ့ ကျောင်းနေဖက် အသိတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံပေါ့ကွ”

“အမယ် မညာနဲ့၊ ဒါ ဦးလေးမိန်းမ ဓာတ်ပုံပါ”

“အလိုလေး မလုပ်ပါနဲ့ အပါရယ်၊ လူများကြားရင် ဦးလေးမှာ တကယ် မိန်းမ ရှိတယ်ထင်ပြီး မိန်းမ မရဘဲ နေပါဦးမယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခု ဦးလေးမိန်းမ မဟုတ်သေးပေမယ့် နောက်တော့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဦးလေးရဲ့ အသိပါကွယ်၊ ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူး”ဟု ပြောပြီးနောက် “မင်း ကြည့်ချင်တာ တော်ရာမှာယူသွားပြီး ကြည့်နေစမ်းပါ၊ ဦးလေးအလုပ် လုပ်ပါရစေဦး”ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အပါသည် ပြန်၍မပြောဘဲ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်၍ နေလေ၏။

အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် အပါသည် ဓာတ်ပုံမှ ဖျက်နှာမခွာဘဲ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်က “ဟေ့ အပါ ကြည့်လှချင်လားကွ၊ ဒါလောက် ကြည့်ရအောင် သိပ်လှသလား”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“လှတယ် ဦးလေးရဲ့ သိပ်လှတာပဲ၊ ဦးလေးဒီပုံကို ကြာကြာကြည့်ရင် ရူးသွားလိမ့်မယ်”ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက်သော် အံ့အား သင့်မိလေ၏။

“ဟဲ့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် အရုပ်ကြည့်ရုံနဲ့ ရူးနိုင်ရမှာလဲကွ၊ မင်းက ငါ့ကို များ ရာဂုဗ္ဗတ္တက အောက်မေ့နေရောသလားကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဆရာမက တစ်နေ့ကပြောပြတယ်၊ ရှင်ဘုရင် တစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြည့်မိတာနဲ့ ရူးသွားတယ်တဲ့”

“ဒီမိန်းမက ဘယ်လောက်များလှလို့ ရူးရတာတဲ့လဲကွ”

“သိပ်လှတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲက မိလုံးထက်တောင် လှ တယ်တဲ့၊ သူ့နှာမည်က ဥမ္မာဒန္တိတဲ့၊ အဲဒီပုံကို ဦးလေးကြားဖူးပြီလား၊ ကြားဖူး ပေမဲ့ ထပ်ပြီးနားထောင်ပါဦး”

(ထိုပုံပြောစဉ်အခါက အပါ၏ ဦးလေးသည် အိမ်ထောင်မပြုရသေး)

“ရှေးရှေးတုန်းက၊ အဲဒီမိန်းမကြီးနာမည်က ဥမ္မာဒန္တိတဲ့၊ မြန်မာလို ခေါ် တော့ မအုံးမေတဲ့”

“ဪ မအုံးပေတဲ့လား၊ မဟာတမာဘိလို့မခေါ်ဘူးလား”

“မခေါ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ သူက မုဆလင်ပုမဟုတ်ဘဲကိုး၊ မြန်မာလို ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ မိန်းမကြီးက မိန်းမဆိုပေမယ့် အပျိုဦးလေးရဲ့၊ သူ့အဖေကြီးက ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့အတွက် ဘုန်းကြီးတွေ နောက်ဖေးသွားဖို့ ကုဋိ ရှစ်ဆယ်ရှိတယ်တဲ့”

“ဟင် ပင်းဟာဟူးနေတယ့်၊ ကုဋေရှစ်ဆယ် ချမ်းသာတယ်လို့ ဆိုတာ ပါကွာ၊ ဘယ်ကလာ ကုဋိရှစ်ဆယ် ရှိရမလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ၊ ဆရာမပြောသံကြားရတဲ့အတိုင်း ပြောရတာ ပါ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ မအုံးပေဆိုတဲ့မိန်းမ အပျိုဖြစ်လာတော့ သူ့အဖေ သူဌေးကြီးကို ပြောတယ်၊ ‘ဖေဖေရယ် ဖေဖေရယ်တဲ့၊ ကျွန်မ လင်လိုချင်ပြီ’တဲ့ လို့ပြောတော့၊ သူ့အဖေက ‘အေး ငါ့သမီး ဘယ်သူ့ကို လိုချင်သလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ကြိုက်နေသလဲ’လို့မေးတော့၊ ကျွန်မရည်းစား ဟိုက်ဝကူးကျောင်းက ဆယ်တန်း အောင်တဲ့ အခုအလုပ်အကိုင်မရှိသေးလို့ အကုစာရေးလုပ်နေတယ်လို့ ပြော တော့၊ သူ့အဖေကြီးက ဒေါပွဲပြီး ‘ငါ နင့်ကို ဆင်မီးပြီး မြင်းရံတာမြင်ချင်တာ၊ ဒါကြောင့် ဆင်မီးရအောင် ရှင်ဘုရင်နဲ့ ပေးစားမယ်’ဆိုပြီး သူ့သမီး သိပ်လှတဲ့ အကြောင်း ရှင်ဘုရင်ကို အောင်သွယ်လွှတ်ပြီး ပြောပါရော၊ ရှင်ဘုရင်က ‘လှတယ်ဆိုတာ၊ ငါမယ့်ဘူး’လို့ ပြောတော့ ‘မယ့်ရင်လှလွှတ်ပြီး ကြည့်ပါ’ဆိုတာ နဲ့ ခေါ်တောလေးယောက်ကို လွှတ်လိုက်တာပေါ့”

“ခေါ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ပုဏ္ဏားပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခေါ်တော့မှ ခေါ်တော့ အခပ်ပေါ့ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ ခေါ်တော့တွေ လွှတ်လိုက်လို့သာ အဲဒီမအုံးမေကို မြင်တော့ မျက်လုံးတွေ ပြူးစိုက်ကြည့်နေပြီး၊ ပါးဝပ်ထဲကလည်း သွားရည်တွေကျလို့ နေ တာပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီခေါ်တောတွေက ကြည့်ရုံတွင်မနေဘဲ၊ မျက်ဝပစ်၊ လျှာထုတ်ပြန် လုပ်ကြတော့ ‘ဥပ္ပာဒန္တိက ဝိတ်ဆိုးပြီး လေဒီရှုကိုချွတ်ပြီးတော့ မျက်စိကျွတ်မယ် ကိုခေါ်တောရဲ့ ခုံဖိနပ်စာရယ်၊ နားအုံဝပ်မှာကွယ်’ ဆိုဆိုပြီး ဖိနပ်နဲ့လိုက်ရိုက် ခေါ်တောလေးယောက်လုံး ထွက်ပြေးရတာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ခေါ်တောတွေက ဖိနပ်ချခံရတာ သိပ်ရှက်ပြီးတော့ ဒီကောင်မကို ရှင်ဘုရင်နဲ့မရအောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး ‘အပလေး ရှင်ဘုရင်ကြီးရယ် လှလည်း မလှပါဘူးဗျာ၊ မျက်စိလည်းမေးတယ်၊ သွားချေးလည်း ထူတယ်၊ ဖောင်လည်း မကောင်းဘူး’လို့ လိမ်ပြောတော့ ‘ရှင်ဘုရင်က ဒီလိုဆိုရင် ငါမယ့်ဘူး၊ ငါက

ဖောင်ကောင်းကောင်းမှ ကြိုက်တယ်လို့ပြောလိုက်တာနဲ့ မဘုန်းမေလည်း ရှင်ဘုရင်နဲ့ မရဘူးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ဌေးကြီးက ရှင်ဘုရင် မယူရင်၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ပေးစားမှာ ပေါ့၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးယူရင်လည်း ဆင်စီးနိုင်တာပဲဆိုပြီး စစ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ တောင် သွယ်ပြန်ပါရော၊ အဲဒီစစ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ရှင်ဘုရင်ဟာလည်း ဟိုက်စကူး ကျောင်း ထွက်၊ တစ်တန်းတည်းပဲတဲ့ ဦးလေးရဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ စစ်ဗိုလ်ကြီးဟာ မယား လည်းမရှိ၊ ဦးလေးတို့လို လူပျိုကြီးဆိုတော့ သိပ်ပြီးမယားယူချင်နေတာပေါ့”

“အပါရာ စစ်ဗိုလ်ကြီး မယားယူချင်တာကိုသာ ပြောပါကွာ၊ ငါနဲ့ ဦးဦး ပြီး ငါ့ကိုပါ ဆွဲထည့်ပနေဝမ်းပါနဲ့ဦး”

“ဒါနဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဥမ္မာဒန္တိကို လက်ထပ်လိုက်ပါရော”

“ဘယ်မှာ လက်ထပ်သလဲကွဲ့၊ ဂျာဘလီဟောမှာလား၊ ကွန်တံနင်တယ် မှာလား၊ အကမ်းအလှမ်းလည်း ပါသေးတယ်ထင်ပါရဲ့”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ဆရာမ ပေးကြည့်ဦးမယ်၊ ခဲဖိုးကော ပေးရသေး သလားလို့ပါ၊ အကုန်မေးကြည့်မယ်”

“ကဲကဲ ဆက်ပြီးပြောစမ်းပါဦး၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

“ဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့၊ တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲလုပ်တာနဲ့ ရှင်ဘုရင် လည်း မြို့ထဲကို ဆင်စီးပြီး လှည့်ကြည့်တာကိုး”

“ဪရှင်ဘုရင် မီးထွန်းပွဲလည်ပြီး ကြည့်သကိုး၊ ရွှေတောင်တန်းကို ရောက်သေးသလား”

“မရောက်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဘုန်းကြီးလမ်းက လှည့်ပြီးပြန်ရတယ်”

“ဘာပြုလို့လဲကွဲ့”

“ဒီလို ဦးလေးရဲ့၊ ဘုန်းကြီးလမ်းရောက်တော့ ဥမ္မာဒန္တိက ပြုတင်းပေါက် က ထွက်ကြည့်နေတယ်တဲ့။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို ရှင်ဘုရင်မြင်သွားရင် လှတာချောတာကို သိသွားပြီး အတင်းယူမှာဦးလို့ ထွက်မကြည့်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ မရဘူးဦးလေးရဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ရှင်ဘုရင်က ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိဘဲ အကျည်းတန်တယ်ဆိုရမလားလို့ ဒေါပွဲပြီး သူ့ရုပ်ကို ရှင်ဘုရင် ပြချင်လို့ ထွက်ကြည့်နေတာပေါ့”

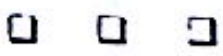
“ရှင်ဘုရင် ရောက်လာတော့၊ မဘုန်းမေကိုပြင်ပြီး ချောတာတွေရလို့ ပျက်လုံးကိုပြုပြီး စိုက်ကြည့်နေတာပဲတဲ့ ဦးလေးရဲ့၊ ရှင်ဘုရင်ဟာ ဒီအိမ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်း စစ်ဗိုလ်ကြီးနေတာကိုတောင် မမှတ်မိဘဲ အပျိုအောက်ပေပြီး

ကြည့်နေတာပဲတဲ့၊ ဥပ္ပာဒန္တိကလည်း ရှင်ဘုရင်ကို ဒုက္ခဖြစ်သွားအောင် အိပ်ပေါ်ကနေပြီး ကြာပစ်ပြတယ်တဲ့၊ ဒါကိုမြင်ရတော့ ရှင်ဘုရင်လည်း ခေါ်တော့ဖြစ်သွားပြီ၊ အစုလို ဖြစ်နေတာနဲ့ တံတားကလေးကို ခေါ်သွားကြလို့ ရွှေတောင်တန်းကို မရောက်တော့ဘူး ဦးလေးရဲ့”

“ရှင်ဘုရင်ဟာလည်း ဒီမိန်းမဟာ သူ့သူငယ်ချင်း မိန်းမဆိုတာ သိရတော့ မယားခိုးမှုဖြစ်မှာ ကြောက်တာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး ဓူးနေပါရော”

“အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင် ဓူးတာကို စစ်သူကြီးကသိတော့ ‘ရှင်ဘုရင်ဟာ ငါ့မယားကို ကြိုက်နေပြီ၊ ငါ့မယားရအောင် ငါ့ကို သတ်တော့မှာပဲ’လို့ အောက်မေ့ပြီး၊ သူမသေရအောင် အကြံထုတ်တာပေါ့၊ သူကအကြံက လူတစ်ယောက်ကို ညောင်ပင်ခေါင်းထဲမှာထည့်ထားခဲ့ပြီး မင်းတိုင်ပင်အမတ်တွေ ခေါ်ပြီးတော့ ရွှေညောင်ပင်ကို သွားပါရော၊ ရောက်တော့ ‘အရှင် ညောင်ပင်စောင့်နတ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ ရှင်ဘုရင်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာလူးနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့ ညောင်ပင်ခေါင်းထဲက လူက နတ်ဝင်သည် အသံလုပ်ပြီး၊ ရှင်ဘုရင် နင့်မယားကို ကြိုက်လို့ ဓူးနေတာလို့ ပြန်ပြောတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးလည်း အမတ်တွေကိုပါ ခေါ်ပြီး ရှင်ဘုရင်ဆီ သွားပြီး တော့ ‘အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော့်မိန်းမကို ခင်ဗျားလိုချင်လို့ ဓူးတယ်လို့ နတ်တွေက ပြောတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျား ဓူးတာကို သိပ်သနားတာပဲ၊ ကျုပ်မယားကိုပဲ ယူပါတော့’လို့ ပြောတော့ ‘ရှင်ဘုရင်က ငါ့အဖြစ်အပျက်တွေကို နတ်တွေတောင် သိကုန်ပြီ၊ ငါ့ရှက်တယ်၊ ငါ့သိပ်ရှက်တာပဲ၊ မင်းမိန်းမလည်း ငါ့မယားတော့ ပါဘူး’လို့ပြောတော့မှ စစ်ဗိုလ်ကြီးလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ သူ့မယားကလေးဆီ ပြန်လာပါရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ခန့်က ကျွန်တော့်မှာ နေ့ညမအားနိုင်
လောက်အောင် အလုပ် အလွန်များလျက်ရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော်၏ တိုင်ပင်
ဖော်တိုင်ပင်ပက် မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သော အပါကလေးကို အတွေ့မခံအား
အောင်ရှိခဲ့လေရာ မကြာမီ နှစ်ယောက်စလုံး အားလပ်ကာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
တွေ့နိုင်ခွင့် ရခဲ့ကြပြန်ပေတော့၏။

ကျွန်တော့် အပါပြောသော ပုံကလေးများကို ပကြားရသည်မှာ အတန်
ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့်၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း အပါမှာမူကား
ပုံပြောရန်မမေ့ဘဲ မပြောရသည်မှာ ကြာသည့်အတွက် သာ၍ပင် ပြောချင်နေ
သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဦးလေး၊ ဦးလေး၊ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ အထိဂရုံးဆိုတာ ဘာလဲ
ဦးလေး”

“အထိဂရုံး ပဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အဓိကရုဏ်းလို့ ခေါ်တယ်”

“အင်း၊ အဲဒီ အဓိကရုဏ်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ပါဠိစကားကို တစ်လုံးမျှ နားလည်သူတစ်ယောက် မဟုတ် သည့်အတွက် အပါ၏ အမှားကို ပြန်၍ပြင်လိုက်မိခြင်းကို မှားတာပဲဟု အောက်ပေမိကာ “အဲဒီစကားဟာ ပါဠိစကားပဲ၊ ပါဠိလိုတော့ အဓိကရုဏ်း ခေါ်တယ်၊ မြန်မာလိုတော့ မင်းပြောသလို အထိဂဏ္ဍလို့ပဲခေါ်တယ်၊ အဓိပ္ပာယ် ကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ထိအောင်ရိုက်ရင် နှိုးကိုရောက်တတ်တယ်ဆိုတာ ပဲကွဲ့”ဟု၍ ဖြီးချလိုက်လေ၏။

“နို့ တိရစ္ဆာန်တွေတော့ အထိဂဏ္ဍဖြစ်ပေမယ့် နှိုးကိုမရောက်ပါလား”

“နေစမ်းပါဦး၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ဘယ်တုံးက အဓိကရုဏ်းဖြစ်လို့လဲကွဲ့၊ မင်းနှယ်ကွာ ကြံကြီးစိရာ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာတဲ့တုံး၊ တိရစ္ဆာန် တွေထဲမှာလည်း ‘မော်လဝီ’ ယောဂီစာတန်း ဝေပျန်လို့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စကန်းနဲ့ ဇီးကွက် အထိဂဏ္ဍ ဖြစ်လို့တဲ့”

“နို့၊ အမျိုးသားသူနာပြုတပ်က သွားပြီးမကယ်ဘူးတဲ့လား”

“အဲဒါ ဖြစ်တာကြာပြီ ဦးလေးရဲ့၊ အခုထက်ထိဖြစ်ဘုန်းပဲ”

“အင်း တန်တော့၊ ဘုရင်ခံက တိရစ္ဆာန်အမှေးတကြီးလတ်တလော ကာကွယ်ရေး ဥပဒေနှင့် မာရှယ်လော မထုတ်လို့ထင်တာပဲ”

“အဲဒီအကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြပယ်၊ ဦးလေးနားထောင်နော်၊ နားမထောင်ဘဲ အိပ်ငိုက်နေရင်တော့ ဦးလေးပေါင်ကို လိမ်ဆွဲပြီးသားပဲ”ဟု အတင်းခြိမ်းခြောက်၍ ပုံပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ နားစိုက်၍ နေလိုက်ရ လေ၏။

“ရှုံးရှေးတုန်းက၊ ဦးလေးကလည်း ကောင်းကောင်းထိုင်ပြီး နား ထောင်စမ်းပါ။ အဲဒါနဲ့ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ရှိရော၊ အဲဒီကျီးကန်းဟာ ကောက်ညှင်းပေါင်း စားမိတာနဲ့ ဝမ်းချုပ်နေလို့ ဝမ်းနုတ်ဆေးစားပါရောတဲ့”

“ဘာလဲကွဲ့၊ ကြက်ဆူဆီလား၊ တေဆေးလား၊ ဘယ်ဒင်းစားသလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး၊ ဆရာမကပြောတော့ ကနခိုဆိုလား မသိပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ကျီးကန်းကြီးက ချေးခဏခဏ ပါနေတာပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် သစ်ပင်အောက် ရောက်လာတုန်း၊ သူခေါင်းပေါ် ချေးပါချုပ်ပါရော၊ ပထမဦးဆုံးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား

ကလေးက ငါလာဘ်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာလာခဲ့တာပေါ့လေ။ နောက်တော့ မှ တဖြည်းဖြည်း ဆေးစော်နီလာတာနဲ့ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားပြီး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မြန်မြန်ပြန်ပြီးတော့၊ လောက်လေး ယုလာရောတဲ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးကလည်း သစ်ပင်အောက်ရောက်၊ ကျီးကန်းကလည်း ဆေးပါမယ်လို့ စကိုလေးလည်း ပွလိုက်ပါရော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးက 'မှတ်ကရောဟဲ့၊ ကျီးကန်းနောက်တစ်ခါ ပင်ခေါင်းကျယ်ဦး' ဆိုပြီး၊ စတိုဝကို လောက်စာလုံးနဲ့ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တာ တစ်လစ်ကြီး ဆို့နေတာပေါ့။

“အင်း ကျီးကန်းတော့ တော်တော့ကို စတွန့်သွားမှာပဲ”

“စတွန့်ရုံတွင် ဘာကပလဲ၊ စတိုဝ လောက်စာလုံး ဆို့နေတော့ အသက်လည်း မရှူနိုင်၊ မျက်လုံးကြီးလည်း ပြာ၊ ဆေးပါလို့လည်းမရ၊ အီးပေါက်ချင်လို့လည်းမရနဲ့ သိပ်ခွကျနေတာပေါ့၊ ဟား ဟား ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ဒါမှကောင်းတယ်၊ ကျီးကန်းဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ်မုန်းတာပဲ၊ ဟိုအရင် တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်ကျောင်းပြန်ရင်စားဖို့ အမေက ချန်ထားတဲ့ ဝေယာကြော်ကို ခိုးစားမယ်ဦးလေးရဲ့၊ နောက်ပြီးသူတို့ကို လောက်လေးနဲ့ပင်မယ်ကြံရင် ပထမဆုံးတော့ မမြင်သလိုလို၊ ဂရုမစိုက်သလိုလို ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ လူအနားကပ်လိုက်၊ ဟိုရှောင်လိုက်၊ ဒီရှောင်လိုက်လုပ်နေပြီး တကယ်ပစ်တော့ ပျံ့ပြေးလိုက်တာ သိပ်လူဝါးတာပဲ”

“ကဲပါ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး၊ နားထောင်လောင်းတုန်း ဇိမ်ပျက်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ သူတို့ပုန်ရင်လည်း ကျီးကန်းတွေ ဝိုင်းလာပြီး အော်ကြတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကျီးကန်းကြီး စတိုဝ လောက်စာလုံး ဆို့နေတော့ ထမင်းလည်း မစားနိုင်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်နိုင်ဘဲ မှိုင်နေတာပေါ့၊ သူမှိုင်နေတာ မြင်ရုံတော့ သူ့သူငယ်ချင်း ကျီးကန်းတွေက 'ဟေ့ကောင် မင်း ဟန်လုပ်မနေနဲ့၊ ရောဂါဖြစ်ရင် စောစောစီးစီး အင်ဂျက်ရှင်း ထိုးပစ်လိုက်၊ တော်တော်ကြာလည်ပင်းက အနာတွေ ပေါက်လာလိမ့်မယ်' လို့ ပြောကြတာပေါ့၊ ဦးလေးကော ဟိုရောဂါ ဖြစ်ဖူးလား”

“ဟေ့ အပါ အမလေးမလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်၊ ငါ့နာမည် မပျက်စမ်းပါနဲ့၊ မင်းပုံပြောမှာ ပြောပါ၊ ငါကောင်းကောင်း နားထောင်ပါမယ်”

“နောက်ပြီး အီးပေါက်ရတော့ ကျီးကန်းကြီး ဝိုက်ထဲ အီးတွေ ပြည့်နေပြီး ပူဖောင်းမှုတ်ထားသလို ဝိုက်ကြီးပူလာတာပေါ့”

“အဲဒါဖြင့်ရတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဟဲ့ နင်ဘယ်သူနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုက်ကြီး တာလဲ မှန်မှန်ပြော”

“အဲဒါနဲ့ ပဋိသန္ဓေတားဆေးတွေ ကျွေးကြရာတဲ့လား”

“ဘယ်ဘားမလဲ ဦးလေးရဲ့၊ ဝိုက်ကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိစ္စကန်းက လည်း ဝအိုထဲ လောက်တလုံးဝင်နေတယ်ဆိုတာ ပြောရမှာရှက်တော့ ငြိမ်ခံနေ တာပေါ့၊ နောက်တော့မှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဒေါက်တာဆီ သွားရပါရော”

“ဘယ် ဒေါက်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာဇီးကွက်လေ၊ သူ့ဆီသွားတာပေါ့၊ ဒေါက်တာ ဇီးကွက်ဆီရောက်တော့ ကျီးကန်းကိုလုံချည် အကျိတ်တွေချွတ်နှိင်းပြီး၊ နားချပ်နဲ့ ကြည့်တော့မှ လောက်တလုံး ဆိုနေတာ သိရတာပေါ့၊ ဆရာဝန်ဆီ သွားရတာ မကောင်းဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဝအိုတွေဘာတွေ လှန်ကြည့်တာ ရှက်စရာကြီး ကျွန်တော်တို့ အပေါ်တစ်ယောက် နေပကောင်းလို့ ဆရာဝန် သွားပြလိုက်တာ အဲဒီဆရာဝန်မျက်နှာကို နောက်ဘယ်တော့မှ မကြည့်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဒေါက်တာဇီးကွက်က ဘာဆေးပေးလိုက် သလဲ”

“ချက်ချင်း မပေးသေးဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒေါက်တာဇီးကွက်က ဒီရောဂါကို ကုရင် အလွယ်ကလေးဆိုတာသိပေမယ့် ပိုက်ဆံများများရအောင် ကျီးကန်းကို ခင်ဗျား ရောဂါပျောက်အောင် ကုသရန်နဲ့ကုပေးမယ်၊ ပျောက်ရင် ဘယ်လောက် ပေးမလဲမေးပြီး ကျီးကန်းက ဆယ့်ငါးကျပ်ပေးပါ့မယ်ဆိုတော့မှ ခင်ဗျားဝအိုကို ရေထဲသွားပြီး ငှက်ခနဲလုံး စိမ်းနေချည်၊ ပျောက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ကျီးကန်းလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ရေထဲသွား ဝအိုကလေးလှန်ပြီး ရေစိမ်းနေလိုက်တော့ ဝအိုထဲက လောက်တလုံးဟာ အရည်ပျော်ကျပြီး ဝအို ပေါက်လည်းပွင့်ရော အီးတွေ ဘုခနဲပေါက်လိုက်တာ ဒေါက်တာဇီးကွက် အိမ် ကတောင် ကြားရတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ဒေါက်တာဇီးကွက်ကလည်း အီးသံတော့ဖြင့် ကြားရပြီ၊ ကျီးကန်းတော့ပျောက်ပြီ၊ ညနေကျရင်တော့ ငွေလာပေးတော့မှာပဲ လို့ တောင့်နေတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျီးကန်းက အလွယ်ကလေးနဲ့ ရောဂါ ပျောက်သွားတော့ ဆယ့်ငါးကျပ်ပေးရမှာ သိပ်နဲ့မြောနေပြီး၊ ဒေါက်တာဇီးကွက် ဆီ မသွားတော့ဘူးတဲ့”

“ဒေါက်တာဇီးကွက်က ညကျတော့ ကျီးကန်း ငါ့ကို ပတ်ဘီးရိုက်သွားပြီ၊ ငါ့ပိုက်ဆံမရရင် သူ့ကို သတ်ပယ်ဆိုပြီး ကျီးကန်းအိမ်သွားပြီး ပိုက်ဆံ တောင်း

ပါရော၊ ဟင် ဦးလေးကလည်း ကောင်းကောင်း နားထောင်မယ်ဆိုပြီး အိပ်နေပြန်ပါပြီ”

“ပြောပါ၊ ပြောပါ၊ ငါနားထောင်နေပါတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ပိုက်ဆံမရလို့ ကျီးကန်းနဲ့ ဖိကွက်ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း ဖိကွက်တွေဝိုင်းလာပြီး ကျီးကန်းအသိုက်ကိုဖျက်၊ ကျီးကန်းကိုလည်း ဦးနောက်ဖောက်စားပစ်ကြပါရော၊ နောက်တစ်နေ့မနက် သတင်းစာတွေထဲမှာ ‘ကျီးကန်းကို ဖိကွက်သတ်တယ်’လို့ ပတ်ရတော့၊ ကျီးကန်းတွေလည်း ပခံချင်ဘဲ ‘အပျိုးထိ မချီအောင်နာတယ်ဟေ့၊ အပျိုးသားအတွက် အသက်ခွင့်ကြလော့၊ အချင်းတို့ အော်ကြလော့၊ ဆိတ်ကြလော့’ဆိုပြီး ဖိကွက်တွေကို လိုက်သတ်ပါရော၊ အဲဒါနဲ့ တစ်ခါတည်း ကျီးကန်းနဲ့ ဖိကွက် အဓိကရုံး ဖြစ်လိုက်ကြတာ အဲဒါပထမဦးဆုံး အဓိကရုံးပဲတဲ့”

“နောက်တော့ မာရှယ်လော ထုတ်ပြီး ဝစ်ပုလိပ်ခေါ်ယူရရောတဲ့လား”

“မာရှယ်လော မထုတ်ဘူးထင်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ မာရှယ်လော ထုတ်ရင် အေးသွားမှာ၊ အခုတော့ ကျီးကန်းနဲ့ ဖိကွက် ခဏခဏ အဓိကရုံးဖြစ်နေတာပေါ့”

“နောက် ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

ရွက်ဟောင်းများ ကြွေလျက်ရွက်သစ်ရွက်ညွှန် ဖူးကွန့်ဝေဆာကာ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးသည် နုပျိုသောအဆင်းကို ဆောင်၍နေသည့် အချိန်တွင် ပုပြင်းသောနေရိန်ကြောင့် လောင်ကျွမ်းလှပတတ်ရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးမှ တငွေ့ငွေ့ထွက်လျက်ရှိသည့် မြေသင်းနဲ့သည် သကြိန်အချိန် နီးလာပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ်ကို ပြလျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့ဝယ် ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို အာရုံထူစိုက် ရေးနေခိုက် လည်ဂုတ်တည့်တည့်၌ အေးစိပ်စိပ်ကြီးဖြစ်သွားကာ စာရေးနေသည့် ဝတ္ထုပေါ်သို့ ရေများဖြာ၍ကျသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် လွန်စွာဒေါသဖြစ်ပြီး လျှင် အနီးရှိမျဉ်းလုံးကိုကိုင်ကာ၊ ရေနှင့်ပက်လိုက်သူကို တအားပစ်လိုက်မည် ဟု လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာတွင် လက်ထဲ၌ ပြွတ်ကိုကိုင်ကာ “ရယ်တာပေါ့၊ ရယ်တာပေါ့” ဟု ဆို၍နေသော အပါကိုမြင်လိုက်ရမှ ဒေါသများသည် အလိုလို ပျောက်သွားလေတော့၏။

“ဟေ့ ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲအပါ၊ စာရေးနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“မြင်လို့ပက်တာပေါ့၊ မမြင်ရင် ဘာကို သွားပြီးပက်မလဲ”ဟု ဆင်ခြေ
လဲသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာထပ်၍ အပြောရခက်နေပြီးမှ “သင်ကြိုက်ကျဖို့
အများကြီးလိုသေးတယ်၊ အခု မပက်ရသေးဘူးကွဲ့”ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။

‘နောက်ကျတော့ ဦးလေး ပုန်းနေရင် ဘယ်မှာလိုက်ပြီး ပက်ရမှာလဲလို့’

“မင်းက ဦးလေးမှပဲ ပက်ချင်သလားကွယ်၊ သင်ကြိုက်တဲ့အခါ မိန်းမ
တွေကိုသာ ပက်ရတယ်”

“ဟင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဦးလေးရဲ့၊ မိန်းမပက်ရင် ရန်ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဆရာမက ပြောတယ်၊ ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်၊ ဟုတ်ပေါင်
ရှင်ဘုရင်တစ်ခု မိန်းမကို ခေပက်လို့ ရန်ဖြစ်ပါပကောလား”

ကျွန်တော့်မှာ ပုံကောင်းတစ်ခု နားထောင်ရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်
ကာ “ဘယ်ရှင်ဘုရင်လဲကွာ၊ ပြောဝမ်းပါဦး”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟို ရှင်ဘုရင်ဟာလေ”

“အေး မင်းပြောမှဖြင့် တစ်ခါတည်း နာမည်ရောမြို့ရောရှင်းသွားတာပဲ”

“ဦးလေးကလည်း ဝကားမဆုံးခင် ဝင်ဝင်ပြောတာပဲ၊ ကောင်းကောင်း
နားထောင်ဝမ်းပါ ဦးလေးရဲ့”

“ရှေးရှေးတုန်းက၊ အဲဒါ ရာဇဝင် ဦးလေးရဲ့၊ ရာဇဝင်ဆိုတာ ပုံမဟုတ်
ဘူး၊ ရှေးတုန်းက တကယ်ဖြစ်တာလို့ ဆရာမက ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ
မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သူလိမ်ပြီးပြောလဲ ဘယ်သူငြင်းနိုင်မလဲ ဦးလေးရဲ့၊
အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကြီးရှိရော”

“အင်း၊ ရှင်ဘုရင်နာမည်က အဆန်းသာပဲ၊ အဲဒီရှင်ဘုရင်တဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒီရှင်ဘုရင်ဟာ ရုပ်ချောတော့ မြန်မာတွေ
မပြောနဲ့ ကုလားမတွေတောင် ကြိုက်လို့၊ သူ့ကို ကုလားကျမင်းလို့ခေါ်တယ်
ဦးလေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် တရုတ်ပြေးမင်းဆိုတာ၊ သူ့ကို တရုတ်မတွေမြင်ရင် လန်ပြီး
ပြေးလို့ထင်ပါရဲ့၊ တော်တော်သောင်းကျန်းတဲ့ ရှင်ဘုရင်နဲ့ တူတယ်”

“ဒါတော့မသိဘူး ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ရှင်ဘုရင်ကတော့ ကုလားစပ်နဲ့
တူတယ်၊ ဒါကြောင့် ကုလားမတွေကျတာ၊ သူ့နာမည်က နရသူဆိုလားပဲ

ဦးလေးရဲ့၊ နရသူဆိုတော့ နရယန်ဆင်းတို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ ကုလားနာမည်မို့ ဆိုတော့ ကုလားဝပ်နဲ့တူတာပဲ”

“အမယ် ငါ့တူ ပညာဗဟုသုတတွေ တယ်ပြီးတိုးနေပါကလား၊ မင်း ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ သင်္ကြန်ကျတော့ ရှင်ဘုရင်က သူ့မိန်းမတွေနဲ့ ကန်တော်ကြီးကို သွားကြတာပေါ့”

“မင်းပြောတဲ့ ပုံတွေထဲက ရှင်ဘုရင်တွေက ကန်တော်ကြီးကို တယ်ပြီး သွားကြပါကလား”

“ဟုတ်တယ် ရှင်ဘုရင်တွေ အရင်တုန်းက ခဏခဏသွားလို့ ကန်တော် ကြီးလို့ခေါ်တာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ရှင်ဘုရင် မသွားဘဲ လူတွေသာ သွားရင် လိပ် ကန်လို့ ခေါ်မှာပေါ့”

“ကဲ ကဲ ဆက်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒါနဲ့ ကန်တော်ကြီးရောက်ရောလား”

“ဒါနဲ့ ကန်တော်ကြီးမှာ သူတို့ ရေကစားကြတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“ဪ ကတည်းက ကန်တော်ကြီးမှာ ရေပက်တဲ့ အလေ့အထ ရှိ သကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က သူ့မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က စောလုံတဲ့”

“နေပါဦးကွဲ့၊ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ နရသူဆိုတော့ ကုလားဝပ်လို့ မင်းက ပြောတယ်၊ စောလုံဆိုတော့ ဘာလဲကွဲ့၊ ရှမ်းဝပ်လား၊ ကရင်ဝပ်လား”

“ကရင်ဝပ်နဲ့တူတာပဲ၊ ရှင်ဘုရင်ဆေးရုံတက်တုန်းက နှာမတစ်ယောက် နဲ့ ကြိုက်ပြီး ယူထားတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဪ ဒီရှင်ဘုရင် ဆေးရုံတက်ရသေးသကိုး၊ ဘာရောဂါနဲ့လဲကွဲ့၊ ကာလသားရောဂါဖြစ်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မီးယပ်ရောဂါလားကွာ”

“ဒါတော့ ဆရာမက မပြောဘူး၊ နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ဦးလေးကလည်း ဝင်ဝင်ပြောတာပဲ၊ အဲဒါရှင်ဘုရင်က သူ့မယား ရေနဲ့ပက်တော့၊ သူ့မယားက လုံချည်စဆွဲ၊ မင်ကလေး ကုန်းကုန်းပြီး ‘ကန်တော်ကြီးကို ခြေကန်ပက်တော့ ရယ်တာပေါ့၊ ရယ်တာပေါ့လို့’ ဆိုတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“ဟား ဟား၊ ဟိုတုန်းကတည်းက ဒီသံချပ်ပေါ်နေတာကိုး ဟုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့၊ ရှင်ဘုရင်ကလည်း မခံချင်တော့ ပိုက်လုံးနဲ့ ပက်ပြန်ရော”

“ဒီတော့ စောလုံက ‘ပိုက်စုတ်ကြီးနဲ့ ပက်တဲ့ရေ၊ တစ်စက်တလေ ဟိုရောက်ဒီရောက်လို့’ ဆိုပြန်ပါဗျာ”

“နေပါဦး၊ ပိုက်လုံးနဲ့ ပက်တော့ နားထဲမဝင်ဘူးလား”

“ဘာဝင်မလဲ ဦးလေးရဲ့၊ ရေခဲဦးထုပ် ဆောင်းထားတာကိုး”

“ဪ စောလုံက ရေခဲဦးထုပ်နဲ့ ဘာနဲ့လား”

“ရှင်ဘုရင်ကတော်ပဲ ဦးလေးရဲ့၊ ပိုက်ဆံဂိုတာပဲ ဆောင်းမှာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ရေနဲ့ပက်လို့ပိုင်တော့ စောလုံကို အတင်းပွေ့ပြီး ကန်တော်ကြီး ထဲ နှစ်တာပေါ့”

“ဒါတောင် အပျော့အပျော့လို့ မအော်ဘူးလား”

“မအော်နိုင်တော့ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ပွန်းနေတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ စောလုံက စိတ် ဆိုးသွားတာပေါ့”

“နို့ ရှင်ဘုရင်က လိုက်မချော့ဘူးလား”

“ချော့ပေမဲ့လည်း မရဘူး၊ စိတ်ဆိုးပြီး နန်းတော်ကို လန်ခြားနဲ့ ပြန်သွား တာပေါ့”

“အင်း၊ အင်း ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“နန်းတော်ကျတော့ ရှင်ဘုရင်မိန်းမက မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ချက်တာပေါ့”

“နို့ သူ့လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆို၊ ဒါတောင် ထမင်းတော့ ချက်ပေး သလား”

“စိတ်ဆိုးပေမယ့် သူချက်တာက သူ့လင်ကို သေစေချင်လို့ အဆိပ်ခတ် ချင်လို့ ချက်တာကိုး ဦးလေးရဲ့”

“ဪ တယ်လဲ ရက်စက်ပါလား”

“အဲဒါနဲ့ သူ့လင်ကန်တော်ကြီးက ပြန်လာတော့၊ သူက စိတ်ဆိုးပြေ နေတဲ့ဟန်နဲ့ ပြုံးပြီးကလေးလုပ်ပြီး၊ ‘ကိုကို ရေအရင်ခိုးမလား’လို့ မေးလိုက် တော့၊ သူ့လင်က ဟဲဟဲ ဟဲဟဲနဲ့ ပါးစပ်ကြီးဖြုတ်ပြီး ‘ရေမခိုးရင် ဘာအရင် လုပ်ရမှာလဲ’ မေးတော့မှ၊ ‘ဪ ထမင်းအရင် စားမလားပေးချင်လို့ပါ’လို့ ပြောတာကိုး”

“ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ထမင်းပဲ အရင်စားပါတော့မယ်ကွယ်လို့ ပြော တာပေါ့”

“ဘာဟင်းနဲ့ ချက်သလဲကွဲ့”

“ရှင်ဘုရင်ပဲ ပိုက်ဆံရှိတော့ ဝက်သားဘိဝတိတ်တွေ၊ ဘာတွေ စားမှာ ပေါ့”

“နို့ ခုနပင်းပြောတော့၊ ရှင်ဘုရင်ဟာ ကုလားဆိုး ဝက်သားစားပါ့မလား”

“ဇာတ်ပျက်နေပြီ ဦးလေးရဲ့၊ ဒါကြောင့် စားတာပေါ့”

“စားလည်းစားရော ရှင်ဘုရင်လည်း သေရောလား”

“မသေဘူး ဦးလေးရဲ့”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“မစားရသေးလို့၊ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ခွေးကလေးက အနားကပ်လာပြီး မျှော်နေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က သူမစားခင် နည်းနည်း ချကျွေးလိုက်ရင်ပဲ၊ ခွေးကလေးလည်း အမဲလုံးပစ်ပြီးသားဖြစ်ပြီး၊ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ နတ်ရွာဝံတာပဲ”

“ဟဲ့ ခွေးကို နတ်ရွာဝံတယ် မပြောရဘူး”

“နို့ ရှင်ဘုရင်တွေ၊ နန်းတော်တွေနဲ့ဆိုရင် သေတာကို နတ်ရွာဝံတယ်လို့ ပြောရတယ်ဆို၊ ခွေးလည်း နန်းတော်မှာနေတာပဲ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင် လည်း အဆိပ်ပါတာသိပြီး စုံထောက်တွေဘာတွေခေါ်ပြီး လက်သည်ဖော်ခိုင်း တော့ စောလုံကိုမိပြီး ကြီးပေးလိုက်ရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

ပေါ့ရိက္ခာ

အပါသည် တုတ်ချောင်းကလေးတစ်ခုထိပ်တွင် ရေနံဆီခွက်တစ်ခုမှ မီးစာကိုပတ်၍ မီးရှို့ကာ လမ်းပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရဲတပ်ခြေလှမ်းမျိုး လှမ်းလျက် ဟစ်အော်ပျော်ဖြူနေရာက ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် "ဟေ့ တို့ဗဟ" ဟု အော်လိုက်သောကြောင့်၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်ရပြီးလျှင် အပါကို အိပ်ပေါ်သို့ခေါ်လိုက်လေ၏။

"ဟေ့ အပါ မင်းဆိုတာ ဘယ်နှယ်လဲကွ၊ ဘမော် ဘမော် တို့ တို့၊ မီးတုတ် မီးတုတ် ရှို့ ရှို့လိုဆိုရမှာ၊ မင်းဟာက ဘမော် ဘမော် ရှို့ ရှို့ဆိုရင် ဘယ်နိပ်မလဲကွ"

"ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ယောင်သွားလို့" ဟု အပါသည် ၎င်း၏ တစ်သက်တွင် ပထမဦးဆုံး အမှားကိုဝန်ခံလေ၏။ ခါတိုင်း၌မူကား ဇွတ်မှိတ်၍ အမှားကိုပင် အနိုင်ရအောင် ငြင်းစပြုဖြစ်ပေ၏။

"ဘုရင်ခံက လူတွေကိုဖမ်း ထောင်ချပြီး သတ်စားလို့ ဦးလေးရဲ့" ဟု ဖြေလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ပျက်လုံးပြု၍ သွားမိလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့လားကွ၊ မင်း ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရဲ့ သတ်စားတာမှ အစစ်ပါ။ သူက ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်ကြီးကို အားကျလို့”

ကျွန်တော်မှာ ပုံတစ်ပုံ ကြားရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ကာ “ဘယ် ရှင်ဘုရင်လဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”ဟု မေးလိုက်ရလေ၏။

“ဟို ရှင်ဘုရင်ပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“ဪ သူလား အင်း မင်းပြောပုံပဲ နာမည်သိတော့တယ်”

“ဦးလေးကလည်း ရှုပ်မနေပါနဲ့ဦး၊ ဦးလေး ရှုပ်တာနဲ့ နာမည်တော့ မေ့သွားပြီ၊ ဪ သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဒီရှင်ဘုရင်ဟာ လူသားစားပြီး သိပ်ဝနေတာ၊ သူ့ကို လူပေါကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ နောက်တော့မှ နာမည်ပြောင်းပြီး ပေါ် သားလို့ ခေါ်တယ်”

“ဪ ဝတဲ့လူဟာ လူပေါတွေချည်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ကိုင်းပြောစမ်း ပါဦးကွာ၊ နားထောင်စမ်းပါရစေ”

“ဦးလေး၊ ကောင်းကောင်း နားထောင်နော်၊ ဝင်မရှုပ်နဲ့ အဟမ်း”

“ရှေးရှေးတုန်းက အဲဒါတကယ်ဖြစ်တာ ဦးလေးရဲ့ ပုံမဟုတ်ဘူး ရာဇဝင် မပေါ်ခင်တုန်းက ဖြစ်တာ၊ အဲဒါနဲ့ ပေါ်ရိသားအဆိုတာ ရှင်ဘုရင်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပါဧရာတဲ့။ ရှင်ဘုရင်မဖြစ်ခင်တုန်းက ထမင်းတွေဟင်းတွေ ကောင်းကောင်းစားရတော့ ငါ့ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရင် ဝက်သားခေါက်ဆွဲ ကောင်း ကောင်းစားလိုက်ဦးမယ်လို့ အားခဲထားတာနဲ့ သူ့ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တော့ သူ့အိုင် ကုလားကို ဝက်သားခေါက်ဆွဲ လုပ်ခိုင်းပါဧရာ”

“ဝက်သားခေါက်ဆွဲမှပဲ စားချင်သတဲ့လားကွာ၊ ဆိတ်သား ခန့်ပေါက် တော့ မစားချင်ဘူးတဲ့လား”

“လာပြီ၊ ဦးလေးက ဝင်ရှုပ်တော့မယ်”

“မရှုပ်ပါဘူးကွာ မေးတာပါ။ နို့ သူ့အိုင်ကုလားနာမည်ကကော”

“ရန်ကနားတဲ့”

“ဟဲ့ အပါ မင်းမှားနေပြီ၊ အိုင်ကုလား နာမည်က ရသကပါကွ”

“ဟင် ဦးလေးက မသိဘဲနဲ့ မဖြီးစမ်းပါနဲ့၊ ကုလားနာမည်မှာ ရသက ရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ရန်ကနားမှ အစစ်ပါ။ ဦးလေး ပြောရတာနဲ့ ပြောစရာ

တွေတောင် မေ့ကုန်ပြီ”

“ဟိုဟာလေကွာ ရှင်ဘုရင်က ဝက်သားခေါက်ဆွဲ စားချင်လို့တဲ့”

“အင်း အင်း၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါနဲ့ ရန်ကနားက ဝက်သား အကောင်းဆုံးဝယ်လာပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထားတာပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုထားတုန်း ဝက်သားကို ခွေးတစ်ကောင် ချီသွားပါရော”

“ဒီ ခွေးနာမည်ကကော ဘာတဲ့လဲ၊ ပါပီလား၊ ကုပ်ကျားလား၊ အောင်နက်လား”

“နာမည်ပရိဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ဘွိုင်ကုလားက ခွေးကို ချောခေါ် လာပါရော”

“ဘယ်လိုများ ခေါ်ပါလိမ့်”

“ဘွိုင်ကုလားခေါ်တာက ဝက်သားတုံး ခွေးစားလို့ကုန်တော့ နောက်ထပ် ဝယ်လို့လည်းမရ၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အချိန်ကျလို့ ခေါက်ဆွဲမပေးနိုင်ရင် သူ့ကို ရှင်ဘုရင် သတ်ပစ်မှာစိုးလို့ ဝက်သားအစား ခွေးကိုသတ်ပြီး ချက်ဖို့ ကြံတာကိုး ဦးလေးရဲ့”

“ဪ ဘာဖြစ် ခွေးသားခေါက်ဆွဲဟာ ဟိုတုန်းကတည်းက ပေါ်တာ ပေါ့”

“အစစ်ပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ အရသာကောင်းမှန်းသိလို့ တရုတ်တွေကလည်း ခွေးသားခေါက်ဆွဲလုပ်ပြီး ရောင်းနေကြတာပေါ့”

“ကဲ ကဲ ဆက်စမ်းပါဦး၊ နားထောင်ကောင်းတုန်း ဇိမ်ပျက်လိုက်တာ”

“အဲဒါနဲ့ ဟိုဒင်းသားကျွေးတော့ ရှင်ဘုရင်က သိပ်အရသာရှိသွားတာ ကို ဦးလေးရဲ့၊ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်က ဟေးဝှက်ကဘကြား နှင် အရင်က ဝက်သားကောင်းကောင်း မကျွေးဘူး။ အခုမှကျွေးတယ်၊ နှင်စေ့ဖိုးတွေ ခိုးထားသလား၊ မှန်မှန်ပြော၊ ပပြောရင်သတ်မယ်။ ခွေးကုလား ဝှက် လန်ချား ကူရကား၊ ဆာလားလို့ ပြောတော့ ကုလားက မှန်မှန်ပြောရင် သက်သာမယ် ပပြောရင် အသတ်ခံရတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုဒင်းသားလို့ ပြောရင် သိပ်စိတ်ဆိုး လိမ့်မယ်။ လူသားလို့ ပြောမှနေရာကျမယ်ဆိုပြီး ဝက်သား ခွေးစားသွားလို့ လူသားနဲ့ ချက်ကျွေးရပါတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ရှင်ဘုရင်က ‘ဟာ ဟုတ်လား၊ တယ်နိပ်ပါကလား၊ လူသား ဘို့တချားဟဲ၊ နောက်ကို လူသား ဂရီး ဂရီး ချက်ကျွေးရမယ်’လို့ ပြောလိုက်တော့ ရန်ကနား ချောက်ကျသွားတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ရန်ကင်းလည်း ရှင်ဘုရင်အဖို့ဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ လူသား ရှာရတာပေါ့၊ ဘယ်က ရှာသလဲဆိုတော့၊ ကြံတောသမိုင်းထဲ သွားပြီး၊ လာလာပြီး မြှုပ်တဲ့လူတွေရဲ့ အလောင်းကို ညညမှဖော်ယူပြီး ချက်ကျွေးရ တာပေါ့”

“ရှင်ဘုရင်ကလည်း လူသား ခေါက်ဆွဲချည်ပဲ စားသလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးရဲ့ တစ်ခါတလေ ဆံပြန်ကြော်တယ်၊ တစ်ခါတလေ လည်း မဆလာများများ၊ ငရုတ်သီးများများနဲ့ ကော်ရင်ဂျီဟင်းချက်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ကလေးငယ်ငယ်တွေရဲ့အလောင်းရရင် ချစ်ကင်းဆွပ်ပြုတ် လုပ် ကျွေးတယ်”

“အင်း ငါတောင် သွားရည်ယိုလာပြီ”

“အဲဒါနဲ့ ကြံတောသမိုင်းမှာ အလောင်းတွေကုန်တော့ တာမွေ သမိုင်းကို သွားပြီး ဖော်ပြန်ရော၊ နောက်တော့ လူတွေက သူတို့ဆွမ်းတွေရဲ့ အလောင်း တွေ ပျောက်ပျောက်သွားတာ တွေ့ရတော့ တို့များသေရင်လည်း ဒီလို ပျောက် ကုန်မှာပဲဆိုပြီး သေရမှာ ကြောက်လာကြတာပေါ့”

“ဪ ဒီအခါကစပြီး လူတွေဟာ သေရမှာ ကြောက်ကြတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဦးလေးကော မကြောက်ဘူးလား”

“ငါလား၊ ငါတော့ ဒီလိုပျောက်သွားမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ မြေကြီးထဲ ကျတော့ ဖင်ထဲ တိကောင်ဝင်မှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ယားကျိကျိနဲ့ သိပ်အနေ ရခက်မှာ”

“ဦးလေးကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် မဟုတ်တာ သိပ်ပြောတာပဲ”

“မဟုတ်တာ အပြောချင်းတူတူ မင်းကသာပြီး ပိုသေးတယ်”

“ဟော ဦးလေး ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ပြောတာတွေတောင် မေ့ကုန်ပြီ၊ ဟို အင်း နေပါဦး၊ ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါနဲ့ သမိုင်းကုန်းမှာ လူတွေ ကုန်တော့ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်တဲ့လူတွေ ကားစင်မှာသတ်ပြီး ချက်စားပြန်ရော၊ ဒီလိုစားတော့ လူတွေက ရာဇဝတ်မှုမလုပ်ရဲတော့ ထောင်ကျတဲ့လူ မရှိတော့ ရှင်ဘုရင်လည်း လူသားဝတ်နေတာနဲ့ အကြံရပြီး၊ ဘုရင်ခံတစ်ချက်လွတ် ဥပဒေနဲ့ လူတွေကို ဖမ်းပြန်ရော၊ ဖမ်းပြီးသတ်စားပြန်ပါရော”

“အဲဒါနဲ့ သမိုင်းကုန်းရော၊ ထောင်ရော၊ လူတွေကုန်တော့ ညည ရောင်းပြီး သတ်ပြန်တာပေါ့၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေကလည်း လူတွေ တစ်နေ့

တခြား ကုန်လာတာ တွေ့ရတော့၊ တစ်ည ချောင်းဖမ်းတာ ရန်ကနားကို မိရော၊ မိတော့မှ ရိုက်နှက်ပေးတော့ အကုန်လုံး ပေါ်တာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ဖြိုလုံးကျွတ် အဝည်းအဝေးကြီးခေါ်ပြီး ပေါရိသာဒ အလိုမရှိ၊ သွေးစုတ်ကောင်ကြီး အလိုမရှိ၊ ပေါရိသာဒ အို့ အို့၊ ရန်ကနား ရှူးရှူး၊ မီးတုတ်၊ မီးတုတ် ရှို့ရှို့၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါဝေ၊ သခင်ပျိုးဟေ့ တို့ဗမာ ဆိုပြီး ရှင်ဘုရင်ကို နှင်ထုတ်တာပေါ့”

“တစ်ခါတည်းပဲ နှင်ထုတ်လိုက်ရောလား၊ အယုံအကြည်မရှိ အဆို မသွင်းဘူးလား”

“ခါတော့ မသိဘူး ဦးလေးရဲ့၊ လူတွေက ပေါရိသာဒနဲ့ ရန်ကနားကို သတ်မယ်ဆိုပြီး အတင်းခိုင်းလိုက်ကြတာပေါ့၊ ပေါရိသာဒတို့က ရွှေကပြေး၊ လူတွေက နောက်ကလိုက်၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်း လိုက်မလဲ၊ နောင်ကျိမ် နောင်ကျိမ်၊ နောင်ကျိမ်၊ နောင်ကျိမ်၊ နောင်ကျိမ်၊ နောင်ကျိမ်၊ နောင်ကျိမ်၊ နောင် ”

“ဟေ့ မင်းဟာက ပါးစပ်ကတင် ဆိုခမ်းပါ လက်ကတုတ်ကြီး မယမ်း စမ်းပါနဲ့၊ မျက်စိထိုးမိပါဦးမယ်”

“အဲဒါနဲ့ ပြေးရင်းလွှားရင်း ပေါရိသာဒ ခြေထောက်နဲ့ သစ်ငုတ် တစ်ခု ပေါ် တက်နင်းမိပြီး မိုင်းကနဲလဲကျတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“ဒီလိုလဲတော့ နောင်ကျိမ်ရပ်သွားပြီး ကြုံသေးတယ်၊ ကုန်ဆွေး ဗျာထုကြွယ် ဆိုသေးသလား”

“မမိသေးဘူး ဦးလေးရဲ့၊ မိတော့မှ ဒီသီချင်းဆိုရတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ပေါရိသာဒလည်း မပြေးနိုင်တော့၊ ရန်ကနားက ပုခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ခေါ်ပြေးရ တာပေါ့”

“ရန်ကနားနဲ့နော် သိပ် အ တာပဲကိုးကွ လန်ချားနဲ့ တင်ပြီး ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့”

“လန်ချားခေါ်တာ ၂ ချက်ထိုးနေလို့ တစ်ဝိးမှ မလိုက်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ရန်ကနားလည်း ချောက်ကျချင်တော့ တစ်နေ့ လူသားရှာမရဘဲ ရှိနေ ပါရော၊ ပေါရိသာဒကလည်း ငါ လူသားမစားရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ မင်းကို သတ်ရလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဓားနဲ့ထခုတ်လိုက်တာ ရန်ကနားလည်း မာလကသွား ပါရော၊ အဲဒါနဲ့ ရန်ကနား မရှိတော့ ပေါရိသာဒ တစ်ယောက်တည်း လူသား ရှာရတာပေါ့”

“နို့၊ ခြေနာကြီးနဲ့ အယုံနယ်လုပ်ရသလဲ”

“ဪ ကျွန်တော်ပြောတာ အရင်ဦးနေတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ရန်ကင်းနား မရှိတော့မှ ပေါရိသာာကို လူတွေလိုက်တော့ ဒီအနာရတာ၊ အဲဒါနဲ့ ပေါရိသာာ လည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ခုအောက် လဲနေတာပေါ့လေ၊ လဲနေရာက နေပြီး၊ ညောင်ပင်တောင့်နတ်ကို နတ်ကြီးရယ် ကျွန်တော့် အနာ ပျောက်အောင် ကုပေးပါ၊ ခင်ဗျားကို လူသားနဲ့ ပုလော်ပါမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ဒီတော့ နတ်ကြီးက ပြောင်နောင် ချပ်ချိန်း၊ ချပ်ချိန်းနဲ့ နတ်စိုးတီးပြီး ဆင်းလာရောလား”

“နတ်က ဘိုင်ဝကုတ်သွားနေလို့ ဒီအချိန်မှာ မရှိဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပေါရိသာာဟာ အစာမစားဘဲနေရတာနဲ့ ခြေထောက်က အနာလည်း အလိုလို သွေးချောက်ပြီး ပျောက်သွားပါရော”

“ဪ ဒါ အားကျလို့ ခြေလျင်ကိုဘုန်းခင်လည်း နေမကောင်းတဲ့အခါ ထမင်းမစားဘဲ နေတဲ့ဆေးနဲ့ ကုတာထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ခြေနာပျောက်တော့ လူတွေကို လိုက် ဖမ်းပြန်တာပေါ့၊ ဖမ်းလို့ရတဲ့ လူတွေ ညောင်ပင်မှာချည်ထားရော၊ အဲဒီတော့မှ နတ်က အကြောင်းကိုသိတာကိုး၊ သိတော့မှ ဒီလူဟာ ငါ့ကို အနာကုပေးတယ် ထင်ပြီး လူတွေနဲ့ ပုလော်မလို့ လုပ်နေတာပဲ၊ သူ့ကိုတော့ အကျွတ်တရား ရအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး၊ ပြောင်နောင်ချပ်ချိန်းနဲ့ နတ်ကြီး ဆင်းလာပြီး ကိုယ် ရောင် ပြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နတ်က အပါး ဦးလေးရဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဇိုးဇိုးအတိုင်း ကိုယ်ရောင်ပြရင် နတ်ကောင်းလို့ သိသွားမှာဇိုးလို့၊ နတ်ဆိုးနဲ့တူအောင် လန်ကွတ်တိတ်ပြီး ဆင်းလာတာကိုး၊ ဆင်းလာပြီးတော့ အိုင်ဆေး ပေါရိသာာ၊ ခင်ဗျား ငါ့ကို လူတစ်ရာ ယစ်ပုလော် မယ်လို့ ပြောတယ်၊ အခုတော့ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်တည်း ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျား ငါ့ကို ပတ်ဘီးမပိုက်နဲ့၊ ခင်ဗျားကြီး ခုကျဖြစ်သွားမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ပေါရိသာာလည်း ဟုတ်တယ် ငါကတိအတိုင်း လုပ်မှပဲဆိုပြီး လူတွေ ကို လိုက်ရှာတာ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်ကို မိလာတာပေါ့၊ မိလာတော့ သူ့သူငယ်ချင်းက အိုင်ဆေး ပေါရိသာာ၊ မင်း ငါ့ကို သတ်ချင် လည်း သတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မသတ်ခင်မင်းကို ငါက လက်ချာပေးခမ်း ပါရစေဆိုပြီး ပေါရိသာာကို လက်ချာပေးတော့ ပေါရိသာာလည်း သတ်ရမှာ ခက်ပြီး ‘သူငယ်ချင်း မင်းကိုတော့ ငါမသတ်ဘူး၊ ငါ တခြားလူ သတ်စရာ မရှိရင် ငါ့ကိုယ်ကိုပဲ သတ်တော့မယ်’ဆိုပြီး ဝှိုင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဒီနေရာမှာ ပေါရိသာဒ လွမ်းခန်းပေါ့၊ အို ပုပုံပန်း၊ လွမ်းဘွဲ့ဝေ၊
ဖြေမဆည်နိုင် . . .”

“ဦးလေးကလည်း နားထောင်စမ်းပါဦး၊ အဲဒါနဲ့ ပေါရိသာဒလည်း
ပိုင်ပြီး ပြန်လာတော့၊ ညောင်ပင်စောင့်တဲ့နတ်က ကိုယ်ယောင်ပြုပြန်ရော”

“လန်ကွတ်တိကလေးနဲ့ပဲလားကွ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘုန်းကြီးလို လုပ်ပြီးပြတယ်”

“ဘုန်းကြီးလည်း မြင်ရော ပေါရိသာဒက ဟေ့ ဒေါက်တာ မာမက
မပြေးနဲ့ ဆိုပြီး လိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နတ်က တန်ခိုးကြီးတော့ လိုက်လို့ မမိ
ဘူးပေါ့၊ အဲဒီတော့ နတ်က တရားဟောတော့မှ”

“ပေါရိသာဒလည်း ညွှန်ပေါင်းအဖွဲ့က ထွက်ရောလား”

“ဦးလေးကလည်း လာပြန်ပြီ၊ ပေါရိသာဒ အကွတ်တရား ရသွားတာ
ပေါ့၊ ဒီလိုအကွတ်တရားရပြီး သူ့တိုင်းပြည် သူပြန်ပေမယ့် တိုင်းသူပြည်သား
တွေက သူ့ဟာ တို့အစ်ကိုတွေ ညီတွေ၊ မောင်တွေ၊ အဖေ၊ အမေတွေ သတ်တဲ့
လူ ဆိုပြီး ပေါရိသာဒ ရိုးဘက်၊ ပေါရိသာဒ ရိုးဘက်၊ ပေါရိသာဒ ပြန်သွား၊
သွေးစုပ်ကောင်ကြီး အလိုမရှိဆိုပြီး နှင်ထုတ်ကြပါရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

ကျွန်တော်များ

ကျွန်တော်၏ ပိတ်ဆွဲကြီးအပါကလေးသည် တစ်နေ့တွင် အလည်ကြား၍ နေသဖြင့် အပါ၏ မိခင်သည် ကျွန်တော်၏အိမ်တွင် ရှိသည်ထင်မှတ်၍ လာရောက်ပေးမြန်းသောကြောင့် အပါတစ်ယောက် ပျောက်နေသည်ကိုသိရ၍ ကျွန်တော်မှာ အေးအေးထိုင်ကာမနေနိုင်သေးဘဲ အပါကို တွေ့အောင်လိုက်၍ ရှာဖွေပေးရလေ၏။

အပါသည် အိမ်နောက်ပေး လမ်းကြားထဲတွင် ၎င်း၏ ကစားဖော်ကစားဖက် ကလေးတစ်ယောက်က လူကြီးများ မသိအောင် အိမ်မှတိတ်တဆိတ် ခိုးယူလာသော စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဖွာရွက်လျက် ဆေးလိပ်သောက်သင်နေသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသဖြင့် အပါသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်း၏မိခင်အား တိုင်ကြားမည် စိုးသောကြောင့် ထွက်၍ပြေးလေရာ ကျွန်တော်မှာ လမ်းတစ်ဖက်မှလှည့်၍ လိုက်ပြီး ဖမ်းရလေ၏။

အပါသည် မပြေးသာတော့သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ငိုမည် ဟန်ဖြင့် “ကျွန်တော် အိမ်ကစီးကရက်ကို ခိုးလာတာမဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ကြွက်နီ သူ့အိမ်ကသူ ခိုးလာတာ”ဟု အပြစ်လွတ်ရန် ပြောလေ၏။

“မင်း စီးကရက်သောက်တာ ငါ မမ်းရအောင်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုလည်း ငါမတိုင်ပါဘူး၊ မင်းအိမ်က တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေလို့ ငါလိုက် ရှာတာ”ဟု ပြောမှ အပါလည်း မျက်နှာ ကြည်လင်ရွှင်လန်းလာပြီး ကျွန်တော် ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်သည် အပါအား သူ၏အိမ်သို့ မပို့သေးဘဲ အလည်အပတ် ပြုလုပ်တတ်ခြင်းကို ဆုံးမသတိပေးရန် ကျွန်တော်၏အိမ်သို့ ခေါ်လာပြီးနောက် “အပါ၊ မင်း ဘာပြုလို့ အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ ဝါလောက်တောင် လည်ရသလဲ၊ ပဿနာ ခေါင်းပြတ်ကြီးတွေ ကလေးတွေ လိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆိုတာ မကြားဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ . . .

“ဟင့်အင်း မကြားဘူး”ဟုဆိုသဖြင့်

“အေး၊ အခု ငါပြောလို့ ကြားပြီမဟုတ်လား၊ သတင်းစာထဲမှာ ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာဧရာ၊ အင်းစိန်မှာဧရာ၊ ကျောက်ပြောင်းမှာဧရာ၊ ကလေးတွေကို လိုက်ဖမ်းပြီး နတ်ပုလော်ရအောင် သတ်ပစ်တယ်တဲ့”ဟု ပြောပြရပြီး “မင်း မကြောက်ဘူးလား”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မကြောက်ပေါင်”

“အမယ်၊ မင်းမကြောက်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ အသတ်ခံရမှာ မကြောက် ဘူးလား”

“အပါ့ကို သတ်ပေမယ့် သေချင်မှ သေမှာပေါ့၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သတ်တဲ့ဇာတ် ဦးလေးမကြားဖူးဘူးလား”

“ထိလပ်နဲ့ ပိုးဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ကလေးတွေအများကြီး သတ်တာလေ၊ သူ့ကို သတ်တော့ မသေတာလေ၊ သူ့နာမည်ထဲမှာ ကြံလည်းပါတယ်”

“ဪ ကျန်စစ်သားလား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သူလိုပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း သေချင်မှသေမှာ၊ ဒီပုံကို ဦးလေး မကြားဖူးသေးဘူးလား”

ကျွန်တော်မှာ အပါ ပါးစပ်ကထွက်လျှင်၊ ရိုးနေပြီးသော ရာလောင်ကိုပင် အသစ်အဆန်း ကြားရတော့မည်ကိုသိ၍ “အေးကွယ် ငါဖြင့် မကြားဖူးသေး

ဘူးကွဲ့၊ မင်းရဲ့ ဆရာမကတော့ ပုံပြောကောင်းတဲ့သူမို့ မင်းတော့ ကြားဖူးမှာပဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦးကွဲ့” ဟု ပွဲတောင်းရလေ၏။

“ရှေးရှေးတုန်းက၊ အဲဒါရာဇဝင် ဦးလေးရဲ့၊ ရာဇဝင်ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာ အပါပြောဖူးပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးရှိရော၊ အဲဒါလည်း ပုဂံရောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်တာပဲတဲ့။ အဲဒီအခါတုန်းကလည်းပဲ ပဲခူးမှာ ငလျင်လှုပ်သလို ပုဂံမှာလည်း ငလျင်လှုပ်တာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပဲခူးမှာလို့ လူတွေ မသေကုန်ဘူး၊ လှုပ်ရုံပဲလှုပ်တယ်၊ ရှင်ဘုရင်က ဗေဒင်ဆရာကို ခေါ်ပြီး၊ ဘာပြု လို့ ငလျင်လှုပ်တာလဲလို့ မေးတော့၊ ဗေဒင်ဆရာက မင်းလောင်း ပဋိသန္ဓေရှိလို့ လို့ ဟောလိုက်တယ်။ ဗေဒင်ဆရာများဟာ ငလျင်လှုပ်ပြီးမှ ဟောတယ်၊ အယ်တော့မှ ငလျင်မလှုပ်ခင်က မဟောဘူး၊ ငလျင်လှုပ်ပြီးရင် သူတို့သိပြီ၊ မလှုပ်ခင်တော့ဖြင့် မသိဘူး”

“လူသတ်တယ်ဆိုတာ ပတာနိပါတာကံ သင့်မှာပေါ့နော်”

“ပါဏာတိပါတကံပါကွ၊ အယ်ကလာ ပတာနိပါတာရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်မှ မခေါ်တတ်ဘဲ ဦးလေးရဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုသတ်ရင် လူကြီးရော၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးရော သေတာမို့ ၂ ကြိမ် ငရဲကြီးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်သာ ဒီရှင်ဘုရင်ဆိုရင် လူတွေအားလုံးခေါ်ပြီး ပဋိသန္ဓေ တားဆေးတွေကို ရေနဲ့ဖျော်၊ ရှာလပတ်ရည်လျှာတယ်ဆိုပြီး ညှာတိုက်မှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မင်းလောင်း ပေါ်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုတော့ ရှင်ဘုရင်ကလည်း သိပ် ကြောက်တာပေါ့၊ မင်းလောင်းဆိုရင် ငါ့ကိုသတ်ပြီး နန်းတက်မှာပဲ၊ သူ့ကို ငါ ဦးအောင် သတ်မယ်ဆိုပြီး မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ ဗိုက်ကြီးတဲ့မိန်းမမှန်သမျှကို သတ်စေလို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တော့ ရှင်ဘုရင်စစ်သားတွေလည်း ဗိုက်ကြီးနဲ့ မိန်းမတွေမှန်သမျှ လိုက်သတ်တာပေါ့”

“ရှင်ဘုရင်သတ်ပစ်လိုက်တာ တစ်ထောင်နှစ်ထောင်မကဘူး၊ အများ ကြီးပဲတဲ့၊ ဒါတောင် ဗိုက်ကြီးတဲ့မိန်းမတွေ မကုန်သေးဘူး၊ ရှင်ဘုရင် မသိ အောင် တိတ်တိတ်ပုန်း ဝမ်းဆွဲသည်မခေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတာတွေ အများကြီး ပဲတဲ့၊ ဗိုက်ကြီးရင် ရှင်ဘုရင် အသတ်ခံရမယ်ဆိုတာ သိကြလျက်သားနဲ့ ဗိုက် ကြီးချင်ကြတာ အံ့ပါရဲ့နော်၊ မကြောက်ကြဘူးလား မသိဘူး”

“သူတို့ ကြီးချင်လို့ ကြီးရတာ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ မင်းပြောတဲ့

ကျာမနီဘားတိုးဆေးတို့၊ ရှုဝါးဘွန်းတို့၊ ချိုင်းဂစ်ဘားတို့ကို ဝမ်းနှုတ်ဆေးနဲ့ မှားပြီး စားမိကြလို့ ထင်ပါရဲ့။"

"အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ဗေဒင်ဆရာ၊ လက္ခဏာဆရာလို့ လမ်းလျှောက် အော်တဲ့ ကုလားတစ်ယောက်ကို နန်းတော်ထဲကကြားလို့ ကုလားဗေဒင်ဆရာ ကို ခေါ်ပြီး တစ်ခါမေးရင် ဘယ်လောက်လဲလို့ဆိုတော့ တစ်ကျပ်တဲ့။ ရှင်ဘုရင် တစ်မတ်နဲ့ ၂ ပြားရအောင်ဆစ်ပြီး မင်းလောင်းရှိသေးသလားလို့ မေးတော့၊ ရှိသေးတယ်၊ ဦးစိုကလေးအရွယ်ရှိနေပြီလို့ ဟောတာနဲ့၊ ဦးစိုကလေးတွေကို လိုက်ပြီး သတ်ကြပြန်ပါရော၊ အဲဒီတုန်းကလည်း တစ်ထောင် တစ်သောင်း လောက် သေကုန်တာပဲတဲ့၊ အဲဒီကလေးတွေဟာ ဝိုက်ကြီးတဲ့မိန်းမ သတ်တုန်း က မသေဘဲ ကျန်နေတာပေါ့နော်၊ ဒီကလေးတွေနဲ့ အရင်သေတဲ့ကလေးတွေ ပေါင်းလိုက်ရင် ဘယ်လောက်များမလဲ၊ ကြည့်ခမ်း တစ်နှစ်တည်း ဝိုက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေ သိပ်ပေါတာပဲ၊ ရှင်ဘုရင်သာ သတ်မပစ်ရင် ဝိုက်ပူကလေးတွေနဲ့ မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်များမလဲ၊ သိပ်အကြည့်ရဆိုးမှာပဲနော်၊ ဟိုကြည့်လိုက်၊ ဝိုက်ပူကလေးနဲ့၊ ဒီကြည့်လိုက် ဝိုက်ပူကလေးနဲ့ပြည့်နေမှာပဲ၊ ဝိုက်ပူတာ လှတယ်ထင်လို့ ဝိုက်ကြီးအောင် လုပ်ကြတာထင်ပါရဲ့။"

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ၊ အခုကာလ လေယာဉ်ယုံဆဲထုံး ခေတ်ထ သလို၊ ဟိုတုန်းကလည်း ဝိုက်ပူတာ ကာလပေါ် နယူးဖက်ရှင်လားမှ မသိဘဲ"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဟိုတုန်းက ဖက်ရှင်ပဲ အမှန်ပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကလေး တွေ သတ်ပစ်တာတောင် မင်းလောင်းလည်း မသေဘူး၊ ကလေးတွေလည်း အများကြီးကျန်သေးတာလဲ။ ရှင်ဘုရင်က နောက်ထပ်ဗေဒင်မေးတော့ ရှိသေး တယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့"

"ဒီဗေဒင်ဆရာကော ဘယ်သူ့နဲ့ ဆစ်လိုက်သေးသလဲ၊ တစ်မတ်နဲ့ နှစ်ပြားပဲလား"

"အဲဒါတော့ မေ့နေတယ်"

"ဘယ်ကဗေဒင်ဆရာလဲ၊ ဆူးလေဘုရားကလား၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကလား"

"အဲဒါလည်း မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်နေပါ ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေးကလည်း သိပ်သိပ်မေးတာပဲ၊ ဘယ်ဖြေတတ်မလဲ၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကလည်း ဘယ်အသက်အရွယ်ရှိပြီလဲ မေးတော့ ဗေဒင်ဆရာက ကိုရင်ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောတော့ ရှင်ဘုရင် သတ်ဖို့ခက်နေတာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးကို သတ်ရင် အဝီစိချိုးကပ်နေမယ် မဟုတ်လား၊ သိပ်ခွဲကျနေတာပေါ့"

“မြန်မာရှင်ဘုရင်တွေဟာ မကောင်းဘူး ဦးလေးရဲ့၊ လူတွေကို သတ် သတ်ပစ်တယ်လို့ ဆရာမက ပြောတယ်၊ ဂျာမနီမှာဆိုရင် ဗိုက်ကြီးတဲ့မိန်းမ တွေ၊ ကလေးမွေးတဲ့ မိန်းမတွေ ဆုပေးတယ်တဲ့၊ ဟိုမှာဆိုရင် ဆုရဘောင် သိပ်ပြီးကြီးတားကြရမှာပဲနော်၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ သတ်ပစ်တာပဲ။ သတ်မပစ် လို့ ဆုပေးမယ်ဆိုရင် အခုသတ်ပစ်တဲ့ဟာတွေကို ပေးရမှဖြင့် ဒီရှင်ဘုရင် ဒေဝါလီခံရမှာပဲနော်၊ ဒီလူတွေသာ သတ်မပစ်ဘူးဆိုရင် မြန်မာပြည်မှာ လူဦးရေသိပ်များပြီး၊ စစ်သားတွေသိပ်များလို့ ဘယ်သူမှ မြန်မာပြည်ကို မနိုင်ဘဲ မြန်မာရှင်ဘုရင်နဲ့ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒါတွေ ထားဦးကွယ်၊ ကိုရင်ဖြစ်တော့ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဆက်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုရင်ဖြစ်တော့၊ ရှင်ဘုရင်လည်း မသတ်ပစ်နိုင်တော့ ဘယ်လို လုပ်ရ ပါ့မလဲလို့၊ ဗေဒင်ဆရာကို မေးတော့ ဗေဒင်ဆရာက ဆွမ်းပင့်ပြီး ကျွေးပါ။ ပါးစပ်ထဲက ပြောင်ပြောင်လက်လက်နေတာတွေရရင် အဲဒီလူဟာ မင်းလောဠပဲ လို့ ပြောတာနဲ့၊ ရှင်ဘုရင်လည်း ဆွမ်းကျွေးတော့ ပါးစပ်ထဲက ပြောင်ပြောင် လက်လက်နဲ့ ကိုရင်ကို တွေ့ရတာပေါ့၊ ဒီကိုရင်ဟာ ဘာပြုလို့ ပါးစပ်ထဲက ပြောင်ပါလိမ့်မလဲ”

“ရွှေသွား တပ်ထားတယ်လို့ ဆရာမက မပြောဘူးလား”

“ဪ သိပြီ၊ သွားတိုက်ဆေးကောင်းလို့ ဦးလေးရဲ့၊ ဘီလပ်က သွားတိုက်ဆေးကောင်းကောင်း ဝယ်တိုက်တယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ သွားတိုက်ဆေးကောင်းကြောင်း ဓာတ်ပုံနဲ့ သက်သေခံတဲ့ ကျန်စစ်သားကို မတွေ့ရပါလား”

“ဟိုတုန်းက ဦးလေးမှ မမွေးသေးဘဲ၊ ဟိုတုန်းက သတင်းစာကို ဦးလေး ဘယ်နှယ်လုပ် ဖတ်ရမလဲလို့၊ နားထောင်စမ်းပါ ဦးလေးရဲ့၊ ဝင်ဝင် စကား မပြောပါနဲ့ဦး၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ကိုရင်ကို ခင်ဗျားဘယ်တော့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မလဲ မေးတော့ ကိုရင်က ဒကာကြီးသေပြီး နောက်ရှင်ဘုရင် နတ်ရွာခံတော့မှ ကျွန်တော် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတော့မှ ရှင်ဘုရင်လည်း အမယ်လေး အခုမှ စိတ်အေးရပါတော့တယ်ဆိုပြီး ကိုရင်လူထွက်ခိုင်းပြီး လူနာမည် မှည့်တယ်၊ နာမည်က ဘာပါလိမ့်မလဲ ဦးလေးရဲ့”

“ကိုရင်လူထွက် ငါးပိချက်ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟိုဝင်းလေ၊ ဦးလေး ခုနပြောတာ။ ဟို ဟို၊ ကျန်စစ်သားဆိုတဲ့

နာမည်ကိုပေးတယ်။ သူ့ကို လိုက်သတ်တာ မသေဘဲ ကျန်နေ၊ ရှင်ဘုရင်က
 ဝစ်သားခန့်လိုက်လို့ ကျန်ဝစ်သားတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ပြီး ကျန်ဝစ်သားဟာ ဝစ်ပုလိပ်
 ရာထူးကို ရပြီးတဲ့နောက် ရှင်ဘုရင်ကို ဆယ်အိမ်ခေါင်း တစ်ယောက်က သူ့
 သမီးနဲ့ လာဘ်ထိုးတာ ကျန်ဝစ်သားကို သွားပြီးယူခိုင်းတာမှာ၊ ရှင်ဘုရင်က
 လမ်းမှာ ကျန်ဝစ်သားက လင်ငယ်နေတယ်ထင်ပြီး သစ်ပင်ချည်ပြီး လှဲနဲ့
 ထိုးတာ ကံကောင်းတဲ့လူမို့ လူကိုမထိဘဲ၊ ကြီးထိပြီး ကြီးပြတ်တော့ ထွက်ပြေး
 တာပေါ့”

“အဲဒီလို ထွက်ပြေးပြီး၊ အဝေးကြီး ရောက်လာတာ ခြံတစ်ခြံနားကို
 ရောက်လာရော၊ ခြံထဲမှာ စောင့်တဲ့ မာလီကုလားဟာ ကျောင်းမှာတုန်းက
 ဟိုက်ဂျမ့်ခုန်တာ ဝိုလ်ဆွဲသွားတော့ ခြံကို တံခါးမရှိဘဲ၊ အလုပ်ပိတ်ပြီး ခြံထဲကို
 ခုန်ဝင်တတ်တယ်တဲ့။ ကျန်ဝစ်သားလည်း အဲဒီကိုရောက်သွားတော့ သိပ်ဆာ
 တာနဲ့ ခြံအပြင်ကနေပြီး မာလီကုလားကို မာလကသီးတစ်လုံးပေးပါတောင်း
 တော့ မာလီကုလားက နင်ငါ့လို ခုန်ဝင်နိုင်ရင် ယူလို့ပြောတာနဲ့ ကျန်ဝစ်သား
 လည်း လှံထောက်ပြီး ဟိုက်ဂျမ့် ခုန်ဝင်လိုက်တာပေါ့။ သိပ်တော်တာပဲနော်၊
 အိုလံပစ်မှာ ကျန်ဝစ်သား ဝင်ပြိုင်ရင် မြန်မာပြည် နာမည်သိပ်ကြီးမှာပဲ”

“ဒါနဲ့ မာလီကုလားက ကျန်ဝစ်သားကို သဘောကျပြီး အိမ်မှာ ကျွေး
 ထားတုန်းမှာ ကျန်ဝစ်သားက မာလီကုလားရဲ့တူမကို ရည်းစားစာပေးပြီး
 ကြိုက်ကြပါရော၊ နောက်တော့ သူတို့ အချင်းချင်း တိတ်တိတ်ပုန်းညားပြီး
 မာလီရဲ့တူမက ဝိုက်ကြီးတော့ ကျန်ဝစ်သား ထွက်ပြေးပြီး ရှင်ဘုရင်လည်း
 မရှိတော့တာနဲ့ သူပဲ ရှင်ဘုရင်လုပ်နေလိုက်တာပေါ့”

“မာလီရဲ့တူမလည်း ကလေးမွေးပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကျန်ဝစ်သားလည်း
 မလာ၊ စားစရိတ်လည်း မရတာနဲ့ ကျန်ဝစ်သားဆီ လိုက်လာပြီး ရုံးကနေ
 ပြီးတော့ စားစရိတ်ရလို့မူနဲ့ တရားခွဲတာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျန်ဝစ်သားက ငါ့မှာ
 လည်း မိန်းမ မရှိဘူး၊ သားလည်းမရှိဘူး၊ အမွေခံမယ့်လူလည်းမရှိလို့ သူတို့
 သားအမိပဲ ပြန်ပေါင်းမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီလို နေလာကြပြီး
 တစ်နေ့ကျတော့၊ နေဦး ဦးလေးရဲ့ ကျွန်တော်နည်းနည်းမေ့နေတယ်၊ အဲဒါနဲ့
 ပြီးရော”

အိတ်ဟဟဟ

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် လမ်းဘက်သို့ ကြည့်၍ နေခဉ် ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်း ပသိုင်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေး ထူလှသော ပထန်ကုလားကြီးတစ်ယောက် နှင့် ၎င်း၏မယား ခပ်ငယ်ငယ် ညားခါစနှင့်တူသော စုံတွဲနှစ်ယောက်တို့ကို မျက်စိထဲတွင် စူးစူးစိုက်စိုက်မြင်မိသဖြင့် ဤကဲ့သို့အစွယ် အသက်မမျှတသော ပေါင်းသင်းမှုကို အံ့ဩသည့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်၍ နေမိခဉ်၊ အပါသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာပြီ။ နောက်မှနေ၍ ကျောကိုပြေးတက် ကုန်းပိုး၍ဖက်ကာ “ဦးလေး ဘာကြည့်နေသလဲ”ဟု မေးလေ၏။

“လန်လိုက်တာ အပါရာ၊ ငှါဘယ်သူများလဲလို့”ဟုဆိုလိုက်ပြီးမှ “တခြား မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဟိုလင်မယားကို ကြည့်ရတာ၊ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ် ကလေး၊ သူ့လင်က ရောမဟာကြီး တွေးပြီး အသည်းယားလွန်းလို့”ဟု ဖြေ လိုက်လေ၏။

“အမယ်၊ ငါ ဘာဟုတ်သေးသလဲ ဦးလေးရဲ့၊ ခြင်္သေ့တောင် ယူ သေးတယ်”

“ဟဲ့ မဟုတ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ လူနဲ့ ခြင်္သေ့နဲ့ မင့်ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ သတင်းစာထဲမှာလည်း မတွေ့လိုက်ရပါကလား”

“အခုဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးဦးလေးရဲ့၊ ကြာပြီတဲ့၊ ဆရာမပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း သိတာ”

“ဟုတ်ပယ် မထင်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းဆရာမကလည်း မင်းတို့ကို မဟုတ် တာတွေ ပြောနေပြီထင်တယ်၊ ခြင်္သေ့ဆိုတာ ဟောက်လိုက်ရင် နားတောင် ကွဲတာ”

“အမယ်လေး၊ မကွဲဘူး၊ နားမပြောနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီမိန်းမက ဘာဘုကုလားမကြီး၊ ခြင်္သေ့နဲ့ရတာနဲ့ သူ့သားကို သိဟဘာဘုလို့ နာမည်မှည့် ထားလိုက်သေးတယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော့်မှာ အပါ၏ပုံကို ရိပ်မိကာ အပါအား ကျော ပေါ်မှ ဆင်းငြိမ်းနောက် “ဪ မင်းပြောတာ ငါသိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သိဟဘာဘု မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သိဟဗာဟုပါ”ဟု ပြင်လိုက်လေ၏။

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ သိဟဘာဘုမှ အဝစ်ပါ၊ ဦးလေးက သိဘယ် လည်းဆိုသေးရဲ့ နားလည်းမလည်ဘူး၊ ဦးလေး ဒီပုံကို ကြားဖူးလို့လား”

ကျွန်တော်မှာ အပါပြောပြပါလျှင် အသစ်အဆန်း ကြားရလိမ့်မည် ဟု တွေးမိသည့်အတိုင်း၊ အပါအား အငြင်းအခုံပြိုင်၍ မနေလိုတော့ဘဲ “ဘေး ငါ မှားလိမ့်မယ်၊ ငါကြားဖူးတာက တခြားပုံထင်တယ်၊ ကိုင်း မင်းဆရာမ ပြောပြတဲ့ပုံကို ငါ့ကိုပြန်ပြီး ပြောပြစမ်းပါဦး”ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။

“ရှေးရှေးတုန်းက အဲဒီမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ရှိရော”

“အင်း မင်းပြောမှပဲ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သေသေချာချာ သိရ တော့တာပဲ”

“ဦးလေးကလည်း နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ပြောမယ်ဖြင့် မကြံရသေးဘူး ဝင်ရှုပ်ပြီ၊ အဲဒါနဲ့ မိန်းမကြီးက ရှင်ဘုရင့်သမီး ဦးလေးရဲ့၊ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင့် သမီးဆိုတော့ ယောက်ျားတွေ မတွေ့ရအောင် လုပ်ထားတာပေါ့၊ ရှင်ဘုရင် ကတော့ဖြင့် ဘာမှမသိဘူး၊ သူ့သမီးက သိပ်လင်လိုချင်နေတာကို ဦးလေးရဲ့။ မတွေ့ရအောင် လုပ်ထားတော့ သာပြီးတွေ့ချင်နေတာပေါ့၊ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့သမီးက အပြင်ထွက်ရအောင်ကြံပြီး၊ ဖေဖေရယ် ကျွန်မတို့ ကန်တော်ကြီးကို

ပျော်ပွဲစားသွားချင်တယ်လို့ပြောတာနဲ့ သူ့အဖေကြီးလည်း လွတ်လိုက်ပါရော”

“ကန်တော်ကြီးဘာနဲ့ သွားလဲ၊ လန်ချားနဲ့လား”

“ရှင်ဘုရင့်သမီးပဲ ဦးလေးရဲ့၊ လန်ချား ဘာစီးမလဲ၊ နွားလှည်း စီးမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မရယ်နဲ့လေ၊ ရှေးတုန်းက နွားလှည်းစီးကြတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကန်တော်ကြီး ရောက်သွားကြတော့ အဲဒီမိန်းမတစ်ယောက်တည်း တောထဲဝင် သွားတာ ခြင်္သေ့နဲ့ တွေ့ကြပါရော”

“ဟုတ်ကဲ့လားကွာ၊ ကန်တော်ကြီးမှာ ခြင်္သေ့ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“ရှိတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ရှေးတုန်းက တောကြီးထဲ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက လွတ်လာတဲ့ ခြင်္သေ့ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း ခြင်္သေ့မြင်တော့ ကြောက်ပြီး ပြေးရောလား”

“မပြေးဘူး ဦးလေး၊ တစ်ခါတည်း ညားကြရော”

“ဟင် မြန်လှချည့်လား၊ ဘယ်အချိန်များ ရည်းစားစကား ပြောလိုက် ကြပါလိမ့်မလဲ”

“တွေ့တုန်း ပြောမှာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“ဘယ်သူက စပြောသလဲ၊ ခြင်္သေ့ကြီးက ‘အမလေး နှမကို မရလို့ ရှိရင် ကန်တော်ကြီးထဲ ခုန်ချပြီး သေလိုက်ပါတော့မယ်’လို့များ ပြောသလား”

“ခြင်္သေ့ကြီးကတော့ ပြောမှာပဲ၊ ဘယ်လိုပြောသလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရှင်ဘုရင့်သမီး ဘာဘုရားကလေးပဲက လင်လိုချင်နေတုန်း ခြင်္သေ့မြင် လိုက်တော့ သဘောကျသွားပြီး သူကစပြီး ပြောသလားမှ မသိဘဲ”

“ဪ ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်၊ မြင်မြင်ချင်း ကြိုက်တယ်ဆိုတာ မျိုးလို၊ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့လည်ဆံမွေးကလေးတွေကိုပဲ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေလို ထင်ပြီး၊ အဲဒီ မိန်းမက မောင်ရယ် နှမမှာဖြင့် မောင့်ရဲ့ အမွှေးတွေကို မြင်ကတည်းက”

“ဦးလေးကလည်း မဟုတ်တာ”

“နို့ မင်းကပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမိန်းမကြီးကပဲစပြီး ရည်းစား စကား ပြောတယ်ဆို”

“ဒါတော့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပြောမှာပေါ့”

“ဪ၊ ဒါ မင်းပြောမှကိုး”

“နို့၊ ကျွန်တော်ပြောနေတာပဲ ဦးလေးရဲ့”

“ကဲ ကဲ ပြောပါဦး ပြောပါဦး၊ သူတို့ တောထဲမှာပဲ ညားကြရောလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးရဲ့ ညားပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးလည်း ခြင်္သေ့

အနားက ပခွာဘူး။ တောထဲမှာပဲ နေရော”

“အဲဒါနဲ့ သူတို့ တောထဲမှာနေကြတော့ ခြင်္သေ့ကြီးက ဘာမှ လုပ်
ကိုင် မကျွေးဘူးလား”

“ခြင်္သေ့ကြီးက ဘာအလုပ်လုပ်နိုင်မလဲ ဦးလေးရဲ့၊ တာမှ မတတ်ဘဲ၊
စာရေးအလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်၊ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ညားနေကြတာပေါ့”

“နဲ့၊ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သူ့သမီးခိုးမှုနဲ့ ဂတ်ကို မတိုင်ဘူးလား”

“ဂတ်ကို မတိုင်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်းနှင်ပစ်လိုက်လို့ တောထဲမှာပဲ
နေတာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးရော”

“အင်း တယ်လည်း မြန်ပါကလား”

“နားထောင်စမ်းပါဦး ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေးကလည်း သိပ်ခွကျတာပဲ၊
ကျွန်တော်ပြောတာတောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ ဩော်၊ ဩော်
သိပြီ၊ အဲဒါနဲ့ သားကလေးမွေးတော့ ခြင်္သေ့ကြီးကလည်း သူ့နာမည်ပေးမယ်၊
ဘာဘုကုလားမကလည်း သူ့နာမည်ပေးမယ်နဲ့ လင်မယားရန်ဖြစ်နေကြပြီး
တော့မှ နှစ်ယောက်သဘောတူ နာမည် ၂ ခုစလုံးပါအောင် သိဟဘာဘုလို့
မှည့်လိုက်ပါရော”

“ဒီကလေးမွေးတော့ ဘာနဲ့ နို့တိုက်သလဲ၊ လက်တိုကျင်လား၊ ဂလက်
နိုလား”

“ဘာနဲ့ တိုက်သလဲတော့မသိဘူး၊ တော်တော်ကောင်းတဲ့နို့ ဖြစ်မှာပဲ၊
ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီကောင်ကလေးက သိပ်အားရှိတာပဲတဲ့”

“ဖျံသိုတိုနစ်လား”

“အဲဒါအားရှိသလား၊ ဦးလေးစားဖူးသလား”

“ငါတော့ မသိဘူး ပြောသံကြားဖူးတာပဲလေ၊ ကဲကဲ ဒါနဲ့ မေးစမ်း
ပါရစေဦး၊ ခြင်္သေ့ကြီးက သူ့သားကလေးမွေးတော့ ဘယ်လိုသိချင် ဆိုပြီး
ချော့သလဲ၊ လူကလေးရဲ့ တိတ်ပါဆို ခိုဖမ်းလို့ပေးလို့များ ဆိုသေးသလား”

“အဲဒါ ဆရာမ မေးကြည့်ရဦးမယ်၊ ပုံပြောတုန်းက အဲဒါကို ပြော
မပြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြောင်ကြီးရဲ့မီးတံတိုနဲ့ ချော့တယ်ထင်တာပဲ၊ အဲဒါနဲ့
သိဟဘာဘုလည်း အသက်နည်းနည်းကြီးလာတော့ သူ့အဖေဟာ ဘယ်သူလဲ
လို့ သူ့အမေကိုမေးတော့ မပြောဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက
သူနဲ့ရန်ဖြစ်တော့ သူ့အမေနဲ့ ခြင်္သေ့ရလို့ မွေးတဲ့သားလို့ ဆဲကြတော့ သူ့အမေ

ကလည်း ပြောပြလိုက်ရောတဲ့။ ဒီလိုပြောပြလိုက်တော့ သူလည်း သိပ်ရှက်
တာပေါ့။ ရှက်တာနဲ့ ဒီခြင်္သေ့ကြီးကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုပြီး သေနတ်သွားဝယ်
တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွဲ့၊ လေးနဲ့ မြားနဲ့ လုပ်တာပါ”

“ဦးလေးကလည်း မသိဘဲနဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ လေးဆိုရင် ခြင်္သေ့
မပြောနဲ့ ကျီးကန်းတောင် သေချင်မှ သေမှာ၊ ရိုင်ဖယ်နဲ့ပစ်မှ ခြင်္သေ့ သေမှာ
ပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ရိုင်ဖယ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ စက်သေနတ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ညညကျမှ ခြင်္သေ့ကြီးလာတာကိုး၊ အဲဒီညနေ
ခြင်္သေ့ကြီးလည်းလာရော သူ့သားက စက်သေနတ်နဲ့ ပုစ်ချလိုက်ပါရော”

“နို့၊ ခြင်္သေ့ကြီးက လူမှားပါ့မယ် လူကလေးရဲ့၊ ငါ မင်းပေးပေးပါကွဲ့
လို့ မပြောဘူးလား”

“ပြောပေမယ့် မရဘူး၊ ရှက်ရှက်နဲ့ သတ်ပစ်လိုက်ရော”

“အဲဒါနဲ့ ပြီးရောလား”

“မပြီးသေးဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ခြင်္သေ့ကြီးသေပြီးတော့မှ သူ့အဖေ
သတ်တဲ့အတွက် ခေါင်းကြီးကိုက်နေရောတဲ့”

“ခေါင်းကိုက်ဆေး ဝယ်မစားဘူးလား”

“စားပေမယ့် မရဘူး၊ သိပ်ပြီးကိုက်လာတော့ ဗေဒင်ဆရာတွေက၊
အဲဒါ ကိုယ့်အဖေကိုသတ်လို့ဖြစ်တာ၊ ခြင်္သေ့ကြီးအရုပ်လုပ်ပြီး ရှိခိုးရမယ်
ဆိုတော့၊ ခြင်္သေ့ရုပ်ကို လူမှားရှေ့ရှိခိုးရမှာ ရှက်တာနဲ့ ဘုရားနားမှာ ခြင်္သေ့ရုပ်
လုပ်ပြီး ရှိခိုးရော၊ အဲဒီတော့မှ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

တစ်နေ့တွင် လမ်းပေါ်၌ ဆူဆူညံညံဖြစ်နေကြသည့်အသံများကို ကြားရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှထွက်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကဘော်မှူး၍နေသဖြင့် တွေ့ကရာရှစ်သောင်း ဟစ်တော် ရေရွတ်နေသော ကုလားတစ်ယောက်အား ကလေးများ ဝိုင်းတုံ့နောက်ပြောင်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ထိုကလေးများထဲ တွင် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီး အပါကလေးလည်း ပါဝင်နေရာ၊ အရက်မှူး သမားက တစ်စုံတစ်ရာ မတော်တဆ ပြုလုပ်လိုက်မည်ကို ခိုးရိမ်သောကြောင့် အပါအား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ရလေ၏။

အပါသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး "ဦးလေး ဦးလေး၊ ကုလားကြီး အရက်မှူးနေတယ်" ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလေ၏။

"အဲဒါ မင်းဘာလို့ အနားသွားကပ်သလဲ၊ မကြောက်ဘူးလား"

"အရက်မှူးတာပဲ၊ ဘာပြုလို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ သူ့မိန်းမတောင် သူများ က ခိုးယူမှာ သူကကြောက်ရသေးတာပဲ"

“အရက်သမား မယားကို ဘယ်သူက ယူဦးမှာလဲ”

“သိကြားမင်းက ယူမှာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“ဟဲ့ မဟုတ်တာ၊ မင်းကို မိုးကြိုးပစ်နေလိမ့်မယ်၊ မင်း ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဘာပြုလို့ ပစ်ရမှာလဲ ဦးလေးရဲ့၊ ပစ်စရာရှိရင် ဆရာမကို အရင်ပစ် ရမှာ၊ သူ့အရင်စပြီး ပြောတာပဲ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ပုံကောင်းတစ်ခု ကြားရဦးတော့မည်ကို မျှော်လင့်ကာ “ဘယ်သူအကြောင်းလဲကွဲ့”ဟု မေးလေ၏။

“ဒီလူနာမည်က နေပါဦး၊ ဟိုဒင်းလေ ရေထဲက အကောင်တစ်ကောင် ရဲ့ နာမည်မို့ပါ ပါတယ်”

“ကိုကကူရုံခြောက်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့။ အိလိပ်သတဲ့၊ အဲဒီပုံ ပြောပြမယ် ကောင်း ကောင်း နားထောင်နော်”

“ရှေးရှေးတုန်းက၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက သိပ်ချောတာပဲ။ သူ့နာမည်ကတော့ ဒွိစိတ္တတဲ့၊ ရှေးတုန်းက နာမည်တွေ ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိ ဘူးနော်။ ခင်ခင်နဲ့တို့ ခင်လှဝင်းတို့ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အခု တော့ ဒွိစိတ္တတဲ့၊ ဂေါက်တေးဆိုတဲ့ နာမည်ကမှ ပိုပြီးကောင်းဦးမယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကောင်မကလေးဟာ သိပ်လှတော့၊ အိလိပ်သဆိုတဲ့ သူဌေးသားက ကြိုက် တာပေါ့”

“ကြိုက်တော့ ရည်းစားစာ ပေးရောလား”

“ရည်းစားစာ မပေးရဘဲ အဖေကြီးက သဘောတူတာနဲ့ လက်ထပ်ပေး လိုက်တယ်။ လက်ထပ်ပေးလိုက်တော့ လင်မယားဖြစ်သွားကြတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“အံ့မယ် တယ်ဆန်းပါကလား။ လက်ထပ်ရင် လင်မယား ဖြစ်တယ် နော်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးသားက သိပ်အရက်သောက် တာပဲ။ ဟိုတယ်ဆိုင်တက်၊ မိန်းမတွေခေါ်၊ မော်တော်ကားနဲ့လည်း တစ်နေ့လုံး မူးနေတာပဲ။ သူ့အဖေကြီးကတော့ အလှူတွေလည်း လုပ်၊ အရက်လည်း

ပသောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့သား အရက်သောက်တာကို ပြောမရလို့ ငါ သေချင် ပါပြီဆိုပြီး သေလိုက်ရော။ သေတော့ သိကြားမင်းဖြစ်ရော ဦးလေးရဲ့။ သူ့အဖေ ကြီး မရှိတော့ သူ့သားဟာ သာပြီးအရက်သောက်တာပေါ့။ အရက်သောက် တော့ အလှူလည်း မလုပ်ဘူး။ ပူးပြီး လမ်းထဲလျှောက်ဆဲ၊ မြောင်းထဲ လဲအိပ်၊ လုံချည်ကျွတ်၊ ခွေးဆွဲ၊ တစ်ခါတလေ အိပ်ပြန်ပရောက်ဘူး။ သူ့မိန်းမကလည်း သူ့ကိုကြောက်ရတော့ အိမ်မှာ အရက်နဲ့သောက်ဖို့ အပြည် အပြတ်မီးချက်ပြီး ထားတယ်။ ချက်ပထားလို့ရှိရင် ဆံပင်ဆွဲပြီး ကစော်ပုလင်းနဲ့ ထိပ်ပိတ်ချလိုက် တာပဲ”

“အဲဒါနဲ့ သူ့အဖေကြီး သိကြားမင်းဖြစ်တော့ ငါ့သား ဟိုတုန်းက အရက် ပသောက်ပါနဲ့ပြောတာ မရဘူး။ အခု ရအောင်လုပ်မယ်။ ငါ့ ပစ္စည်းတွေ သူ အရက်သောက်ပြီး ဖြုန်းပစ်တယ်။ သူ အရက်ဝယ်ပြီး သောက်ရာမရှိအောင် သူများကို ငါပေးပစ်မယ်ဆိုပြီး နတ်ပြည်က ဆင်းလာရော”

“နတ်ပြည်က ဆင်းလာတော့ ခြောင်နောင်ချပ်ချိန်း ချပ်ချိန်းနဲ့ ပေါင် ကလေးနှစ်ချောင်း မြှောက်ပြီး ကလာရောသလား”

“က တော့ မလာဘူး။ သူ့သားက ကစော်ဆိုင်သွားနေတုန်း သူ့သားနဲ့ တူအောင် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲတွေလုပ်ပြီး ဒွိစိတ္တဆီကိုသွားတော့ ဒွိစိတ္တကလည်း သူ့လင်လို့ တကယ်ပဲထင်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ သိကြားမင်းက ငါ့ပစ္စည်းတွေ အကုန် လှူပစ်မယ်ဆိုပြီး လာသမျှလူတွေကို ပိုက်ဆံတွေ၊ နွားတွေ၊ လှည်းတွေ အဝတ် အစား ရှိတာတွေ အကုန်ပေးပစ်တာပေါ့။ ဒီဟာတွေရတဲ့လူတွေက ဝမ်းသာ အားရနဲ့ လမ်းပေါ်မှာဆွဲပြီး ယူသွားကြတော့ ကစော်ဆိုင်က အရက်မူးပြီး လန်ချားနဲ့ ပြန်လာတဲ့ အိလိပ်သနဲ့တွေ့ကြတာပေါ့။

“အိလိပ်သက သူ့ပစ္စည်းတွေမြင်တော့ ‘သူနိုးတွေ၊ ငါ့အိမ်က ပစ္စည်း တွေ ဘာလုပ်ယူသွားရသလဲဆိုပြီး အတင်းလိုက်လုပေမယ့် ဘယ်သူမှ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အရက်သမား၊ နင် ဘယ်ကအကောင်လဲ၊ တို့သူဌေးသားဆီက ရတာလို့ပြောပြီး ထွက်သွားကြပါရော။ အိလိပ်သက ငါ သူဌေးသားကွ၊ ဘယ် မှာ သူဌေးသားရှိသေးလို့လဲ ပြောပေမယ့် ဘယ်သူမှ သူ့စကားကို နားမထောင် ကြဘူး”

“အဲဒါနဲ့ အိမ်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမရယ်၊ သူနဲ့တူတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရယ် တွေ့တာနဲ့ အံ့သြသွားပြီး၊ အိုင်ဆေး၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်တာပေါ့။ ဒီတော့ သူနဲ့တူအောင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သိကြားမင်းက

ငါ သူဌေးသား အိလိပ်သလို့ ပြန်ပြီးပြောတော့၊ အရက်သမားက ဦး မင်း၊ ဦး ဦး၊ ယူ အိလိပ်သ မဟုတ်ဘူး။ အိုင်အင်(ပ်) အိလိပ်သပါမင်၊ ယူ အညာသား၊ ဘယ်ကအကောင်လဲလို့ ဆိုလိုက်တာပေါ့။”

“သိကြားမင်းကလည်း ဟေ့ စုဝက် တွမ်ပက်ကလား၊ အူလူးတာလီ တားတယ်။ နင် ဘာပြုလို့ မူးပြီး ရမ်းနေတာလဲ၊ ငါ့အိမ်ပေါ်က အခုဆင်းသွား၊ ပုလိပ် တိုင်လိုက်မယ်လို့ ပြန်ပြီးပြောတာပေါ့။”

“အဲဒီ အရက်သမားက ခွိစိတ္တကို ဒီမှာ သူ့အိလိပ်သလား၊ ကိုယ် အိလိပ်သ လား။ မင်း ဘယ်သူ့ပယားလဲ၊ မင်းလင်ဟာ သူလား၊ ငါလားလို့ မေးတော့ ခွိစိတ္တလည်း နှစ်ယောက်စလုံး တူနေတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။”

“ဒါနဲ့ အရက်သမားက ခင်ဗျား ကျုပ် မခံဘူး။ မယားမို့မို့နဲ့ ဂတ်တိုင်မယ် ဆိုပြီးတော့ ပန်းဆိုးတန်းဂတ်ကိုသွားတိုင်တော့ ဂတ်က ဒီအမှုကို ရှင်ဘုရင့်ဆီ ပို့လိုက်ပါရော။”

“ရှင်ဘုရင်လည်း စဉ်းစားပြီး မရတာနဲ့ ‘ဟေ့၊ မင်းတို့ မယားကို ဒီမှာ ခဏထားခဲ့အုံး၊ မင်းတို့ ခုနှစ်ရက်ကြာမှ လာဆိုပြီး’ ရက်ချိန်းပေးလိုက်တယ်။ ခုနှစ်ရက်ကြာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှင်ဘုရင့်ရုံးကို ရောက်လာကြတော့ သူ့မိန်းမသေပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ထဘီလွမ်းထားတာ တွေ့ကြတာကိုး။ အဲဒါ ဒီလို ဦးလေးရဲ့၊ ဒီမိန်းမဟာ တကယ်မသေဘူး။ ရှင်ဘုရင်က သူ့ကို သေတယ် လို့ လုပ်ထားရင် တကယ်လင်ဟာ သိပ်ငိုမှာပဲ။ လင်အခပ်မဟုတ်ရင် မငိုဘူး ဆိုပြီး ရှင်ဘုရင်က ဥာဏ်ဆင်ထားတာ ဦးလေးရဲ့။”

“ဒို့ သေသလို လုပ်ထားတော့ ဖဲဝိုင်းတွေ၊ ဘာတွေကော လုပ်ထားသေး သလား။”

“ဖဲဝိုင်းနဲ့ ဘာနဲ့ပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ခွိစိတ္တသေနေတာကို တွေ့တော့ အရက်သမားက ရင်ဘတ်ကြီးထု ပါးစပ်ကြီးဖြုတ်ပြီး၊ အမေလေး ခွိစိတ္တရဲ့၊ အစတုန်းကတော့ မင်း ငါ့ကို နောက်မယားတွေနဲ့ နေရစ်မှာ မယုံဘူးဆို၊ အခုတော့ မင်းက လင်နှစ်ယောက်ယူပြီးအားရလို့ နတ်ပြည်မှာ လင်ငယ်နေ ရအောင် သွားတာလား ခင်ခင်ခွိရဲ့ဆိုပြီး၊ သိပ်ငိုတာပဲ။ အဲဒီတော့ ရှင်ဘုရင် က ဒီအကောင်ဟာ သူ့လင်အခပ်ပဲ၊ ဟိုအကောင်က နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ လို့ မေးတော့မှာ သိကြားမင်းက လူယောင်ဖျောက်ပြီး သိကြားမင်းအတိုင်း ပြန်ပြီး လုပ်ပြလိုက်တာပေါ့။”

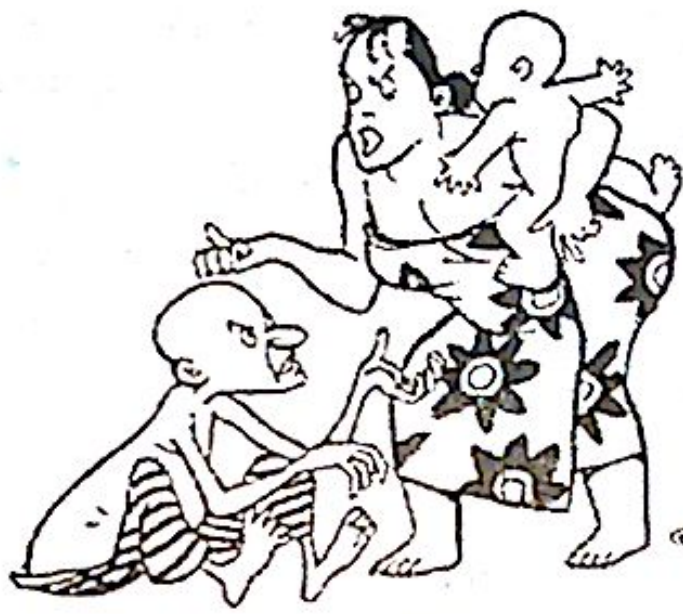
“ရှပ်ရှင်သာဆို ဒီနေရာ ကင်ပရာထရစ် သိပ်ကောင်းတာပဲလို့ လက်ခုပ်

တီးကြမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ သိကြားမင်းက ငါဟာ သူ့အဖေ တော်ဘယ်၊ သေပြီး သိကြားမင်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့သိပ်ပြီး အရက်သောက်လို့ သူ့ကို ဆုံးမ ရအောင် လာတယ်လို့ပြောတာပေါ့”

“ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက အရက်သမားကို ‘ဟေ့ကောင် မင်း မိန်းမ သေနေပြီ။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သူပြန်ပြီး ရှင်လာရင် မင်းအရက်ကို ဖြတ် မလား’ မေးတာနဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တဲ့မယား အသက်ရှင်ရင် တော်ပြီလို့ပြောလည်းပြောရော ရှင်ဘုရင်က ကောင်မလေးကို အိပ်ရာက နှိုးပေး လိုက်ရော၊ သိကြားမင်း မိုးပေါ်ပြန်လည်း ပြန်ရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

ဥပတ
မသါဝါ

၁၉၇၅ ခုနှစ်

ထိုနေ့သည်ကား ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သဖြင့် အပါသည် ကျောင်းအားသည့် အလျောက် ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်၍လာလေ၏။

“ဦးလေး အားဗုတ် ရသလား”

“မရပါဘူးကွယ်၊ အလုပ်တွေများလွန်းလို့ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့မှန်းတောင် မသိဘူး၊ မင်းတို့အိမ်က လူကြီးတွေကော ရကြသလား”

“ရတယ် ဦးလေးရဲ့”

“ဘယ်ကျောင်း သွားယူကြသလဲ”

“ကျောင်းကို မသွားဘူး၊ အိမ်မှာပဲ ယူတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားတာ မကောင်းဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲကွဲ့၊ ဘယ်နှယ် မကောင်းရမှာတုံး”

“ဟုတ်တယ်၊ မကောင်းဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရင် ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော်တို့ အမေကို နောက်ပိုးမှာ”

“ဪ၊ မင်းတို့ ဘုန်းကြီးက မကောင်းလို့လား”

“မသိဘူး၊ ဘုန်းကြီးက နောက်ပိုးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ် ဦးလေးရဲ့”

“ဟဲ့ ဒီလို မပြောကောင်းဘူး၊ ငဲ့ကြီးတတ်တယ်”

“ဘုန်းကြီးတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ ကြည်ညို ရတယ်”

“ဦးလေး ဘာသိသလဲ၊ ရှေးတုန်းကလည်း ဘုန်းကြီးတွေနောက်ပိုး တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ပုံကောင်းတစ်ခု နားထောင်ရတော့မည်ဟု ဝမ်း ဖြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် “ပြောစမ်းပါအုံးကွယ်၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်ဘုန်းကြီး ဘယ်လို နောက်ပိုးလို့လဲ”ဟု ပေးလိုက်လေ၏။

“အပါ ပြောပြမယ်၊ ဦးလေး နားထောင်နော်”ဟုဆိုပြီးလျှင် အပါသည် ဓမ္မကထိက ထိုင်ဟန်မျိုးဖြင့် ကျကျနုနု ထိုင်လေ၏။

“ရှေးရှေးတုန်းက၊ အဲဒါ တကယ်ဖြစ်တာဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက မြတ်စွာဘုရားရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတော့၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ဆိုလား”

“အေး၊ အဲဒီလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကလေး ပြောမှာပေါ့ကွဲ့”

“လာပြီ၊ ဦးလေးက ဝင်ဝင်ရှုပ်ပြီ၊ အဲဒါနဲ့ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိရော၊ သူ့နာမည်က လုဒ္ဒကတဲ့၊ အဲဒီမုဆိုးဟာ သိပ်လက်တည့်တာပဲ၊ တောထဲသွားပြီး သမင်တွေကို လောက်လေးနဲ့ ပစ်ပစ်ပြီး သတ်တာပဲ”

“နေပါအုံးကွဲ့၊ လောက်လေးနဲ့ပစ်လို့ သမင်သေပါ့မလားကွဲ့”

“ဦးလေးက မယုံဘူးလား၊ မယုံရင် ဦးလေးကို ကျွန်တော် လောက်လေး နဲ့ ပစ်ပြမယ်လေ”ဟုဆိုကာ ခါးကြားမှ လောက်လေး သားရေပတ်ကို ဖြုတ် လိုက်သည့်အတွက် “အေး၊ အေး၊ ယုံပါပြီ၊ မပြုပါနဲ့တော့၊ မပြုပါနဲ့တော့” ဟု ရွတ်အတင်း ယုံလိုက်ရလေတော့၏။

“အဲဒါနဲ့ မုဆိုးကြီးဟာ တောထဲရောက်သွားပြီး၊ သစ်ပင်တောက်မှာ ဝပ်နေတဲ့ ဝါဝါအရောင်တစ်ခုမြင်လို့ လောက်လေးနဲ့ပစ်လိုက်တော့ သမင် မဟုတ်ဘဲ၊ ဘုန်းကြီးတစ်ယောက် အဲလေ ဘုန်းကြီးတစ်ခုကို ထိပ်ပိတ်မှန် တာပေါ့”

“ဘုန်းကြီးက ထိပ်မှန်တော့ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ဘယ်ကောင်လဲ၊ ငါ့ကို လေးနဲ့ပစ်တာလို့ အော်လိုက်တော့ မုဆိုးကြီးလည်း ဘုန်းကြီးကို မှားပစ်မိတာ

သိပြီး 'အရှင်ဘုရားရယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သမင်မှတ်လို့ပစ်မိပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့'လို့ တောင်းပန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးက 'ဟေ့၊ မင်းက စိတ်မဆိုးနဲ့ပြောပေမယ့် သိပ်နာတာပဲကွ'လို့ ပြောတော့ မုဆိုးကြီးက ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ နေ့တိုင်းဆွမ်းပို့ပါမယ်၊ ကျေပါတော့လို့ပြောမှ ဘုန်းကြီးလည်း စိတ် ကျေနပ်လိုက်ရတာပေါ့"

"မုဆိုးကြီးလည်း အိမ်ပြန်သွားပြီး သူမိန်းမကို ဘုန်းကြီးဆီ ဆွမ်းပို့ဖို့ ပြောပြတာပေါ့။ သူမိန်းမက 'ကျုပ် အမဲသားလည်ပြီး ရောင်းရတဲ့မယ်၊ မအားဘူး။ ရှင်သမီး ခိုင်း ဆိုတာနဲ့ မုဆိုးကြီးလည်း သူ့သမီးကို ဆွမ်းပို့ခိုင်းလိုက်ရော"

"မုဆိုးကြီးသမီးက သူ့နာမည် ဆာဝါတဲ့၊ အမဲသားသည်သမီးပေမယ့် သိပ်ချောတာပဲတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ဆာဝါက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းသွားပို့ရော၊ ဘုန်းကြီးလည်း ဆာဝါကိုမြင်တော့ သိပ်ကြိုက်သွားတာပေါ့"

"ဘုန်းကြီးက ကြိုက်တော့ ရည်းစားတပေးရောလား"

~~"ဘုန်းကြီးက ကြိုက်တော့ ရည်းစားတပေးရောလား"~~

"လူပျိုကကားဆိုတာ ဘုန်းကြီးမပြောရဘူး၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ လူပျိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘုန်းကြီးပြောရင် ဘုန်းကြီးစကားပေါ့"

"ဘုန်းကြီး စကားတော့ ဘုန်းကြီးစကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုးတဲ့ စကား ဦးလေးရဲ့"

"ကဲ ကဲ ဆိုစမ်းပါအုံး၊ ဘုန်းကြီးက ဘယ်လိုပြောသလဲ"

"ဘုန်းကြီးက အိုင် လပ်(ဖ)ယု အဲဒီဒီမတ်လို့ ပြောတာပေါ့"

"အမယ်၊ ဘုန်းကြီးက အင်္ဂလိပ်စာတတ်သလား"

"တတ်တာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဘုန်းကြီးတွေ အင်္ဂလိပ်လိုသိပ်ပြောတာ၊ ဒီဘုန်းကြီးဟာ ဘဝဝါဟိုက်စကားက ထွက်တာဦးလေးရဲ့"

"ဒါဖြင့်၊ ရွှေမျက်မှန်နဲ့ ခီးကရက်နဲ့၊ လက်နှိပ်ခတ်မီး ကိုင်မှာပေါ့"

"ကိုင်ချင် ကိုင်မှာပဲ၊ ဆရာမပြောပြတုန်းက ဒါတွေ မပါဘူး"

"နို့ ဘုန်းကြီးက အိုင်လပ်(ဖ)ယုလို့ ပြောတော့ ဆာဝါက ဘာပြော သလဲ"

"ဦးမင်၊ အိုင်အဲဒီဒီရိုန်းလို့ ပြောတာပေါ့"

"အဓိပ္ပာယ်က ဘာတဲ့လဲကွဲ့"

"ကျွန်မ သိပ်ရှက်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေးကလည်း အင်္ဂလိပ်စကား နားမလည်ဘူးလား၊ အဲဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးက ငါ ပါးစပ်နဲ့ပြောလို့"

တော့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး လက်ကိုဆွဲပါဧရာ”

“ဆွဲတော့ မဖောက်ဘူးလား”

“ကျယ်ကျယ်ကြီးတော့ မဖောက်ဘူး၊ လွတ်နော်၊ လွတ်ရှင့်၊ ဖောက်လိုက်လိမ့်မယ်လို့သာဆိုတယ်၊ တကယ်တော့ မဖောက်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးက လွတ်ဧရာလား”

“မလွတ်ဘူး၊ အတင်းဆွဲထားတော့ ဆာဝါက၊ ဟဲ့ မလွတ်ရင် ဂါတ်တိုင်မယ်ဆိုတော့မှ လွတ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆာဝါပြန်သွားတော့ ဘုန်းကြီးလည်း ဒိန်းဒလိန်းနတ် ပူးနေတာပေါ့”

“ဒိန်းဒလိန်းနတ်ဆိုတာ ကော်ရင်ဂျီနတ်လား”

“မသိဘူး၊ ဒိန်းဒလိန်းနတ်လို့ ဆရာမက ပြောတာပဲ။ ဒိန်းဒလိန်းနတ်ဆိုတာ ကော်ရင်ဂျီနဲ့ တူတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီနတ်ဟာ လန်ကွတ်တီကလေးနဲ့ပေါ့”

“ဦးလေးကလည်း နားထောင်နေပါဆို ဝင်ဝင်ပြောတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ဆာဝါလည်း ငိုပြီးအိမ်ပြန်သွားတော့ သူ့အမေနဲ့ အမေကမေးတော့ ဘုန်းကြီးလက်ဆွဲလို့ ဆိုတာ သိကုန်တာပေါ့၊ သိကုန်တော့ ဆာဝါရဲ့အမေက မခံဘူး၊ ဘုန်းကြီးကို ကျောင်းပေါ်ကဆွဲချပြီး ဖိနပ်နဲ့ရိုက်မယ်၊ ငါ အမဲသားသည်ဟဲ့၊ ဘုန်းကြီးကို အရေဆုတ်ပစ်လိုက်မယ်လို့ ဆိုတာပေါ့၊ ဒီတော့မှ မုဆိုးကြီးက ငါ့ ဘုန်းကြီးကို ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့ဟယ်၊ ငါ သွားပြောပါမယ်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း လိုက်သွားတော့၊ ဘုန်းကြီးဟာ ဆာဝါကို ကြိုက်လွန်းလို့ အဇ္ဈထနေတာ တွေ့ရတာကိုး”

“အဇ္ဈထနေတာ တွေ့ရတော့ တံတားကလေးပို့လိုက်ဧရာလား”

“မပို့ဘူး၊ မုဆိုးကြီးက ခင်ဗျား ကျုပ်သမီးကိုကြိုက်ရင် လူထွက်၊ ကျုပ်ပေးစားမယ်ဆိုပြီး လူထွက်ခိုင်းတော့ ဘုန်းကြီးလည်း လုံချည်လဲခရာ မရှိတာနဲ့ မုဆိုးကြီးလုံချည်ကို နှစ်ယောက်ဝတ်လာကြရတာပေါ့”

“လုံချည်တစ်ထည်တည်းကို ဟိုကဆွဲ ဒီကဆွဲနဲ့၊ လမ်းမှာ ခွေးတစ်စိနေမှာပဲ”

“မသိဘူး၊ ဦးလေးရဲ့ အိမ်ရောက်တော့မှ အင်္ကျီလုံချည် ဝယ်ပေးရတာပဲ”

“ဘုန်းကြီး လူထွက်ဆိုတော့၊ ကတုံးနဲ့ ဘီအေပေါင်းနဲ့၊ မျက်မှန်နဲ့၊ တုတ်ကောက်နဲ့၊ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ ဖြစ်နေမှာပဲ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ဥပကနဲ့ ဆာဝါ လက်ထပ်လိုက်

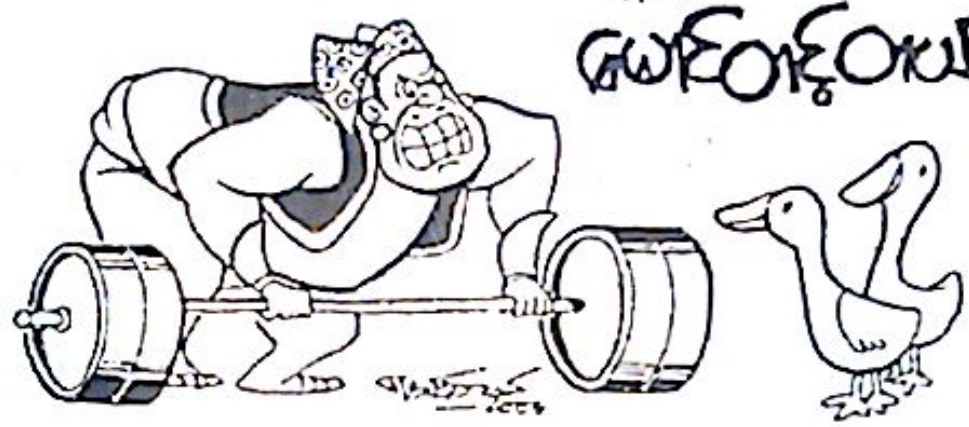
ကြရာ၊ လက်ထပ်လိုက်တော့ ဥပကမှာ အလုပ်အကိုင်လည်းမရှိ၊ အားမရှိ
တော့ ငါ အလကား အားမရရင် ငါ့ယောက်ျားက ဇိတ်ဆိုးမယ်ဆိုပြီး ကလေး
တစ်ယောက် ပေးပေးလိုက်ရတော့”

“ကလေးပေးပေးတော့၊ မအာဝါက မချီပဲ ဥပကချီခိုင်းတော့၊ တုန်းကြီး
လူထွက်ကြီးက ဆွမ်းမိတဲ့အခါ သိပ်တိုက် လက်ကမ်းပတ်ပတ်ပြီး ခြောက်ထား
တဲ့ အကျင့်ကပါနေလို့ ကလေးကိုလည်း လက်ကမ်းပတ် ပြောကပ်ထားတော့
လက်ထဲက လွတ်ကျတာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ မအာဝါက ဇိတ်ဆိုးပြီး ‘ဟဲ့ အကောင်ကြီး
ကလေးတော့ ပေးအောင်လုပ်တတ်တယ်၊ ခိုတော့ မချီတတ်အုလေးဆိုပြီး
ခေါင်ကနဲမြည်အောင် ကတုံးပြောင်ကလေး လက်နဲ့ ပိတ်ခေါက်ကိုင်တာပေါ့”

“ဥပကလည်း သိပ်နာသွားပြီး၊ သူ့အဖေကလည်း ငါ့ကို ငယ်ထိပ်
လောက်လေးနဲ့ပစ်တယ်၊ သူကလည်း ထိပ်ခေါက်ပြန်ပြီး ကြာကြာနေရင် သူ
အဖေကြီးပါ ငယ်ထိပ်ခံမိနပ်နဲ့ နံလိမ့်မယ်၊ စောစောကပြောမှပဲဆိုပြီး တုန်းကြီး
ကျောင်း ပြန်ပြေးရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

၂၂၁
ကျွန်တော်

ကျွန်တော်သည် နေ့တကုတ်ကုတ် ညတကုတ်ကုတ် စာရေးခြင်း အလုပ်ဖြင့် မအားမလပ်နိုင်အောင်ရှိကာ အညောင်းထိုင်ရလွန်း အားကြီးသည့် အတွက် လူမှာ အားအင်နည်းပါး မကျန်းမမာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေရာ ဆရာဝန်က ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကစားရမည်ဟု ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကြိုးခုန်ခြင်း၊ သစ်သားလုံးလှည့်ခြင်း၊ အလေးမခြင်း စသည်တို့ကို ညနေ အားလပ်သည့် အချိန်တိုင်း၊ ပိနစ် အနည်းငယ်ခန့်မျှ လေ့ကျင့်ခြင်းပြုလုပ်လာခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်လှုပ်ရှား ကစားနေခိုက် မိတ်ဆွေကြီး အပါကလေး ရောက်လာလေ၏။

“ဦးလေး ဦးလေး၊ ဦးလေးက အိုလဲပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်မလို့ အားခမ်းနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကျန်းမာအောင် လုပ်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလေး၊ အဲဒါတွေမလုပ်နဲ့၊ ဦးလေး မကြောက်ဘူးလား”

“အာကို ကြောက်စရာရှိလို့လဲကွယ်”

“ရှင်ဘုရင်က သတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ရှင်ဘုရင်တွေဟာ အားရှိတဲ့ လူတွေကို သတ်သတ်ပစ်တာ၊ ဇော်ဝိတ်ကြီးကိုလည်း သတ်ပစ်မလို့ ဇော်ဝိတ်ကြီး ပြီးရင် ဦးလေး အသတ်ခံနေရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူတွေ အသတ်ခံရဖူးလို့ ဒီလို ပြောနေတာလဲ”

“အခုမှ သတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးကတည်းက သတ်နေတာ၊ ဆရာမက ပြောပြတယ်၊ ဦးလေးငယ်ငယ်တုန်းက သတင်းစာထဲမှာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား၊ အဲဒါတွေက မောင်တင့်တယ်ဆိုတာ ရှင်ဘုရင် သတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“အဲဒါတွေက မောင်တင့်တယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းပဲ မောင်တင့်တယ် ပါ။ အဲဒါတွေက ကိုလောခံပဲကွဲ့။”

“ဦးလေးက ဘာသိသလဲ၊ ဦးလေး သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရလို့လား”

ကျွန်တော့်မှာ ငြင်းနေလျှင် အပါ၏ပုံကို နားထောင်ရမည် မဟုတ် တော့သည်ကို ဝမ်းစားမိသဖြင့် “ကဲကွယ်၊ ဦးလေးငယ်ငယ်တုန်းက စာမတတ် သေးလို့ သတင်းစာ မဖတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ မင်းသိတာ ပြောခမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက် ရလေ၏။

“ရှေးရှေးတုန်းက အဲဒါနဲ့ သူ့အဖေကြီး ဦးတင့်တော်တဲ့၊ အဲဒါက တကယ်ဖြစ်တာ ပုံမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒါရာဇဝင် ဦးလေးရဲ့ ရာဇဝင်ဆိုတာ ရှင်ဘုရင်တွေ၊ နန်းတော်ထဲကလူတွေ အလုပ်မရှိတော့ မဂ္ဂဇင်း တိုက်တွေကို သွင်းဖို့နေတဲ့ဝတ္ထုတွေကို ရာဇဝင်လို့ခေါ်တာပဲ”

“အဲဒါနဲ့ သူ့သားက မောင်တင့်တယ်တဲ့၊ သူတို့က အဲကလေးတွေကို ဓာတ်နဲ့ဖောက်ပြီး ခံရောင်းစားကြတယ်၊ အားတဲ့အချိန်ကျရင် မောင်တင့်တယ်က အလေး မ တယ်၊ ရှေးတုန်းက အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ မြန်မာပြည်က သိပ်ကြီးစား တာပဲ၊ ကျွန်ခင်သားဆိုတာ ကျွန်တော်အရင် ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ သူ ကတော့ ဝါးလုံးထောက်ပြီး ခုန်တဲ့ဘက်က အတော်ဆုံးပဲ၊ ဇနက္ကဆိုတာ ရေကူး ပြိုင်ပွဲမှာ သူ့ခံချိန်ကို ကနေ့ထက်ထိ ဘယ်သူမှ မမီသေးဘူး”

“အဲဒါ သူတို့နေတာ ပုဂံရောင်းတဲ့တိုင်းပြည်မှာ ဦးလေးရဲ့ အဲဒီပြည် က ရှင်ဘုရင်ကို ဝန်ကြီးတွေက မြှောက်ပေးကြတယ်၊ မောင်တင့်တယ်ဆိုတာ အလေးမတာမှာ သိပ်တော်တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့လူကတောင် ဒါလောက်တော်တာ၊

ခင်ဗျားက ရှင်ဘုရင်ပဲ သူထက်ပိုပြီး တော်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ဘိုလံပစ်ဝင်ရအောင် ကြိုးစားပါလားဆိုတာနဲ့ ရှင်ဘုရင်က လူပေါ်ဆိုတော့ မြောက်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာရမလဲ၊ မောင်တင်တင်ကို ပမိနိုင်တော့ ရှင်ဘုရင်ကရှက်ပြီး သူ့ကိုသတ်ပစ်ဖို့ ကြံတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ငါ ဘယ်လို သတ်ရပါ့မလဲလို့ ခဉ်းစားလိုက်တော့ အကြံ တစ်ခု ရလာရော”

“ဒါနဲ့ ဝန်ကြီးတွေခေါ်ပြီး၊ ဟေ့ကောင်တွေ၊ မောင်တင်တင်ဆိုတဲ့ အကောင် အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ဘဲတွေဟာ ဂတ်ဂတ် ဂတ်ဂတ်နဲ့ သိပ်နားငြီး တာပဲ၊ ငါ အရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူး၊ တယ် အအိပ် ပျက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီအကောင်ကို ရပ်ရွာအနှောင့်အယှက် ဆူဆူညံညံဖြစ် အောင် လုပ်မှုနဲ့ ပမ်းပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်းကွာလို့ ဆိုတာကိုး”

“ရှေ့တုန်းက လူတစ်ယောက်မှာ အပြစ်ရှိရင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး သတ်ပစ်တာပဲ၊ ရှင်ဘုရင်တွေဟာ လူကြောက်တွေ ဦးလေးရဲ့၊ လမ်းသွားရရင် တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူး၊ ဝန်ကြီးတွေ သက်တော်စောင့်တွေနဲ့မှ သွားရဲ တယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ရင်လည်း ကျန်ရစ်တဲ့ သူ့ဆွေမျိုးတွေက ချောင်းပြီး သတ်မှာစိုးလို့ တစ်ခါတည်း အကုန်သတ်ပစ်ခိုင်းတာပဲ”

“အဲဒါနဲ့၊ မောင်တင်တင်က သူတို့ကို သတ်တော့မယ်ဆိုတာ ရေဒီယို က သတင်းကြားတာနဲ့၊ သူ့နှုမကလေးတွေ ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး လျှောက်ပြေး တာပေါ့၊ ဝန်ကြီးတွေကလိုက်၊ သူတို့က ပြေးနဲ့၊ ရုပ်ရှင်ဆိုရင် နောင်ဂျိမ် နောင်ဂျိမ် ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်တင်တင်က ငါးဖာလုံကို တစ်မိနစ် ၆ စက္ကန့်နဲ့ အလျားပေါင်း အများကြီးဖြတ်ပြီး၊ ရေချိန်အကောင်းဆုံးနဲ့ ပြေး နိုင်တော့ ဝန်ကြီးတွေ လိုက်လို့မမီဘူးပေါ့၊ တောထဲရောက်တော့ ပခုံးပေါ်က အေးအေးထိုင်လိုက်ပါလာတဲ့ နှုမတစ်ယောက်က မောတယ်ဆိုလို့ ရေရှာသွားရ ပြန်တာပေါ့၊ ပြေးရတဲ့လူက မမောရဘူး၊ မိန်းမများ သိပ်ခွကျတာ။ ဒါနဲ့ မောင်တင်တင် ရေခပ်သွားနေတုန်း နှုမတစ်ယောက်က အရေးထဲ လှချင် လိုက်သေးတယ်၊ တောထဲလျှောက်ပြီး ပန်းတွေခူးနေတာ၊ မျက်စိလည်သွားပြီး ရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာနဲ့ ရှင်ဘုရင်က အချောင်ထုတ်သွားပါရော၊ ကျန်တဲ့ နှုမတစ်ယောက်ကိုလည်း ဝန်ကြီးတွေမိပြီး နန်းတော် ခေါ်သွားပါရော၊ မောင်တင်တင်ပြန်လာတော့ တစ်ယောက်မှပတွေ့တာနဲ့ ဒီနေရာမှာ လွမ်း ခန်းပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဖတ်နေစဉ်၊ အပါ အနားသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် “ဦးလေး ဦးလေး၊ သတင်းစာထဲမှာ သမင်က လူကိုမွေးတာ မပါဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“ဟ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ တိရစ္ဆာန်က လူကို မွေးပါ့မလား”

“မွေးတယ် ဦးလေးရဲ့”

“မင်း ဘယ်ကကြားခဲ့လို့တုံး၊ အလကား နောက်ပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မနောက်ဘူး၊ အတည်ပြောတာ၊ ဆရာမက ပြောတယ်”

“ငါဖြင့် နေ့တိုင်း သတင်းစာဖတ်တာပဲ၊ ဒီသတင်း မတွေ့ရပါဘူး၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွေ၊ နိုင်ငံခြားသတင်းစာတွေထဲလည်း မတွေ့ဘူး”

“မတွေ့ပေမယ့် မွေးတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ရှေးတုန်းက မွေးတာ”

“ရှေးတုန်းကဟာကို ဒီနေ့ သတင်းစာက ထည့်ပါ့မလားကွာ၊ ရှေးကလည်း မွေးမယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“မွေးလို့တောင် ဟိုဘက်နှစ်ဘက် လွန်သေးတယ်၊ သမင်က လူမွေးပြီး၊
ကောင်မကလေး မွေးလို့၊ ကြီးတော့ လင်ရပြီး သူ့သားတွေ ရှင်ဘုရင်တောင်
ဖြစ်သေးတယ်”

“အမယ်၊ တယ်ဆန်းပါကလေးဟေ့။ ဦးလေး မကြားဖူးတာတောင်
မင်းက သိသကိုး၊ ကဲ ပြောခမ်းပါဦးကွယ်၊ နားထောင်ပါရစေ”

“ဦးလေး မကြားဖူးဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်ပြောတဲ့အခါ ဝင်ပြီးတော့
လူတတ် မလုပ်နဲ့နော်၊ နားထောင်”

“ရှေးတုန်းက၊ အဲဒါ တကောင်းပြည်ကတယ် ဦးလေးရဲ့၊ တကောင်း
ပြည်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောပြနေတဲ့ ရေတခေါင်းလုပ်တဲ့ပြည်ပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊
အဲဒီက ရှင်ဘုရင်ရဲ့ညီဟာ ညည လျှောက်လည်လွန်းလို့၊ ပြန်လာတဲ့အခါ
တံခါးပိတ်ပိတ်ထားတာ တွေ့ရပြီး၊ အိမ်ရှေ့ပြင်မှာချည့် အိပ်ရလို့ အိမ်ရှေ့
မင်းသားလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီးအနောက်ခံရတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်
ရှိရော၊ အဲဒီမင်းသားက ဝက်သားသိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ အဲဒီမင်းသားဆီ ကမာရွတ်
က တရုတ်တွေက၊ အမြဲဝက်သားခိုးခိုးပြီး ရောင်းကြတယ်။ တစ်နေ့တော့၊
တရုတ်တွေဟာ လမ်းမှာ ဝက်သားအင်ပိတ်တော်နဲ့ တွေ့ပြီး၊ ဖမ်းသွားလို့
မင်းသားလည်း ဝက်သားမစားရတာနဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင် တောထဲသွားပြီး ဝက်
တစ်ကောင်လိုက်ပြီး ဖမ်းပါရော”

“ဝက်ကလည်း ဒီမင်းသားကိုယ်က၊ ဝက်သားနဲ့ထွက်နေတာကို အနဲ့ရ
တာနဲ့ တစ်မြိုင်နက်၊ ငါတော့ နတ်ရွာခံတော့မှာပဲဆိုတာ သိပြီး၊ ကြောက်အား
လန့်အားနဲ့ ထွက်ပြေးတော့တာပဲ၊ မင်းသားလည်း ဝက်ကိုမြိုင်ပြီးမှ မစားရဘဲ
မနေနိုင်တာနဲ့၊ အတင်းနောက်ကလိုက်တာ တကောင်းပြည်ကနေပြီး ပြည်မြို့
ကို ရောက်တော့တာပဲ။ ဒီမင်းသားဟာ သိပ်ပြေးနိုင်တာပဲနော်၊ အဝေးကြီး
ပြေးလာရတာတောင် မမောဘူး။ လန်ချားကုလားသေလို့ ဝင်စားတာပဲ
ထင်တယ်၊ အခုနေ ဒီမင်းသားရှိလို့ အိုလံပစ်အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ ခရီးအရှည်ကြီး
ပြေးပွဲထဲ ဝင်ပြေးလိုက်ရရင် မြန်မာပြည်ဟာ သိပ်နာမည်ကြီးသွားမှာပဲ”

“ကိုင်းပါ၊ မင်းပုံကို ဆက်ပြောခမ်းပါ၊ ဟာဘော်တွေ ထုတ်မနေခမ်း
ပါနဲ့ဦး”

တန့်ကလေးတို့က ဝမ်းမလျှော့ဘဲ လဲလဲကန်နဲ့ကွာ အားမာလဲရောမလော့မှော့ တွေးစားကစား
မိလျှော် အဲဒါနဲ့ ပြည်မြို့ကျတော့၊ မင်းသားလည်း ဝက်ကြီးကိုမိပြီး၊ လှန့်
ထိုးသတ်လိုက်ပြီးတော့ ဝက်သားဆီပြန်ဟင်းချည့် ချက်တားလိုက်တာ ဝက်ဆီ
ရင်ပြီး လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါလာတုန်းကတော့ လာနိုင်
တယ်၊ အပြန်တော့ ဗိုက်လေးနေလို့ မပြန်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ရသေ့လုပ်ပြီး
အရောင် ဆန်ခဲတားတော့မယ်ဆိုပြီး၊ ရသေ့လို့ ဝတ်နေလိုက်ပါရော။

“ဒီရသေ့ဟာ သိပ်ညစ်ပတ်တယ် ဦးလေးရဲ့ ရှုရှုပေါက်တာ၊ အိမ်သာ
ကို ရောက်အောင်မသွားဘူး၊ လမ်းဘေးမှာပဲ ငေါ့ပန်းလိုက်တာပဲ”
“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“လမ်းဘေး ငေါ့ပန်းလို့ သမင်မက သောက်မိတာပေါ့၊ အိမ်သာထဲ
သွားပြီး ရှုရှုပေါက်ရင် သမင်မက သောက်လို့ရပါမလား၊ သမင်မလည်း
ရသေ့ကြီး ရှုရှုသောက်မိတာနဲ့ ဗိုက်ကြီးပါရော။ အခုနေအခါ ဒီလိုသမင်မ
ဗိုက်ကြီးတယ်ဆိုရင်၊ ဒီရသေ့ဟာ သမင်မနဲ့ ညစ်ပတ်တယ်ဆိုပြီး အရုပ်ထဲက
ဝိုင်းပြီး ခဲနဲ့ပေါက်ထုတ်ကြမှာပဲ။ ရှေးတုန်းကမို့လို့ ကံကောင်းသွားတယ်။
အဲဒါနဲ့ သမင်မလည်း ဆယ်လစေ့တော့၊ ကောင်မကလေးတစ်ယောက် မီးနေ
မြင်တာပေါ့။ သမင်မလည်း ဗိုက်ရှိတုန်းက လင်မရှိတဲ့ ဗိုက်ရှိတာမို့ တောဝပ်
နားထဲမှာ မနေဘဲ ကလေးလည်းမွေးပြီးရော၊ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကလေးလုပ်ပြီး၊
ကလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး တောနက်ထဲက သူ့ဆွေမျိုး သမင်တွေဆီ ပြန်သွား
တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ရသေ့ကြီးက ကောင်မလေးကို မွေးထားရပြီး၊ ကောင်မကလေး
အပျိုဖြစ်လာတော့ ရသေ့ကြီးလည်း သူ့စိတ်ကို သူ မနိုင်မှာမို့တာနဲ့ တစ်နေ့လုံး
မြစ်ထဲသွားပြီး ရေခပ်ခိုင်းထားရော”

“အဲဒါနဲ့ ပြီးရောလား”

“မပြီးသေးဘဲ ဦးလေးရဲ့ ဒီပုံက ရေတကောင်းပြည်ကို ပြန်ပြီး စပြန်
ရော၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့၊ အဲဒီပြည်က ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ သိပ်ပြီး မိန်းမပွေ
တာပဲ”

“အဲဒါပေါ့ရော၊ မင်းဟာတွေတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ရောလင်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲပါရဲ့လားကွာ”

“မပါပေမဲ့ ရောဂါရလို့ သူကမွေးတဲ့ ကလေးတွေဟာ မျက်စိကနဲ”

ကလေးတွေ မွေးတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကို တစ်နေ့တုန်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်လာပြီး၊ ကာလသားရောဂါနဲ့ ကျန်းမာရေးအကြောင်း ပြောတုန်းက အဲဒီလိုပဲ ပြောတယ်။ ရောဂါရတဲ့လူတွေရဲ့ ကလေးတွေဟာ ရောဂါ ပါလာတတ်တယ်တဲ့။ ဦးလေး ငြင်းချင်သေးလား”

“မငြင်းရဲပါဘူး မောင်ရယ်၊ မင်းပုံကိုသာ ဆက်ပါဦး”

“ရှင်ဘုရင်ကလည်း သူမိန်းမဆီသွားချင်တဲ့အခါမှ သွားသလား မသိဘူး၊ အကန်းကလေးနှစ်ယောက် မွေးလို့ ရှင်ဘုရင်က ရှက်ပြီးသတ်ပစ်မှာစိုးလို့ ဝှက်ထားတာတောင် မသိဘူး၊ အကန်းတွေ ကြီးလာတော့မှ သိတယ်။ အဲဒီလို သိတော့ ဒီကောင်တွေ ရှိနေရင်၊ ငါ့ရောဂါရှိတာ လူသိကုန်တော့မယ်။ သတ်ပစ် ခိုင်းတော့၊ မိဖုရားကြီးက သူ့သားသမီးကို မသတ်ရက်တာနဲ့ ကြည့်မြင်တိုင် မျက်မမြင်ကျောင်းကို ရောက်အောင်သွားကြဆိုပြီး ဖောင်ပေါ်တင်ပြီး လွတ်လိုက်တာပေါ့။ လမ်းမှာ စားဖို့ထမင်းတွေလည်း မသုံးအောင်လုပ်ပြီး ဖေးလိုက်တယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဖောင်ကြီးမျှောလာတော့၊ လမ်းမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်နဲ့ ဖောင်ပြီ ပြီး ဘီလူးမတစ်ပါးက သစ်ပင်ပေါ်ကနေပြီး ဖောင်ပေါ်ကူးလာပြီးတော့ သူတို့ ထမင်းစားတဲ့အခါတိုင်း နှိုက်နှိုက်စားပါရော။ ခါတိုင်းတော့ ထမင်းတစ်ထုပ် ဆိုရင် နှစ်ယောက်ဝတယ်။ ဘီလူးမဝင် စားကတည်းက သူတို့အိမ် အမြဲမလောက်ဘဲ ဖြစ်နေကြတော့ အစ်ကိုကြီးက ‘ဟေ့ ငါ့ညို၊ တို့များ ဒီလိုနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ တို့ထမင်းကို တစ်ယောက်ယောက် အမြဲဝင်ပြီး ဘုံးနေပြီထင်တယ်။ သူ့ခိုးဖမ်းရအောင်’လို့ တိုင်ပင်တာပေါ့။ အကန်းတွေဟာ သူ့ခိုးဖမ်း သိပ်လည်တာပဲ၊ ကြည့်မြင်တိုင် မျက်မမြင်ကျောင်းသားတွေဟာ ခဏခဏ သူ့ခိုးဖမ်းလို့မိတယ်။ သူတို့လည်း သူ့ခိုးဖမ်းတာ ဘီလူးမကို မိပါရော”

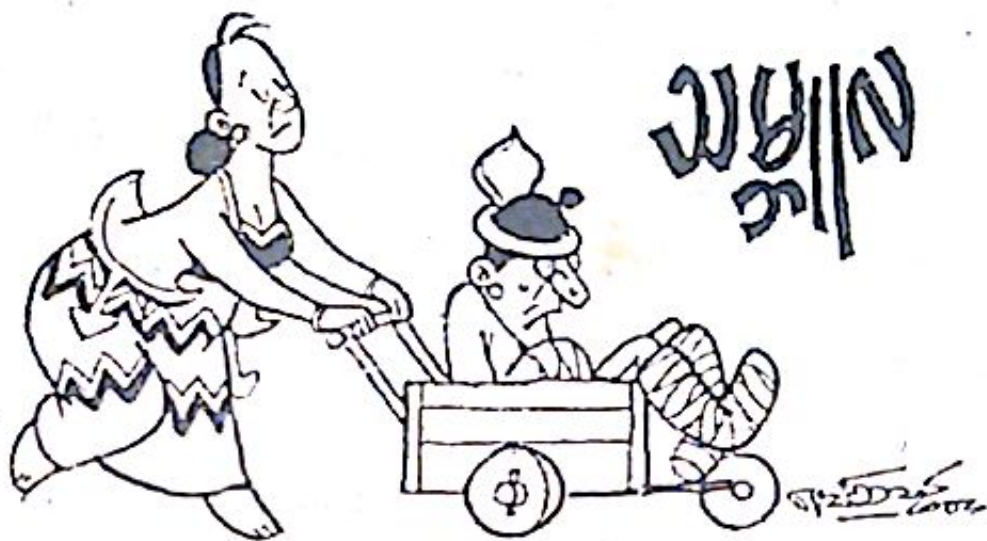
“မိတော့ အစ်ကိုကြီးက ‘ကိုင်း မယ်မင်းကြီးမ၊ သေရအောင် ပြင်ပေတော့’ဆိုပြီး သန်လျက်နဲ့ရွယ်လိုက်တော့ ဘီလူးမလည်းကြောက်ပြီး ‘ချမ်းသာပေးပါရှင်၊ ကျွန်မဆာလွန်းလို့ နှိုက်စားမိတာပါ။ ရှင်တို့မျက်စိမြင်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်’လို့ ပြောပြီး၊ တန်ခိုးနဲ့လုပ်လိုက်တာ မျက်စိမြင်သွားကြပါရော”

“အကန်းနှစ်ယောက်လည်း အခုမှ ကြည့်တတ်ပြီး၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ အမယ် မိုးဆိုတာ အဖုံးကြီးကွဲ့၊ မြေဆိုတာ အထဲကနေတာပဲနော်လို့ ဆိုတာနဲ့ အဲဒီလိုပြောတဲ့နေရာတွေကို ပိုးဖုံးမြေထဲလို့ခေါ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ မြေထဲဆိုတာ အာလံကို ခေါ်တယ်တဲ့။ အဲဒါမြေထဲက ကာလရွေ့လျော့ပြီး အာလံလို့ခေါ်တာ

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဘီလူးမ ဖောင်ပေါ်ကခုန်ပြီးချလို့ မြေထဲက အာလံ
 ဖြစ်တာတဲ့။ နောက်ဖောင်မျောလာပြီး၊ ပြည်မြို့နားရောက်လို့ ဖောင်ဦးတိုးတာနဲ့
 အဲဒီနေရာကို ဖိုးဦးတောင်လို့ခေါ်တယ်။ အခုဘုရားတွေ ဘာတွေနဲ့ရှိတယ်။
 ဒီဘက်နားရောက်တော့ စားစရာတွေကုန်တာနဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကုန်း
 ပေါ်တက်ပြီး စားစရာရှာပြီး ပြန်လာတော့၊ ဖောင်မရှိတော့ဘဲ လူခိုးသွားတာ
 တွေ့ရလို့ ဖောင်ခိုးတဲ့နေရာမို့ အခု ဖွားခေါင် ဆိုတဲ့ ရွာကလေးရှိတယ်
 ဦးလေးရဲ့”

“ဒါနဲ့ သူတို့လည်း ဖောင်မရှိတော့ ကမ်းနားက ခြေကျင်ဆက်ပြီး လျှောက်
 လာကြတော့ ရသေ့ကြီးမွေးစားထားတဲ့ သမီးကိုမြင်ရတော့၊ အစ်ကိုကြီးက
 ‘ဟေ့ ဟိုမှာ မြာကစ်ယောက်တွေ့နေတယ်။ မင်းဒီမှာနေဦး၊ ငါ သွားနူးလိုက်
 ဦးမယ်’ ဆိုပြီး သွားပြီး လူပျိုစကားပြောတော့၊ ကောင်မကလေးက ရှက်တာနဲ့
 ငိုပြီး အဖေကြီး သွားတိုင်မယ်ဆိုပြီး ရသေ့ကြီးဆီ ဆောင့်ဆောင့်နဲ့ ပြန်သွား
 တာပေါ့။ ရသေ့ကြီးက ‘ဟဲ့ သမီး ရီရီ၊ နင်ခါတိုင်းညနေမှ ပြန်လာတယ်။
 ဒီနေ့ စောလှချည်လား’ ဆိုတော့ ရီရီက ‘အဖေ ဟိုနှစ်ကောင် ကျွန်မကို လူပျို
 စကားပြောတယ်’ ဆိုတာနဲ့၊ ရသေ့ကြီးကလည်း ‘ပြစမ်း၊ ဘယ်ကောင်တွေလဲ၊
 ငါ လိုက်ဆော်စမ်းမယ်’ ဆိုပြီး တောင်ဝှေးကိုင်ပြီး လိုက်သွားတာ၊ ဟိုရောက်လို့
 မေးမြန်းကြည့်တော့ သူ့အစ်ကို တကောင်းပြည်က ရှင်ဘုရင်ရဲ့သားတွေ ဖြစ်
 နေတာ တွေ့ရတာနဲ့ ရီရီကိုခေါ်ပြီး ‘ငါ့တူတွေပါကွယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သူတို့က
 ကြိုက်လို့ပါတဲ့၊ သမီးကလည်း ကြိုက်လိုက်ပါ’ လို့ အောင်သွယ်လုပ်ပြီး အစ်ကို
 ကြီးနဲ့ ပေးစားလိုက်ရော။ မကြာခင် အစ်ကိုကြီး မာလကသွားပြီး ညီနဲ့ရရော၊
 အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲ၌ မတော်တဆချော်လဲ၍ လက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိသွားသည့်အတွက် ဆေးထည့်၍ အဝတ်စည်းပတ်ထားလေရာ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီး အပါကလေးသည် ထုံးစံအတိုင်း အိမ်သို့ အလည်ရောက်ရှိလာရင်း ကျွန်တော်၏ လက်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် “ဦးလေး ဦးလေး လက် ဘာပြုလို့လဲ၊ ဟိုရောဂါလား” ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်သွားမိပေ၏။

“ဟဲ့ ဘယ်ကလာ ဟိုရောဂါဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီရောဂါက လက်မှာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး”

“ဦး ဦးလေး ဘယ်နေရာမှာဖြစ်သလဲ”

“ဟ ဦးလေး ဟိုရောဂါမရဘဲနဲ့ဟာ ဘယ်နေရာဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဦး ဦးလေးလက်မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဲဒီလို မေးမှပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာက ဘာမှန်းမသိဘဲ အရမ်းစွပ်စွဲနှင့်တာက သိပ်ဆိုးတာပဲ” ဟု ဆိုပြီးနောက် ချော်လဲရာက သွပ်ပြားနှင့်ထိ၍ အနာရကြောင်း ပြောပြလိုက်ရလေ၏။

အပါသည် စိုးရိမ်သည့်အမှုအရာဖြင့် ပျက်လုံးပြု၍ ကြည့်နေပြီး
နောက် "ဟာ ဒီလိုဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး ဦးလေးရဲ့၊ တော်တော်ကြာ ဦးလေး
အနှုတ်ပြန်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းစားနေရဦးမယ်" ဟု ဆိုလေ၏။

"မင်းဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ အနှုတ်မယ်လို့ မင်းက ဆရာဝန်လား"

"ဆရာဝန်တော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်တစ်ပါး
သွပ်ပြားရှုတာနဲ့ အနှုတ်သွားတယ်"

"မဟုတ်တာကွယ်၊ ငါဖြင့် မကြားဖူးပါဘူး"

"ဦးလေး မကြားဖူးဘူးလား၊ ဆရာမက ပြောပြလို့ အပါလည်းသိရတာ၊
ဦးလေးမသိရင် နားထောင်"

"ရှေးရှေးတုန်းက အဲဒီရှင်ဘုရင်ဟာ ပထမဦးဆုံး နာမည် မရှိသေးဘူး
ဦးလေးရဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့လားကွာ၊ အနည်းဆုံး ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ငခွေးလို့၊
ချက်ကြီးလို့၊ ကြွက်နီလို့တော့ ခေါ်ဦးမှာပေါ့"

"ငယ်နာမည်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ နည်းနည်းကြီးလာတော့ နာမည် မရှိ
တော့ဘူး။ နောက်တော့မှ အဲဒီရှင်ဘုရင်ဟာ သိပ်ဆော့သိပ်ကမြင်းတာနဲ့
တစ်နေ့တော့ ဘောလုံးကန်ရင်း၊ သူ့ခြေထောက်ကို သွပ်ပြားထိတာနဲ့ အနာကြီး
ရသွားရော၊ ဒါနဲ့ ဒီရှင်ဘုရင်ကို သွပ်ထိသေနေလို့ခေါ်တယ် ဦးလေးရဲ့"

"မဟုတ်ပါဘူး အပါရာ၊ သောတ္ထိသေနပါ။ ကြံကြံဖန်ဖန် ဘယ်နှယ်
သွပ်ထိရမှာလဲ"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေးက မသိဘူးလည်း အဝက ဆိုသေး
တယ်၊ သိပ်ပြီးတော့လည်း လူလည်လုပ်ချင်တာပဲ။ သွပ်ထိသေနမှ အဝစ်ပါ
ဦးလေးရဲ့။ ဒီရှင်ဘုရင် သွပ်ပြားထိလာတော့ သူ့အမေကြီးက၊ 'ဟဲ့ နင်
ဒါလောက်တောင် နရသလား၊ တစ်နေ့နှင့်သေလိမ့်မယ်၊ ဟဲ့ သွပ်ထိတဲ့
သေနာ့ကောင်ကလေး'လို့ ခေါ်တာ၊ နောက်တော့ ကာလရွေ့လျော့ပြီး သွပ်ထိ
သေနဖြစ်တာ"

"ကဲ ကဲ ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းကြားသမျှတွေ" ဟု ကျွန်တော်က
ဆိုလိုက်ပြီးနောက် "အဲဒီဘောလုံးကန်ရင်း သွပ်ပြားထိတော့ ဘယ်မှာ

ဆေးထည့်သလဲ၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးလား”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဆေးရုံကြီးကို မသွားပါဘူး ဦးလေးရဲ့။ လန်ချားခ မရှိလို့ အိမ်မှာပဲ ဆေးထည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးမဟုတ်သေးဘူး။ ဘာလဲဆိုတော့ ပြီးတော့ ပြောမယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီရှင်ဘုရင်မှာ မိန်းမရှိတယ်။ ဒီမိန်းမက သူ့လင် ခြေထောက်မှာ အနာဖြစ်တာတွေ့ရတာနဲ့ ‘တော့်နှယ်နော်၊ ဒါလောက်တောင် ကဲတာထိတာပဲကောင်းတယ်၊ တော့်ကိုတော့လား ဆေးမထည့်ဘူး၊ အနာကျက်သွားအောင် သံချောင်းမီးဖုတ်ပြီး အနာကိုထိုးမယ်’ဆိုပြီး အနာကို သံပူနဲ့ ကပ်တာနဲ့ အဲဒီမိန်းမ နာမည်ကို သံပူလလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့လားကွယ်၊ တချို့တော့ သံတို့ဘာတို့စူးရင် သံပူရာသီး ညှစ်ထည့်တယ်၊ သူလည်း သံပူရာသီးညှစ်ထည့်လို့ သမ္ဘူလ ခေါ်သလားမှ မသိဘဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ဝိဝါဒမကွဲဘူး”

“ဘယ်နှယ်ကွဲ့၊ ဘာပြောတယ်၊ မင်းစကားက တယ်ကြီးကျယ်ပါလား”

“ဆရာမက အဲဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ။ ဘယ်ဒင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမရရင် ဝိဝါဒမကွဲဘူးလို့ ဆိုရတယ်တဲ့၊ ဦးလေးကလည်း နားထောင်ပါဦး။ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ အနာရှိပေမယ့်၊ အညော်တွေခံ လိပ်ဥ၊ ငါးသေတ္တာတွေကရာတွေ လျှောက်စားနေတာနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ အနှုတ်ဖြစ်ပါရော”

“လိပ်ဥစားတာနဲ့ နှုတ်တယ်ဆိုတာ ကာလသားရောဂါရှိမှကွဲ့”

“ဒီရှင်ဘုရင်ကော ဒီရောဂါမရှိဘူးဆိုတာ ဦးလေးသိလို့လား၊ တက်တူတို့ အဖေ ဘုရားလူကြီးတောင် ဒီရောဂါရှိသေးတာ၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုတော့ သာပြီး ရှိသေးတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“ရှင်ဘုရင်ပဲကွာ၊ ဒီလိုရောဂါရှိရင် အင်ဂျက်ရှင် ထိုးမှာပေါ့”

“ဟိုတုန်းကမှ မပေါ်သေးဘဲ ဦးလေးရဲ့။ ဦးလေးကလည်း နားထောင်ဝမ်းပါဦးဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင် အနှုတ်ဆိုတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက သိပ်ရှက်တာပေါ့။ သူများ ရှင်ဘုရင်တွေက အကောင်း၊ တို့ရှင်ဘုရင်က အနှုတ်ဆိုရင် တို့များ နာမည်ပျက်တယ်။ ဒီရှင်ဘုရင်ကို မလိုချင်ဘူးဆိုတာနဲ့ ရှင်ဘုရင်လင်မယားလည်း တောထဲထွက်ပြေးရတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်လင်မယားကလည်း သူတို့ရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေ အထုပ်နဲ့ထုပ်၊ တုတ်ကလေးလျှိုထမ်းပြီး တောထဲသွားကြပါရော”

“လှည်းနဲ့ သွားသလား၊ မော်တော်ကားနဲ့ သွားသလား”

“ရှင်ဘုရင်က သိပ်ပြီးတော့ နုနောတာ ဦးလေးရဲ့။ လက်တွေ ခြေတွေပါ လိမ်ကောက် ပြတ်ကျနေလို့ လမ်းမသွားနိုင်လို့ သူ့မိန်းမက ဆပ်ပြာခဲထည့်တဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာကို ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်းကလေး လုပ်ပြီးတော့ တောထဲကို တွန်းပြီးပို့ရတာပေါ့။ အဲဒါ သိပ်ပြီးမှားတာပေါ့နော်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“တောထဲမှာဆိုရင် ဘယ်က ပိုက်ဆံလာပြီးရမှာလဲ။ ပြိုထဲမှာ လက်တွန်းလှည်းကလေးနဲ့လှည့်ပြီး ဆလံပါဘာဘူ၊ ပိုက်ဆံနိပ်၊ ခါနာနိပ်၊ ဆလံပါသခင်ကြီး၊ ကိုကိုတို့ မမတို့ ပိုက်ဆံကလေး တစ်ပြားတစ်ချပ် ပေးမှ ကမ်းမှ သနားမှ ဝှန်ကြံမှ စားရသောက်ရမယ့် ဘဝပါရှင်”

“အမယ်၊ မင်း ဒီအတတ်ပညာ အတော်တတ်ပါကလား၊ မင်းလည်း ပိုက်ဆံတောင်းတားရင် မခေဘူး၊ နေ့တွက်ခါမှာပဲ”

“ဦးလေးကလည်း အပါကို ဒီလိုမပြောနဲ့ ငရဲကြီးတတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကန်တော့ဗျာ၊ ကန်တော့”

“အဲဒါနဲ့ အနှလင်မယား၊ တောထဲရောက်သွားတော့ ပိုက်ဆံတောင်းလို့ မရတာနဲ့ သူ့မိန်းမက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခူးပြီး သက်သတ်လွတ် ချက်ကျွေး ရတယ် ဦးလေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တောထဲမှာ ဆီမရှိ ငံပြာရည်မရှိနဲ့ ဘာစားလို့ ကောင်းမလဲနော်၊ ချက်စရာမရှိဘူး သစ်သီးချည့်ပဲ စားမယ်ဆိုပြီး ဟာလကာ သီးချည့် စားနေရရင် ဒီရှင်ဘုရင် ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ပြီး သေမှာပဲ”

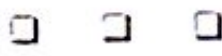
“ဒါနဲ့တစ်နေ့ကျတော့ အနှမိန်းမ သံပူလက တောထဲမှာ လူတစ်ယောက် တွေ့လို့ ပိုက်ဆံတောင်းတော့၊ အဲဒီလူက လူမဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဘီလူးတဲ့။ အဲဒီ ဘီလူးက ‘ဟေ့ ငါတော့ပွတာပဲ၊ မြာတစ်ယောက်တော့ လူမရှိတဲ့ တောထဲ မှာ တွေ့နေပြီ၊ နသားပါယားလုပ်မှပဲ’ ဆိုပြီး လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တာပေါ့။ ဒီလို ဖမ်းဆွဲလိုက်တော့ သံပူလလည်းလန့်ပြီး ‘အမယ်လေးတော်၊ ကယ်ကြပါဦး ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူမှ ရောက်မလာဘူး’

“ဝိခိပူတ်ပြီး ပုလိပ်မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်ဆိုတာ ခေါ်တုန်း ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ အမှုဖြစ်ပြီးမှ လာတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ သံပူလလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘဲ ရှိနေတော့၊ ဘီလူးက ‘ဟဲ့ ကောင်မကလေးရယ်၊ နင် ငါနဲ့ လင်မယားလုပ်တမ်း ကစားပါလားကွယ်၊ နောက်တော့မှ နင် သဘောမတူရင် ဂတ်ကိုတိုင်ပြီး ကျွန်မ စားပြုပြီး အတင်းလုပ်လို့ ကျွန်မ မအော်ရဲပါ။ ပါးစပ်ကိုလည်း ပိတ်ထားပါ

တယ်လို့ တိုင်ချင်တိုင်တာပေါ့လို့ ပြောတော့၊ သံပူလက 'လွတ်နော် လွတ်၊ ရှင် ကျွန်ကို ဘာမှတ်သလဲ၊ ကျွန်မှာ လင်ကြီးနဲ့၊ ဒုသနသော ရှင် ပကြောက် ဘူးလား၊ ပကြောက်ရင်နေ ကျွန်ခုံဖိနပ်က ဒုသနသောထက် ဆိုးသေးတယ်၊ ဘယ်ပါးမှ ပရွေးဘူး။ ရှင် ပါးကျိုးသွားချင်သလား' ဆိုပြီး လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိနပ်ကို ချွတ်ကိုင်လိုက်တော့ ဘီလူးလည်း ကြောက်ပြီး လွတ်လိုက်တာပေါ့။

“အဲဒါနဲ့ သံပူလဟာ သူ့လင်ဆီပြန်ရောက်တော့ သူ့လင်ကြီးက သူမိန်းမမျက်နှာကြည့်ပြီး ‘ဟဲ့ ကောင်မ၊ နင် ဖိနေတယ်ပြီး ကြာပါကလား၊ ပါးမှာ ပေါင်ဒါတွေလည်းပျက်၊ ဆံထုံးတွေလည်းပြေလို့၊ မှန်မှန်ပြော နင် ဘယ်သူနဲ့ လင်ငယ်နေခဲ့သလဲ၊ တလိပ်ဆန်မ၊ နင်တော့ ဖိကနေ သေရအောင် ပြင်ပေတော့’ ဆိုတာနဲ့ သူမိန်းမက မျက်ရည်လေး စေ စေနဲ့ ‘ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့ မှ မကြိုက်ပါဘူး၊ ကိုကိုအဖုကြီးကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ စပါးခွံချည့်အောက်မေ့ပါတယ်၊ လမ်းမှာ ဘီလူးတစ်ယောက်က လက်အတင်းဆွဲထားလို့ ကြာနေတာပါ’ ဆိုပြီး သစ္စာရေသောက်ပြီးတော့ အဖုကြီးအပေါ် သစ္စာရေလောင်းချလိုက်တာ အဖု ရောဂါတွေ အဖပ်လိုက်အဖပ်လိုက် ကွာကျပြီး အဖုပျောက်သွားရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

မောင်
မောင်
မောင်

တရားရင်းအလုပ်၌ တကုပ်ကုပ်နှင့် တလွန်ညောင်းညာလှသော
ကြောင့် တစ်နေ့သောညနေတွင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ်သက်လုပ်ငွေ ကစား
နေစဉ်၊ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီး အပါကလေးသည် အိမ်သို့ရောက်လာပြီး
“ဟာ ဦးလေး ကားဝမ်းနေသလား၊ ဦးလေးအားမငမ်းနဲ့၊ ဦးလေးကို သတ်ပစ်
လိမ့်မယ်” ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ များစွာတုံ့အားသင့်လျက်
“နေပါဦးကွဲ့၊ ဦးလေးဘာတပြင်ရှိလို့ ဘယ်သူက သတ်ရမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်
လေ၏။

“ရှင်ဘုရင်က သတ်မှာပေါ့”

“ဟ မင်း ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ရှင်ဘုရင် လူသတ်တယ်လို့”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဆရာမက ပြောတယ်၊ ငွေတုန်းက ရှင်ဘုရင်
တွေက သာပြီး ဆိုးသေးတယ်”

"ဘယ် ရှင်ဘုရင်လဲ"

"ဟိုဒင်းလေ၊ နာမည်တော့ မေ့နေပြီ၊ သံဖြူဆရာကို သတ်တာ"

"ငါလည်း မကြားဖူးပါကလား၊ ရာဇဝင်မှာ သံဖြူဆရာ မပါ ပါဘူး"

"ပါတယ် ဦးလေးရဲ့၊ သူ့နာမည်က မောင်တင့်တယ်တဲ့"

"အဲဒါ၊ ပန်းပဲဆရာကွဲ့၊ သံဖြူ မဟုတ်ဘူး"

"သံဖြူနဲ့ ပန်းပဲ အတူတူ မဟုတ်လား ဦးလေးရဲ့"

"မတူဘူး တစ်ခြားစီ"

"ဒါဖြင့် အဲဒီဆရာကို သတ်တယ် ဦးလေးရဲ့။ နောက်ပြီး ကုလား နှစ်ယောက်ကိုလည်း သတ်တယ်"

"ဘယ်ကုလားလဲ၊ ဟာဘန်းဆင်းလား"

"မဟုတ်ဘူး။ ဗျတ်စိ ဗျတ္တတဲ့၊ အဲဒီပုံကို ဦးလေး ကြားဖူးပြီလား"

"အေး ကြားဖူးတယ်"ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း "ဒါပေမဲ့ ဦးလေး မေ့နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်"ဟု ဇွတ်အတင်း ပြောနေသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ သည်းညည်းခံ၍ နားထောင်နေလိုက်ရပေတော့သတည်း။

"ရှေးရှေးတုန်းက အဲဒါ မြန်မာက တောမဟုတ်ဘူး။ ဘင်္ဂလားက အဝ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီ ဘင်္ဂလားပြည်မှာ ခေါ်တော ကုလားကလေးနှစ်ကောင် ငါးမျှား နေတုန်း ပြုန်းဆို ရေထဲလိမ့်ကျပြီး ပင်လယ်ထဲ ပြောလာပါရော၊ အဲဒါနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာတော့ သထုံမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိတယ်၊ ဒီဘုန်းကြီးက တွေ့တာနဲ့ ရေထဲကဆယ်ပြီး နင်တို့ နာမည် ဘယ်သူလဲ လို့မေးတော့ ခေါ်တောကုလားက ဘုရားတပည့်တော်..."

"အမယ် ခေါ်တောက ဘုရားတပည့်တော်တွေ ဘာတွေတတ်သလား"

"တတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရင် ဆွမ်းအုပ်လိုက်ပို့တဲ့ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကတောင် တတ်သေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ခေါ်တောကလေးတွေက 'ဘုရားတပည့်တော် အလီမိန်းနားနဲ့ အလီဟုဒိန်ပါ ဘုရား'လို့ ပြောတော့၊ ဘုန်းကြီး နားမလည်တာနဲ့ 'ဟယ် နင်တို့နာမည်တွေ အခေါ်ရခက်တယ်၊ နင်တို့ကို ဗျတ်ထဲထည့်ပြီး ထမင်းကျွေးရလို့ ဗျတ်စိနဲ့ ဗျတ်တ'လို့ နာမည်မှည့်လိုက်တာပေါ့"

“နို့ ဘုန်းကြီးက နေ့သင့် နံ့သင့် ဗေဒင်ကလေး ဘာလေး တွက်ချက် မကြည့်ဘူးလား”

“ဘုန်းကြီးဆိုရင် ဗေဒင် တွက်ကြည့်တာပဲ။ ဒီဘုန်းကြီးလည်း တွက်မှာ ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ကုလားနှစ်ကောင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်သွားကြ ပါရော”

“ဒါဖြင့် သူတို့ ဇာတ်ပျက်ကုန်တာပေါ့”

“အခု မပျက်သေးဘူး၊ တော်တော်ကြာမှ ပျက်တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ တစ်နေ့ကျတော့ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့အထဲမှာ ဝက်သားဆီပြန် သုံးထပ်သားနှစ်တုံးပါလာပါရော။ ဘုန်းကြီးက သူတစ်ယောက်တည်း ဝအောင် စားချင်တာနဲ့ ‘ဟဲ့ ကုလားဆိုတာ ဝက်သား မစားကောင်းဘူး၊ ဇာတ်ပျက်တတ် တယ်’လို့ ကြံဖန်ပြောတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အလိမိနားက သူတို့ညီအစ်ကို အချင်းချင်း ‘ဟေ့ ဝက်သား ဆိုတာ ငါတစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး၊ ကုလားပြည်မှာ အင်မတန်ရှားတယ်။ ဘုန်းကြီး က ကောင်းတဲ့အစားမို့ မတားရအောင် ပြောတာထင်တယ်၊ ခိုးကြိတ်ရအောင်လို့ ပြောပြီး နှစ်ယောက်လုံး သဘောတူခိုးစားကြပါရော”

“ဟဲ့ အဲဒါ ဝက်သားမဟုတ်ဘူး၊ ဇော်ဂျီသားကွဲ့”

“ဦးလေး မသိပါဘူး၊ ဝက်သားပါ။ ဝက်သားစားလို့ သိပ်အားရှိသွားတာ။ ဒီလိုအားရှိသွားတာနဲ့ အလေးမတာ အကုန်လုံးမှနိုင်တာပဲ။ နောက်ဆုံး မှစရာ မရှိတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကိုင်ပြီး မကြည့်တာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ဇော်ဝိတ် ကြီးထက် သာတာပေါ့နော်။ အိုလံပစ်မှာဆိုရင် ပထမဆုရမှာပဲ”

“အဲဒါနဲ့ သူတို့အားရှိတာကို ရှင်ဘုရင်သိတော့ တစ်နေ့ကျလို့ ငါ နန်းတော်ကြီးကို လာပြီး အားဝမ်းပြီး မကြည့်ရင် ငါတို့တွေ ဇော်ထိုးမိုးမျှော် ကျကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒီကုလားနှစ်ကောင်ဖမ်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါရော။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အားရှိလို့ ဖမ်းမရဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အလိဟူခိန်ကတော့ အဲဒီဖြို့က ထွက်ပြေးပြီး ပုဂံရောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်ရောက်သွားရော။ အလိမိနားကတော့ မြန်မာမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတာနဲ့ ထွက်ပပြေးဘူး”

“အဲဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ဒီကောင်မှာ ရည်းစားရှိတယ်။ သူ့ရည်းစား အိမ်က ချောင်းပြီးဖမ်းဆိုတာနဲ့ တစ်ညတော့ သူ့ရည်းစား အိမ်နောက်ဖေး

လှေကားက အတက် ထဘီနဲ့အုပ်ပမ်းလို့ မိပါရော့ဗျ၊ ထဘီဟာ သိပ်တန်ခိုးကြီး တယ်။ ခေါ်တောမပြောနဲ့ တစ္ဆေတောင်ဖမ်းလို့ရတယ်”

“အဲဒါနဲ့ သူ့ကိုမိပြီး ‘ကဲ နင့်ကို သတ်ရမယ်၊ နင်ဘာလိုချင်သလဲ’လို့ မေးတာပေါ့။ ခေါ်တောဆိုတော့ ကွမ်းသိပ်ကြိုက်တယ်ဦးလေးရဲ့။ အဲဒါနဲ့ အလီမိနားက ‘ကျွန်တော့်ကို ရှာလပတ်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ကွမ်းတစ်ယာပေးပါ။ ထုံးများများ မထည့်ပါနဲ့၊ မဆာလာထည့်ပါ’လို့ တောင်းတာနဲ့ ကွမ်းနဲ့ ရှာလပတ် ရည်တိုက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရော။ သတ်ပြီးတော့ သူ့သွေးတွေကို တစ်မြို့လုံး ပတ်ပြီး လောင်းထားတော့ အစိမ်းသရဲဖြစ်ပြီး မြို့ထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရ အောင် သူကုပ်ချိုး သတ်စားနေတာပေါ့”

“နို့ အလီဟုခိန်ကော ပုဂံပြည်က မသတ်ဘူးလား”

“သူက သိပ်ပါးတယ်၊ ရှင်ဘုရင်ဆီပြေးဝင်ပြီး ‘ဘုရားဆပ်၊ ကျွန်တော် ဘုရားဆပ်ကိုသတင်းပေးမယ်၊ သထုံပြည်မှာ ပိုက်ဆံသိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ဟိုက ကျွန်တော်လာတယ်၊ ခင်ဗျားဟိုကို သွားပြီးစစ်တိုက်ပါ’လို့ပြောတော့ ရှင်ဘုရင် က ‘ကဲ ဒါဖြင့် မင်းလည်း စစ်ထဲလိုက်ခဲ့’ဆိုပြီး ခေါ်သွားပါရော”

“သထုံပြည်ကျတော့ အစိမ်းသရဲ အလီမိနားက ဖမ်းစားတာနဲ့ စစ်တိုက် လို့ မရဘူးဦးလေးရဲ့၊ စစ်သားတွေက သူ့ရဲ့အချောက်ခံရလို့ မတိုက်ဝံ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ အလီဟုခိန်သွားကြည့်တော့ သူ့ညီဖြစ်တာတွေ့ရပြီး ခေါ်တောလို တစ်ယောက် လည်ပင်း တစ်ယောက် ဖက်ငိုကြပြီးတော့မှ ‘နင့်သတ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်ကို တို့သတ် ချင်တယ်။ မြို့ထဲဝင်ရအောင် လုပ်ပေးပါ’ဆိုတာနဲ့ အလီမိနားက သူ့ သွေးစက် လွတ်သွားတဲ့နေရာက အဝင်ခိုင်းတော့မှ ဝင်လို့ကြပါရော”

“သထုံရှင်ဘုရင်မှာ လက်နက်ကောင်းကောင်း မရှိဘူးဦးလေးရဲ့၊ ပုဂံ ရှင်ဘုရင်က ဂျာမနီတို့ အမေရိကန်တို့က စစ်သေနတ်တွေ ဘာတွေ ဝယ်ထား တော့ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့နိုင်ပြီး သထုံရှင်ဘုရင်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဖမ်း သွားပါရော”

“နောက်တော့ အလီဟုခိန်လည်း ပုဂံပြည်ရောက်တော့ ရှင်ဘုရင်က ရာထူးတိုးပေးလိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံကလေးရှိလာတော့ ဘုရားက ပန်းသည်မကို နောက်ပိုးပါရော”

“ပန်းစား ဘီလူးမ မဟုတ်လားကွဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ပန်းရောင်းတဲ့မိန်းမပါ။ ဘီလူးယူရင် အူတွေ၊

အသည့်တွေ နတ်တေးမှာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ နောက်တော့ အာပြင်လိုလဲပသီဘူး
ဦးလေးနဲ့၊ ရှင်ဘုရင်က သတ်ပင်လိုက်တာနဲ့ မာလာက ရှာနံကြွပါရော၊ အဲဒါနဲ့
ပြီးရော”

မာဝါင်

ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် ပိမိတို့ ဝမ်းရေးအတွက် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားသောက်
နေကြသူတို့မှာ ခြေချင်းရှုပ်လိမ်နေအောင် ပြည့်နှက်ပေါများသလောက်
အလုပ်မလုပ်မကိုင်ဘဲ စာရေးရှာဖွေ သူတို့မှာလည်း လွန်စွာပေါများလှပေ၏။
ထိုသူတို့အထဲတွင် အများဆုံးသောသူတို့မှာ သူတောင်းစားများပင်ဖြစ်ကြကာ
'ဆလံပါဘာဘျ၊ အန်ကီးနိုမ်း၊ ပိုက်ဆံနိုမ်း၊ ခါနာနိုမ်း၊ သနားတော်မူကြပါခင်ဗျာ၊
စွန့်ကြဲတော်မူကြပါခင်ဗျာ၊ ဟောဒါက ကိုအောင်မောင်း ခြေထိုးကလေး။ တူးနဲ့
လဲ့တယ်၊ တဲ့နယ် လတယ်၊ ကိုကိုတို့ မမတို့ ပေးမှ ကမ်းမှ သနားမှ စားရမယ့်
ဘဝပါ' စသော အသံတို့မှာ ဆူညံနေတော့သည့်ပြင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တစ်နေ့
တစ်နေ့လျှင် ၁၀ဦး ၁၅ဦးထက်မနည်း အိမ်ပေါက်ဝတွင် လာရောက်ရပ်တန့်
တောင်းရမ်းကြသည်မှာ လွန်စွာ စိတ်ရှုပ်ခရာကောင်းသည်ထက် ကျွန်တော်၏
အဖို့တွင် ၎င်းတို့အသံကြောင့် အလုပ်တွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်က

တစ်မျိုး၊ ထ၍ထ၍ မောင်းနှင်ရသည့်အတွက် အလုပ်ပျက်သည်ကတစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုးသောအကြောင်းတို့ကြောင့် တောင်းရမ်းသူလာသမျှ အမြန်သာလျှင် နှင်ထုတ်ပစ်ရလေ၏။

တစ်နေ့တွင် သူတောင်းစားတစ်ယောက်သည် နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သော် လည်း မကြားယောင်ဆောင်ကာ တငိုငိုလုပ်၍ တောင်းနေလေရာ ကျွန်တော် ၏ မိတ်ဆွေကြီး အပါကလေးက မြင်သဖြင့် “ဦးလေး၊ ဒီသူတောင်းစားကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပါ ဦးလေးရဲ့”ဟု ပြောလေ၏။

“အလို ငါ့တူက ဝေတနာသဒ္ဓါတရား တယ်ပြီး ထက်သန်ပါကလား”ဟု ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩပြောဆိုမိလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ သူတောင်းစားအိမ်ရှေ့မှာ ကြာကြာရပ်နေရင် ကျက်သရေမရှိဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး ဒီသူတောင်းစားတွေဟာ မိန်းမတောင် တောင်းတတ်တယ်၊ ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် မြန်မြန်ထွက်သွားမှာပေါ့”

“သူတောင်းစားဆိုတာ ပိုက်ဆံနဲ့ထမင်းသာ တောင်းတာပါကွယ်၊ မိန်းမ တောင်းတယ်လို့ မင်းကိုဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဆရာမကပြောတယ် ဦးလေးရဲ့၊ တောင်းလို့တောင် ပေးလိုက်ရ တယ်။ သူတို့ကသိပ်ပါးတာ၊ မပေးလို့ မနေရဘူး”

“အဲဒါနဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရှိရော ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီသူဌေးကြီး နာမည်တော့ ကျွန်တော်နည်းနည်းမေ့နေတယ်၊ ဘယ်သူဆိုလား ဦးလေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဦးဘယ်သူလို့ ခေါ်ကြပါနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါနဲ့၊ အဲဒီသူဌေးကြီး ဦးဘယ်သူက အလှူပေးတာကိုး ဦးလေးရဲ့၊ ဒီတော့ သူတောင်းစားတွေလာကြတာပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ မာတင်(ဂ) လည်း သံဇလုံခွက်ပေါက်ကလေးကိုင်ပြီးတော့ ‘သာဓုပါခင်ဗျာ၊ သာဓုပါ၊ သာဓုပါ၊ အဝေရာ ဘေးမခဘဲ အေးမြတော်မူကြပါစေ။ လှူနိုင်ကြပါစေ၊ တန်းနိုင်ကြပါစေ၊ လှူနိုင်တန်းနိုင်တဲ့ အခါများလည်း သနားတော်မူကြပါခင်ဗျာ ကြံကြိုက်တဲ့အခါများလည်း စွန့်ကြဲတော်မူကြပါခင်ဗျာနဲ့ သူလည်း သူတောင်း စားတွေကြား ဝင်ပြီးတိုးတာပေါ့လေ”

“ဒီလိုတိုးတော့၊ သူတောင်းစားချင်း ခွက်ချင်းမခုတ်ဘူးလား”

“ခုတ်တော့ခုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မာတင်(ဂ)တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ရှေ့နား

ရောက်သွားပြီး ထမင်းတွေရသွားပါရော။ ထမင်းတွေကို သူ့ဌေးကြီး ဦးဘယ်သူရဲ့သမီးက ထွက်ပြီး လောင်းတာကိုး”

“သူ့ဌေးသမီးနာမည်ကတော့ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ မှည့်သလား”

“သူ့နာမည်ကတော့ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဌမင်္ဂလ ဆိုလား။ မင်္ဂလဂလကဆိုလား ခေါ်ရတာ သိပ်လျှာယားတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ မာတင်(ဂ)က ထမင်းစားရင်း ဒီသူ့ဌေးသမီးကို ကြည့်ကြည့်နေရာက ထမင်းလည်းဝရော၊ သူတောင်းစား ထမင်းဝတော့ မကောင်းဘူးဦးလေးရဲ့၊ မိန်းမလိုချင်လာပြီးတော့ သူ့ဌေးကြီးသမီးကို တောင်းတာပေါ့။ ဒီတော့ သူ့ဌေးကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး ဘလယ် ဒီဖူးဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ မာတင်(ဂ)ကို ရိုက်တော့၊ မာတင်(ဂ)က နာတာ နည်းနည်းရယ်၊ သူက ညိုမြလုပ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ပစ်လဲပြီး မထဘဲနေတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုတော့ သူ့ဌေးကြီးလည်း သိပ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။ မတော်တဆ ဂတ်ကိုသွားတိုင်ရင် ရိုက်နှက်မှု၊ လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲခံရမှာစိုးတော့ အကြံရကြပ်နေပါရော၊ နောက်ပြီး သူတောင်းစား အိမ်ရှေ့မှာ ကြာကြာနေရင် ကျက်သရေယုတ်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။ အိမ်နားနီးချင်းတွေကလည်း ကဲ့ရဲ့ပြီး အဖက်မလုပ်ဘူးဆိုလား ဘာဆိုလား ဆရာမပြောတုန်းက နောက်က ကြွက်နီက စက္ကူလုံးနဲ့ပေါက်နေလို့ လှည့်ကြည့် နေရတာနဲ့ ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်ရဘူး။ အဲဒါနဲ့ သူ့ဌေးက အိုင်ဆေး မစွတာ မာတင်(ဂ)၊ ငါ့သမီးကို ယူ ဘဲဒီးလမ်းဖြစ်နေရင် ငါပြောသလိုလုပ်၊ ယူ ငါ့သမီးကို လိုက်ပြီးစကားပြော၊ ငါ့သမီးကို စကားသုံးခွန်းပြောအောင် ယူ လုပ်နိုင်ရင် ငါပေးစားမယ် ဆိုပြီး၊ သူ့သမီးကိုလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ စကား မပြောဖို့ မှာပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲကို လွှတ်လိုက်တာပေါ့”

“မာတင်(ဂ)လည်း ဥယျာဉ်ထဲလိုက်သွားပြီး၊ ဝဲယားအာယူဂိုးရင်း မိုင်ပရက်တီးမိဒ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းကလေးနဲ့ သွားတာပေါ့လေ”

“မြိုင်သာယာဆိုတဲ့ သီချင်းများကော မဆိုဘူးလားကွဲ့”

“မာတင်(ဂ)က ဒီသီချင်းကိုမရဘူး ဦးလေးရဲ့၊ မြန်မာသီချင်းထဲက ကာလပေါ်ပဲရတယ်။ ရီရီရေ သစ်ပင်အောက်မှာနေဆိုတဲ့ သီချင်းတော့ မှတ်နေတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ဥယျာဉ်ထဲရောက်ပြီးတော့ လူပျိုစကားပြောတော့ မရဘူးဦးလေးရဲ့။ ဒါနဲ့ အကြံတစ်ခုထုတ်တာပေါ့။ ဒီအကြံထုတ်ပြီး အုတ်ခဲ ၂လုံးတည်းနဲ့ ဖို့ခုံလောက်လုပ်ပြီး ထမင်းအိုးတည်တော့ ထမင်းအိုးက လိမ့်လိမ့် ကျနေတာပေါ့။ သူ့ဌေးသမီးက မာတင်(ဂ)လဲဘာ ကြည့်နေရာက

နောက်တော့ အမြင်မတော်ကြည့်မရတာနဲ့ 'ဟဲ့ သူတောင်းတာ၊ ထမင်းချက်
 တာ ဖိုခုံလောက် ခုလုံးမှ ရတယ်ဟဲ့၊ ၂လုံးနဲ့ရပါ့မလား၊ ဒါကြောင့် နင်တို့ဟာ
 သူတောင်းတာဖြစ်နေတာ'လို့ ပြောလိုက်မိတာပေါ့။ မာတင်(ဂ)က သိပ်ပါးတဲ့
 ငနဲပဲ ဦးလေးရဲ့ သူဌေးသမီးက ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဝကားတစ်ခွန်း ရသွားရော
 မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါ ထမင်းအိုးမွှေမယ်လုပ်တော့ ယောက်မခါးထိုးပြီး
 လိုက်ရှာပြန်ရော၊ သူဌေးသမီးက 'နင် သိပ် အ ပါကလား၊ ယောက်မခါးထိုးပြီး
 ရှာလို့ အလကားတွေ့ပါမလား' ပြောလိုက်ပြန်တော့ တစ်ခွန်းရပြန်ရော။
 နောက်ထမင်းချက်တော့ လက်နီးပကိုင်ဘဲ ထမင်းအိုးကို ငဲ့ပြန်တော့ ထမင်း
 ရည်ပူလောင်တာ တွေ့ရပြန်တာနဲ့ သူဌေးသမီးက မပြောဘဲမနေနိုင်ဘဲ ပြောမိ
 ပြန်ရော၊ အဲဒါနဲ့ ခုခွန်းလည်းပြည့်ရော မာတင်(ဂ)လည်း သူဌေးကြီးဆီ
 ပြန်လာပြီး 'အိုင်ဆေး မိုင်ဒက်ဒီ ယောက္ခမကြီး၊ ခင်ဗျားသမီးပေးပေတော့၊
 ကျုပ်တော့ ခုခွန်းရခဲ့ပြီဆိုတာနဲ့ သူဌေးကြီးလည်း သူ့သမီး ခေါ်မေးတော့
 ပြောမိတာ မှန်နေတာနဲ့ ပေးလိုက်ရပါရော၊ သူတောင်းတာက ပွဲသွားတာပေါ့၊
 ပွဲလည်းသွားရော အဲဒါနဲ့ပြီးရော'

ကျွန်တော်၏အိမ်တွင်
အခြားမှ လေလွင့်ရောက်လာပြီး မှီခိုကပ်ရပ်
နေသော ကြောင်မကလေးတစ်ကောင်ရှိရာ ယခုကဲ့သို့သော ဆောင်းလပြာသို့
ကြောင်လူပျိုလှည့်ကြသည့်ပွဲတော်အခါကြီးတွင် အိမ်နီးပါးချင်းမှ လာရောက်
လူပျိုလှည့်ကြကုန်သော ကြောင်တို့ကြောင်ပျို၊ ကြောင်ထိုထိုတို့၏ ဖိုသံပေး
ကြသည့်အသံများကြောင့် ညအခါများတွင် အလုပ်လုပ်၍မရ၊ အိပ်၍မရ
လောက်အောင်ရှိသဖြင့် တစ်ညတွင် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှ ခေါင်းပြု၍ ဖိုသံ
ပေးနေသည့် ကြောင်တစ်ကောင်ကို နို့ဆီဘူးခွံတစ်ခုနှင့်ကောက်၍ ပေါက်
လိုက်ရာ ထိမှန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အပါသည် မျက်နှာကြီးစုလျက် ရောက်၍လာ
လေ၏။

“ဦးလေး ဘာကောင်းလဲ ဦးလေးရဲ့”

“အလို ဘာများဖြစ်လာတာတုံး ကိုရွှေပါ။ ဦးလေး ဘာလုပ်လို့တုံး”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကကြောင်ကို ဦးလေးလုပ်လိုက်လို့ နှာခေါင်း စုတ်
လာတယ်”

“မသိဘူးကွယ်၊ မင်းတို့ကြောင်လား၊ သူများကြောင်လား ဘယ်သိမလဲ၊
ဦးလေးအိမ် လာလာပြီးအော်နေလို့ နို့ဆီဘူးခွံနဲ့ ပေါက်တာပဲ”

“ဦးလေးတို့ ကြောင်မကလေးက ချိန်းလို့ လူပျိုစကား ပြောအောင်
လာတာပဲ ဦးလေးရဲ့၊ သူဟာသူ လာတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဘယ်သူက ပြောလဲကွဲ့၊ ရည်းစားစကား ပြောရအောင် ချိန်း
တယ်ဆိုတာ”

“ကျွန်တော် ကြားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကကြောင်က ဦးလေး
ကြောင်မလေးကို နောက်ပိုးပြီး သိချင်းဆိုတယ်(ဘယ်လိုဆိုသလဲ) မိညောင်၊
မိညောင်၊ ဝေါင်ဝေါင်ဝေါင်၊ ဆိုနေတာ ဦးလေးကြောင်မလေးက ကုလား
စကားနဲ့ခေါ်တယ် ဦးလေးရဲ့”

“အမယ် တို့ကြောင်က ကုလားစကား တတ်သကိုး၊ ဘယ်လို ခေါ်
သလဲ”

“ဝေါင်အောင်းအောင်း၊ ဝေါင်အောင်းအောင်းလို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော်သည် အပါ၏မျက်နှာပေးမျက်နှာယူနှင့် ဆိုပြု၍နေပုံကို
ရယ်ချင်မိသော်လည်း သူ၏ကြောင်ကို ပစ်ခတ်မိသည့် အပြစ်ရှိနေခြင်းကြောင့်
၎င်းကို ကာကွယ်လို၍ ဣန္ဒြေဆည်လျက် “ခါတော့ မင်းတို့ကြောင်ကပြေး
နောက်ပိုးတာကိုးကွ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကြောင်ဆိုတာ နောက်ပိုးတာချည့်ပဲ၊ ကြောင်ချင်းကိုတောင် မကဘူး၊
ကြက်ကိုတောင် ပိုးတယ်”

“ကြက်တော့ နောက်မပိုးပါဘူးကွယ်၊ စားချင်လို့ လိုက်တာထင်ပါရဲ့”

“နောက်ပိုးတာပါ ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေးက ဘာသိသလဲ၊ ကျွန်တော်
ပြောပြမယ်”

“ရှေးရှေးတုန်းက အဲဒါ အခုလိုပြာသိုလကြီးပဲ ဦးလေးရဲ့၊ ပြာသိုလ
ဆိုတော့ သိပ်ချမ်းတာနဲ့ လူတွေဟာ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပေါင်းပြီး စားကြ

တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကြက်မုဆိုးမကြီးနဲ့ သူ့သမီး ကြက်မအပျိုကလေး ရှိကြတာပေါ့
ဦးလေးရဲ့၊ သူတို့လည်း လူတွေဖိတ်ကျတဲ့ ကောက်ညင်းဆန်ကလေး နည်းနည်း
ပါးပါး စုထားမိကြတာ ရှိတော့၊ လူတွေလို ကောက်ညင်းပေါင်း ပေါင်းစားချင်ကြ
တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ကြက်မအမေကြီးက 'သမီးရေ၊ တို့များ ပိုက်ဆံလည်း
ကုန်နေပြီ၊ ထင်းဝယ်ဝရာလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ သမီးကိုယ်တိုင်သွားပြီး ထင်း
ပေါက် ကောက်ချေကွယ်'လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ကြက်မအပျိုမကလေးက ထင်း
ထည့်ဖို့ ဆွဲခြင်းကလေးဆွဲပြီး ဖင်ကလေး ကော့လန်ကော့လန်နဲ့ ထွက်သွား
တာပေါ့။"

"ကြက်မကလေးက လေဒီရှုစီးပြီး၊ မာဖလာကလေး ပတ်မသွား
ဘူးလား။"

"လေဒီရှုတော့ မစီးဘူးဦးလေးရဲ့၊ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ချမ်းတာနဲ့
ဘလေဇာကုတ် အနက်ကလေးဝတ်လို့၊ မာဖလာတိုတိုကလေးပတ်၊ ဖက်ဖူး
ရောင် ဖဲကြိုးသေးသေးကလေး ခေါင်းမှာချည်ပြီး၊ ဖင်ကလေး ကော့လန်
ကော့လန်နဲ့ အပျိုလုပ်လာတာပေါ့။"

"အဲဒါနဲ့ ကမ်းနားထိပ်ရောက်လာတော့ ဆေးတံကြီးကိုက်ပြီး လှေခုတ်
နေတဲ့ ကြောင်အိုကြီးနဲ့ တွေ့ပါရော၊ ကြက်မကလေးက ဟန်ကျတာပဲ၊ လှေ
ခုတ်တဲ့ သစ်သားဝကလေးတွေ ထင်းပေါက်လုပ်ရတော့မယ်လို့ ဝမ်းသာအားရ
နဲ့ အနားကပ်သွားတော့ ကြောင်အိုကြီးက ဆေးတံကို ပါးစပ်က ချွတ်ကိုင်ပြီး
မျက်မှန်ကို အောက်နည်းနည်းနိမ့်ချပြီးတော့ ကြက်မကလေးကို စိုက်ကြည့်
နေရင်း 'ဟဲ့ ကောင်မကလေး၊ ဘာလုပ်လာတာလဲ၊ ဟဲ ဟဲ'လို့ရယ်ပြီး
မေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကြက်မကလေးက 'ဘာလဲရှင်၊ လူကြီးက စပ်ဖြူဖြူနဲ့
ဆိုပြီး မျက်စောင်းကလေးထိုးလိုက်တာ၊ ကြောင်အိုကြီးစိတ်ထဲမှာ ဖိုးကြိုင်းတုတ်
ဖြစ်သွားတာပေါ့။"

"နောက်တော့မှ ကြောင်အိုကြီးက ကြက်မကလေးအနားကပ်ပြီး 'ဟုတ်
ပါဘူးကွယ်၊ ဦးလေးက သိချင်လို့ အကောင်းမေးနေတာ၊ ငါ့တုမက တယ်ပြီး
ရန်တွေ့ကောင်းပါကလား၊ ဟဲ ဟဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာဟင်းချက်မလို့ ထင်း
ပေါက် ကောက်တာလဲ"လို့ မေးတော့ ကြက်မကလေးက "ကောက်ညင်းပေါင်း
ပေါင်းပြီး စားမလို့"လို့ ပြန်ပြောတာနဲ့ ကြောင်အိုကြီးကပါ ကူပြီးတော့ ထင်း
ပေါက်တွေ ကောက်ပေးတာပေါ့။"

“ထင်းပေါက်တွေ ခြင်းတောင်းနဲ့ပြည့်တော့ ကြက်မကလေးက ပြန်မယ်
 အလုပ်၊ ကြောင်အိုကြီးက လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်တာနဲ့ ကြက်မကလေးက
 ‘ရှင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ အော်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ’ဆိုတော့မှ
 ကြောင်အိုကြီးက ‘မကြောက်ပါနဲ့တုမရယ်၊ ဦးလေးက ချစ်လို့ ကျီစားတာပါ။
 ဦးလေး ညကိုလာခဲ့မယ်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း ကျွေးမလား၊ ကျွေးရင် လွတ်မယ်’
 လို့ ပြောတော့ ကြက်မကလေးက ‘လွတ်ပါရှင်၊ နောက်ကျနေရင် အမေ
 ဆုလိမ့်မယ်’လို့ ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြောင်အိုကြီးက ‘လွတ်ပါမယ် တုမရယ်၊
 ဦးလေးကို ကောက်ညှင်းပေါင်း ကျွေးမယ်ဆိုရင် လွတ်မယ်’ဆိုလို့ ‘ကျွေးပါမယ်’
 ပြောမှ လွတ်လိုက်ပါရော”

“ကြက်မကလေးဟာ အပျိုပေါက်စကလေးဆိုတော့ လက်ဆွဲခံရတယ်
 ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခွန်ပြီး ရှက်လည်း သိပ်ရှက်တာနဲ့ ငိုပြီး အိမ်သွား
 တာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အမေက ‘ဟဲ့ သမီး၊ ဘာပြုလို့ ငိုလာတာလဲ၊
 ဘယ်သူက ဖော်ကားလိုက်တာလဲ၊ ငါ မခံဘူး၊ ဝက်တိုင် တက်ချင် တက်ရပေခေ၊
 အမေတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိတာ လူတကာဖော်ကားတိုင်း ခံရ
 မလား’ ဆိုပြီးပြောတော့ ကြက်မကလေးက ‘အမေရဲ့၊ ကျွန်မကို ကြောင်အိုကြီး
 က လက်ဆွဲပြီး သုံးခွန်းသော ဝကားပြောပါတယ်’ဆိုတော့ အမေက ဘယ်လို
 ပြောလဲမေးတော့ ‘တညောင် ဝေါင် ဝေါင်လို့ သုံးခွန်းပြောတယ် အမေရဲ့၊
 ကျွန်မရှက်တယ်၊ ရှက်တယ်။ သိပ်ရှက်တာပဲ၊ ဂတ်တိုင်ပါ အမေရဲ့’လို့
 ပြောတော့ ကြက်မုဆိုးမကြီးက ‘ဟဲ့ သမီး၊ ဂတ်ကိုတိုင်လို့ မတော်ဘူး သမီးရဲ့၊
 သတင်းစာထဲမှာ ဂတ်သတင်းပါသွားလို့ သမီးကို လက်ဆွဲခံရတာ လူတကာ
 သိသွားရင် သမီးနာမည်ပျက်မယ်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ဥစ္စာ တိတ်တိတ်သာ ကြိတ်နေ
 လိုက်တော့၊ နောက်ကိုသာ ဒီသေခါနီးကြီးရှိတဲ့နေရာ မသွားနဲ့’လို့ ပြောလိုက်
 တာပေါ့”

“အဲဒီတော့ ကြက်မကလေးက ‘မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့၊ ဒီည သူ လာလိမ့်
 မှယ်၊ သူ့ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းကျွေးမှ ကျွန်မလက်ကိုလွတ်မယ်ဆိုလို့
 ကျွေးမယ်ပြောပြီး ပြေးလာခဲ့ရတယ်’ဆိုတော့ အမေကြီးက ‘အဲဒါမှ ခက်တာပဲ၊
 ညည်းကို အတင်းလူပျိုလှည့်မှာ၊ လှည့်လို့မရရင် နှစ်ယောက်စလုံး သတ်ပစ်မှာ၊
 ကြောင်အိုကြီးဟာ တစ်ကျွန်းပြန် လူမိုက်ကြီးအေးရဲ့၊ သိပ်ကြောက်စရာ
 ကောင်းတာ’လို့ ပြောတော့၊ သမီးရော အမေရော အကြံရခက်နေတာပေါ့”

“ညကတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်း အစောကြီး တားပြီး ဘူးတောင်းကြီးထဲ ဝင်ပြီး အိပ်နေကြပါရော။ တော်တော်ကလေးကြာတော့ ကြောင်အိုကြီးက ရှုဖိနပ်နဲ့ တုတ်ကောက်နဲ့ ဝတိုင်ထုတ်ပြီး ကြက်မကလေးအိမ်ကို လာတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

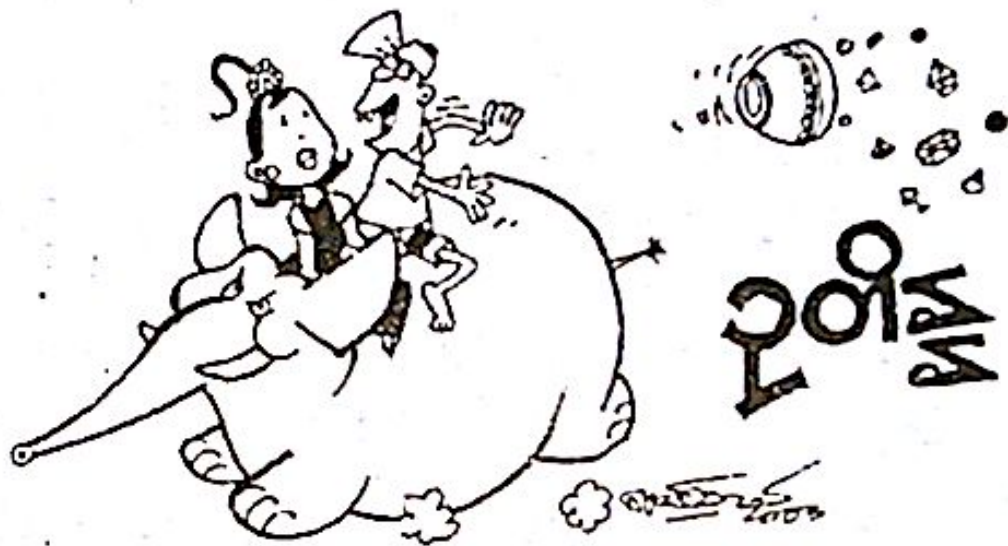
“ကြောင်အိုကြီးက သီချင်းကလေး ဘာကလေး ဆိုမလာဘူးလား”

“ဘာနေမလဲ ဆိုတာပေါ့၊ ‘လာမယ် လာမယ် ကြက်မကလေးရဲ့ တကယ် စောင့်တဲ့ အချိန်၊ မလွယ်ပေါက်နဲ့အိပ်’ ဆိုပြီး ထွက်လာတုန်း၊ ကြက်မလေးကို ပိုးနေတဲ့ နီတုတ်ဆိုတဲ့ခွေးက အတင်းလိုက်တာနဲ့ နောက်ဖေးလမ်းကြားက နေပြီး လှည့်ပြေးရတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ကြက်မကလေး အိမ်ကိုရောက်တော့ မီးငြိမ်းထားတာ တွေ့ရ တာနဲ့ ကြောင်အိုကြီးက ‘ဗျို အိမ်ရှင်တို့ အိပ်ကုန်ကြပြီလား၊ ဧည့်သည်လာတယ် လေဗျာ၊ တံခါးကလေး ဘာကလေး ဖွင့်ပေးကြအုံးမှပေါ့’ လို့ ဆိုပေမယ့် ကြက်မ ကြီးနဲ့ ကြက်မကလေးက သူတို့တိုင်ပင်ထားပြီး မထူးဘဲ ငြိမ်နေကြတာပေါ့”

“အဲဒီအထဲမှာ ကြက်မကလေးက ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ ညနေက သိပ်စားထားတာနဲ့ ဝိုက်ကြီးတင်းနေပြီး အီးပေါက်ချင်ရော ဦးလေးရဲ့၊ ဒါနဲ့ ‘အမေရယ်၊ အီးပေါက်ချင်လိုက်တာ’ လို့ဆိုတော့ ကြက်မကြီးက ‘မပေါက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ကြောင်အိုကြီးကြားရင် ကိုက်သတ်လိမ့်မယ်’ လို့ ဆိုရော၊ ကြောင်ကြီး က ခေါ်ပြန်ရော၊ ကြက်မကလေးကလည်း အီးပေါက်ချင်ပြန်ရော၊ ‘အမေရယ် နည်းနည်းကလေး ပေါက်ပါရစေ’ ဆိုတော့ ‘မပေါက်ပါနဲ့သမီးရယ်၊ ကြောင်အို ကြီး ကြားရင် တို့နေရာသိသွားပြီး လာကိုက်လိမ့်မယ်’ လို့ ဆိုတာပေါ့။ ကြက်မ ကလေးက အောင့်တော့ထားပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မအောင့်နိုင်လွန်းလို့ ‘အမေရယ် ပိစိညှပ်ကလေးပေါက်ပါရစေ၊ ‘မပေါက်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ ကြောင်အိုကြီး ကြား ပါ့မယ်၊ ‘အမေရယ် ဆံပင်ချိုဆယ်စိတ် ဝိတ်တစ်ဝိတ်လောက် ပေါက်ပါရစေ’ ဆိုတော့မှ ‘အဲဒီလောက်တော့ဖြင့် ပေါက်ချင်ပေါက်တော့’ ဆိုတာနဲ့၊ နည်းနည်း ကလေးရယ်လို့ ပေါက်လိုက်တာ ကြက်မကလေးက သူ့ဖင်ကို တားမရဆီးမရ ဘရိတ်အုပ်လို့ မရဘဲ “ဘူ” ဆိုပြီး အကုန်လုံးပေါက်လိုက်မိတော့ ဘူးတောင်း ကြီး ကွဲသွားတာပေါ့။ ကြောင်အိုကြီးကလည်း ‘ဟိုက် ကောင်းကင်က ဝုံးကြပြီ၊ ပြေးမှပဲ’ ဆိုပြီး ပြေးရော၊ အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

တစ်ခုသောညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်သည်လွန်စွာပျင်းရိလှသဖြင့်၊ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေကြီး အပါကလေးကို မျှော်ပါသော်လည်း မပေါ်လာဘဲ ရှိပြီး ၎င်းတို့အိမ်မှာလည်း တစ်အိမ်လုံးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့အားဖြင့် ဓာတစ်အုပ်အဖော်ပြုလျက်နေခဲ့ရလေရာ၊ နေဝင်ချိန်လောက်တွင် အပါနှင့်တကွ ၎င်းတို့၏မိသားတစ်ခုသည် လန်ချားတစ်စီးနှင့် ပြန်လာကြ သည်ကို တွေ့ရပြီးနောက်၊ အတန်ကြာသောအခါ အပါရောက်၍ လာလေ၏။

“ဟေ့ မင်းတို့ စောစောက ဘယ်သွားနေကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ သိပ်ကောင်း တာပဲ ဦးလေးရာ၊ အူဝါး အူဝါးဝါးနဲ့အော်တယ် ဦးလေးရဲ့”

“ဒီလိုအော်တာနဲ့ပဲ ကောင်းသလားကွယ်”

"ဒီလိုအော်လိုက်ရင်၊ ဆင်တွေလာတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဆင်တွေ သိပ်များတာပဲ၊ ရှေးတုန်းကဆိုရင် ဒီလို ဆင်ခေါ်လိုရတာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်"

"ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ ငါဖြင့် ရာဇဝင်ထဲမှာ အူဝါး၊ အူဝါးဝါးလို့ အော်တဲ့ ရှင်ဘုရင် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးပါကလား"

"ဦးလေးမတွေ့ဖူးပေမယ့် ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ဥတိန္ဒတဲ့ ဒီပုံ ဦးလေး ကြားဘူးပြီလား"

"ကြားဖူးလည်း မင်းပြောမှာပဲ၊ ကဲ ပြောသာပြောပါ"

"ရှေးရှေးတုန်းက၊ အဲဒီပုံကို အဝကနေ ဝရလိမ့်မယ် ဦးလေးရဲ့"

"အဝက မဝလို့၊ ဘယ်ကနေပြီး ဝဦးမှာလဲ"

"မဟုတ်ဘူးဦးလေးရဲ့၊ အဝရဲ့အရင်ကနေပြီး ဝရမယ်၊ ဥတိန္ဒ အကြောင်း ကို အရင် မဝရသေးဘူး၊ ရသေ့ကြီးနှစ်ပါးက ဝရတယ်။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီတုန်းက ရသေ့ကြီးနှစ်ပါးရှိရော၊ တစ်ပါးက မာလကချွန်ကြွပြီး ဟိုဝင်းဖြစ်ရော၊ ဟိုဟာလေ၊ ညောင်ပင်ပေါ်မှာနေတာ ဘာလဲ ဦးလေးရဲ့"

"တောက်တဲ့လကွယ်"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဗိုက်ပူကြီးနဲ့ ခါးတောင်းကျိုက် ထိုးကွင်းထိုးတာ"

"ဪ ရုက္ခစိုးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ညောင်ပင်တောင့်တဲ့ နတ်ကြီးဖြစ်ရော။ တစ်ယောက်ကတော့ ရသေ့ပဲဖြစ်နေတော့ အဖော်ကမရှိဘူး။ သူနေတဲ့ ဘောထဲ ဆင်တွေလာတော့၊ သိပ်ကြောက်ပြီး နတ်ကြီးကို ကယ်ပါပြောတော့ နတ်ကြီးက ဆင်တွေနိုင်တဲ့ဂါထာ ပေးလိုက်တာပေါ့"

"နတ်ကြီးဂါထာက ဘယ်လိုဆိုရသလဲ၊ အူဝါး၊ အူဝါးဝါးတဲ့လား"

"အဲဒါတော့မသိဘူး၊ တာဝံလို့ပဲ ဆိုမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တောင်းနဲ့တီးပြီး ဆိုရတယ်၊ အဲဒါနဲ့ မိဖုရားကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဗိုက်ကြီးတော့ အခုလို ဆောင်းတွင်း ကြီးပေါ့ ဦးလေးရဲ့။ သိပ်ချမ်းတာနဲ့ ဝရန်တာထွက်ပြီး၊ ကတ္တီပါ တောင်အနိကြီး ခြံပြီး နေပူတလှုံတုန်း၊ ဧရာမ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်က အမဲသားတုံးရဲ့ရဲ့ကြီး မှတ်ပြီး ချီပြေးပါရော"

“ငှက်ကလည်း ဒါလောက်ပဲ မျက်စေ့မွဲသလားကွဲ့၊ မျက်မှန် တပ်
ရောပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကျတော့ တားမယ်လို့ ခွကြားမှာ
ချလိုက်တော့၊ မိဖုရားကြီးက လက်ခုတ်တီးပြီးလှန်လိုက်တာနဲ့ ငှက်ကြီးလည်း
လန်ဖျပ်ပြီး ချေးတွေဘာတွေပါပြီး ပြေးပါရော၊ မိန်းမကြီးလည်း မဆင်းနိုင်ဘူး။
တော်တော်ကြာကျတော့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကလေးမွေးရော”

“ဘယ်ကဝမ်းဆွဲသည် ခေါ်သတဲ့လဲ”

“တောထဲမှာ ဘယ်ရှိမလဲ ဦးလေးရဲ့၊ သစ်ပင်တောင့်တဲ့ နတ်ကြီးက
ပိုက်ဆံရရင် ဝမ်းဆွဲသည် လုပ်ချင်လုပ်မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီနားမှာရှိတဲ့ ရေသုကြီး
က ကလေးငိုသံကြားတာနဲ့ လာကြည့်တော့ တွေ့ရလို့ သက်နိုးကို ဖင်အပြောင်
သား ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်ယူရတာပေါ့၊ နောက်တော့
ဒီမိန်းမကြီးလည်း အိမ်မပြန်တတ်တာနဲ့ ရေသုကြီးနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ညား
ကြရော”

“မသိဘူးလေ၊ သူတို့က တိတ်တိတ်ပုန်းမှ ကောင်းတယ်ထင်တာကိုး။
အဲဒါနဲ့ ကောင်ကလေး ကြီးလာတော့၊ ရေသုကြီးက ဗေဒင်တွက်ကြည့်တော့
ကောင်ကလေးအဖေ ရှင်ဘုရင်ကြီးသေတာ သိရလို့ ‘နင် ရှင်ဘုရင် လုပ်ချင်
ရင် ပြန်သွား’လို့ ပြောတော့၊ သူ့အဖေကလည်း ရှင်ဘုရင်သား အစစ်ဖြစ်တာ
သက်သေခံပစ္စည်းနဲ့ပြရအောင်၊ ကတ္တီပါတောင်နဲ့ ဓာတုဗေဒ စိန်လက်စွပ်
တစ်ကွင်း ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ရှင်ဘုရင်ကတော်ကလည်းကွယ်၊ ဓါတုဗေဒလက်စွပ် ဝတ်ရအောင်၊
ဒီရှင်ဘုရင်က ဒါလောက်တောင်မွဲသလား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အခုကာလ သူဌေးကတော်တွေလိုပေါ့၊ အစစ်
ကို ပေါင်ထားတုန်း အတုကို ဝတ်ထားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နန်းတော် ရောက်တော့
အဲဒါတွေ ပြတော့၊ ရှင်ဘုရင်သား အစစ်ပဲဆိုပြီး သူ့အဖေရာထူး တစ်လ
၅၅ကျပ်နဲ့ ခန့်လိုက်ရော”

“ဒါနဲ့ တခြားတိုင်းပြည် တစ်ပြည်က၊ ရှင်ဘုရင်ဟာ သူ့လို ဆင်တွေ
များများ မရှိတော့၊ တာဝံလို့ အော်တတ်ချင်တာနဲ့ သူနဲ့လာပြီး စစ်တိုက်ရော။
ဒါပေမဲ့ ဥတိနက အူဝါး၊ အူဝါးဝါးလို့ အော်လိုက်ရင်ပဲ ဟိုရှင်ဘုရင်ရဲ့ ဆင်တွေ
ဟာ ဥတိနဆီရောက်ရောက် သွားတာကိုး၊ အဲဒီတော့ ဉာဏ်ဆင်ပြီး ဘုန်းကြီးပျံ
က ဆင်ရုပ်ကြီးတစ်ခုနီးလာပြီး ရွံ့ဗွက်ကြီးထဲ ချထားတာပေါ့”

“ ဥတိန္ဒက ဒိဆင်ကိုမြင်တော့ တကယ်ဆင်မှတ်ပြီး ဂါထာနဲ့ ဘူဝါ၊ ဘူဝါ ဝါးနဲ့ ဖော်ပေမယ့် ဆင်ကြီးမလာတာနဲ့ ဒေါပွပြီး အတင်းလိုက်တာ ရွံ့ဇွက်ထဲ မိနေပါရောဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဟိုရှင်ဘုရင်က သူ့ကိုဖမ်းပြီး လှောင်ချိုင်ထဲ ထည့်ထားတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဥတိန္ဒက ‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ပါ၊ ဒီလိုတော့ လုပ်မထားပါနဲ့၊ လွတ်ရင်လည်းလွတ်ပါ’ ပြောတော့ အဲဒီရှင်ဘုရင်က ‘မင်း ငါ့ကို တာဝံလိုအော်တတ်အောင် သင်ပေးမှ လွတ်မယ်’ ဆိုတော့ ‘ကောင်းပြီ သင်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ရှိခိုးရမယ်’ ဆိုတာနဲ့ ရှင်ဘုရင်က ရှိမခိုးချင်တော့ ‘ငါ့ ကျွန်မကို သင်လို့ခိုင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ သူ့ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သမီး ဦးလေးရဲ့၊ သူက သူ့သမီးနဲ့ သင်ခိုင်းပြီးမှ သူကတစ်ဆင့် သင်မယ်လို့ ကြံထားတာ၊ သူ့သမီးကိုတော့ ‘နင့်ကို အနုဆရာတစ်ယောက်က သင်ပေး လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အနုမကူးဝေရအောင်၊ ကန့်လန့်ကာ ဂုထပ် ကာထားမယ်’ ဆိုပြီး တကယ်တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိဝေချင်လို့၊ အဲဒီလို လုပ်ထားတာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ဥတိန္ဒကသင်ပေးတော့ ရှင်ဘုရင်သမီးက မဆိုတတ်တော့ ဥတိန္ဒက ‘ဟဲ့ ကျွန်မ၊ နင် ဒါလောက် လျှာထူရသလား’ ဆိုတာနဲ့ ရှင်ဘုရင် သမီးက ကျွန်မအခေါ်ခံရတာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်ဆဲတာနဲ့ ဥတိန္ဒက ကန့်လန့်ကာ လှန်ကြည့်တော့ သိပ်လှတဲ့ မင်းသမီးကလေးမြင်တာနဲ့ ကန့်လန့်ကာထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ရော၊ ဒါနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ညားကြရော”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အမေကလည်း ရသေ့နဲ့တိတ်တိတ်ပုန်း၊ သားကျ တော့လည်း တိတ်တိတ်ပုန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အမျိုးက တိတ်တိတ်ပုန်းအမျိုး ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ သူတို့အချင်းချင်း ကြိုက်ကြပြီး ‘မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ တို့များ စောစောစီးစီး ခိုးပြေး ကြမှပဲ၊ မင်းတို့ ဖားသားကြီး သိသွားရင် အင်မတန်ဆူမှာ၊ တို့များ ဆင်နဲ့ ပြေးကြမယ်၊ လူတွေလိုက်လာကြရင် မမိအောင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်မှပဲ’ ဆိုပြီး သူတို့လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဘာတွေ ညာတွေချွတ်၊ ဖလားကြီးတစ်ခုထဲ ထည့်ပြီး၊ မနက်အစောကြီး ဆင်နဲ့ထွက်ပြေးပါရော”

“နေပါဦး၊ မင်းသမီးက ဆင်နဲ့လိုက်ပြေးသလား၊ စောစောက ပြောတော့ ဥတိန္ဒနဲ့ ခိုးရာလိုက်မလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဥတိန္ဒနဲ့ ဆင်စီးပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးတာ ပြောနေ တာပဲ၊ မင်းသမီးက ဆင်နဲ့ခိုးရာလိုက်မှဖြင့် သေရောပေါ့၊ ဆင်ဆိုတာ ရောမ

အကောင်ကြီးပါ၊ တဲခါ ရှင်ဘုရင်သိတော့ ဝေသာင်းတွဲ၊ အတင်းလိုက်ခိုင်း
တာပေါ့၊ လိုက်လို့ မိုခါနီးတော့ ဥတီဒုက ပလားကြိယထက ဝိန်တွေရွေတွေ
မျှထားပစ်ခဲ့တော့၊ ပိုက်ဆံပက်ပြီး ကုန်းကောက်နေကြတာနဲ့ လွတ်သွားပြီး
သူတို့နိုင်ငံ ပြန်ရောက်သွားကြရော၊ တဲခါနီးရော

“ဦးလေး ဘာလုပ်နေသလဲ” ဟူ၍ မေးလိုက်သော ကလေးအသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘာရေးနေရာမှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကျွန်တော်၏ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေကြီးအပါကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟာ- အပါကလေးပါလား၊ မင်းကျောင်းဆင်းလာပြီလား”

အပါသည် ခေါင်းညိတ်လျက် “ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဖြေလေ၏။

“မင်း ဒီကနေ့ ဘယ်နှခါ အရိုက်ခံရသလဲ”

“ဒီကနေ့ အရိုက်မခံရဘူး ဦးလေးရဲ့၊ တစ်ခါတည်း ဆရာမက သူ့မေးတာမရလို့ ဗိုက်ကိုဆွဲလိမ်တယ်”

“အေး အေး၊ ခဏထိုင်ဦးနော်၊ ငါ စာရေးဦးမယ်”

“အခု စာမရေးပါနဲ့ဦး ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော် ပုံပြောပါဦးမယ်”

အပါပြောသောပုံများမှာ အလွန်နားထောင်ကောင်းလေ့ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မငြင်းပယ်လိုဘဲ ဘာရေးစားပွဲမှထကာ “ဒီကနေ့ မင်း ဆရာမ

က ဘာပုံပြောလိုက်သလဲ”ဟုဆိုရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး လျှင် နားစိုက်နေလေ၏။

“ဟာ၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဦးလေးရဲ့၊ ဆင်းရဲတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြတယ်၊ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ချမ်းသာသွားတယ်”

“ဟင် မင့်ဝတ္ထုက မပြောခင်က ပြီးနေပါရောလား”

“မပြီးသေးဘူး ဦးလေးရဲ့။ အထဲမှာ အိလူးတွေဘာတွေလည်း ပါတယ်၊ ဦးလေး နားထောင်နော်။ ဟာ ဦးလေးကလည်း နားလည်းမထောင်ဘူး၊ ခူးကြီး လှုပ်လှုပ် နေပြန်ပြီ၊ ဦးလေးခူးကြီးကို မဆော့နဲ့၊ အဲဒီပုံ ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်း ပြောပြမယ်။ အဲဒီလင်မယားနှစ်ယောက် နာမည်က ဘာပါလိမ့်၊ ဪ သိပြီ၊ သိပြီ၊ ကာကီဝလတဲ့”

“ကာကဝဠိယပါကွ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နားထောင်နော်”

“အဲဒါနဲ့ ရှေးရှေးတုန်းက ဟင် . . ဟုတ်ပေါင်း၊ ရှေးရှေးတုန်းက မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒါပုံမဟုတ်ဘူး တကယ်ဖြစ်တာ၊ ပုံဆိုမှ ရှေးရှေးတုန်းကလို့ ပြောရ မှာနော်”

“အဲဒီယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကြီးတွေရှိကြရော၊ သူတို့ဟာ သိပ်ပြီး ဆင်းရဲ တယ် ဦးလေးရဲ့၊ အင်္ကျီတောင်မရှိဘူး၊ ယောက်ျားကြီးမှာ လုံချည် တစ်ထည် တည်း ရှိတယ်၊ နံ့သွားရင် လုံချည်တစ်ထည်တည်းနဲ့ သွားရတယ်၊ မိန်းမကြီး မှာလည်း ဘာမှမရှိဘူး၊ ပဝါတစ်ထည်ပဲရှိတယ်၊ ဈေးသွားရင် ဒီပဝါလေးခြုံပြီး သွားတာပဲ၊ သူတို့ရှက်လည်း မရှက်ဘူးနော်”

“ဪ ဝတ်လစ်လစ်ဂိုဏ်းကို ဝပြီးထောင်တာ သူတို့ ပထမပဲ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ နို့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထမင်းမစားဘူး၊ ကဝန်းရွက်နဲ့ ဆန်ကွဲချက်ပြီး စားတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘာစားလို့ မြန်မလဲနော်၊ ငံပြာရည်လည်း မပါဘူး၊ နို့ပြီးတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရတယ်တဲ့၊ ဒါတောင် ဘုန်းကြီးတစ်ယောက်၊ အဲလေ ဘုန်းတစ်ခုလာပြီး သူတို့ကို သိပ်ချမ်းသာတယ် ထင်လို့ ဆွမ်းခံပါရော၊ ဒီတော့ ယောက်ျားကြီးက ‘အရှင်ဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့

သိပ်ပြီးဆင်းရဲပါတယ်၊ ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူးလို့ ပြောတော့၊ ဘုန်းကြီးက 'နင်တို့ ငါ့ကိုဆွမ်းလောင်းရင် ချမ်းသာလိမ့်မယ်'လို့ ပြောတာနဲ့ ဆန်ကွဲနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကျိုထားတာတွေ လောင်းလိုက်ရော၊ ဘုန်းကြီး ဆန်ကွဲမှန်းမသိဘဲ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ပဲပြုတ်မှတ်လို့ သိပ်ဝမ်းသာပြီး 'ချမ်းသာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ' လို့ ဆုတောင်းပြီး ပြန်သွားရော"

"အဲဒါနဲ့ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးရှိရော၊ အဲဒီဘုရင်ဟာ ပုံထဲမှာပါတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး ငါးချဉ်စား မင်ကားပြီးသေရောဆိုတဲ့ ဘုရင် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် ရှင်ဘုရင်အစစ်၊ ဒီရှင်ဘုရင်ကြီးက တစ်နေ့တော့ မသာပို့ သွားရော၊ သွားတော့ ဓားထိုးမှုနဲ့ သေစားသေစေလို့ ကြီးပေးခံရတဲ့ အကျဉ်း သမားတစ်ယောက်ကို သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ကြီးနဲ့ ချည်ထားတာ တွေ့ရရော၊ အဲဒီ အကျဉ်းသမားက ရှင်ဘုရင်ကို မြင်တော့ 'အသင် ရှင်ဘုရင်ကြီးရယ် ခင်ဗျား စားတဲ့ထမင်း ကျွန်တော့်ကို ပေး စားပါ'လို့ တောင်းတယ်"

"ဪ ပေးစားပါလို့ ပြောသလား၊ ဒါဖြင့် ဒီရာဇဝတ်ကောင်ဟာ မော်လမြိုင်သားထင်တယ်"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေးရဲ့ ရေနံချောင်းသားလို့ ဆရာမက ပြောတယ်"

"အဲဒါနဲ့ ဘုရင်က 'အေး အေး၊ နန်းတော်ကျရင် ပို့ခိုင်းမယ်'ပြောပြီး မော်တော်ကားနဲ့ နန်းတော်ကို ပြန်သွားရော။ နန်းတော်ကျတော့၊ ရှင်ဘုရင်က ထမင်းပို့ဖို့ မေ့နေရော၊ ညကျတော့မှ ရှင်ဘုရင်က သတိရပြီး၊ ထမင်းပို့ခိုင်း တော့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ တစ္ဆေခြောက်မှာကြောက်တာနဲ့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲ ကြဘူး၊ လမ်းမှာလည်း ဘီလူးတွေရှိတယ်၊ နို့ပြီး ဒီညဟာ လကွယ်ကျော် ၂ ရက်နေ့ဆိုတော့ သိပ်မှောင်တာပဲ။ ဒါနဲ့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲကြတော့ ရှင်ဘုရင် က မြို့ထဲမှာ မောင်းတီးခိုင်းပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းကို ထမင်းသွားပို့တဲ့လူရှိရင် ဆုငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်ဆိုတော့ တခြားလူတွေကတော့ ဘီလူးကိုက်ပြီး စားမှာကြောက်တာနဲ့ ဘယ်သူမှမသွားဝံ့ကြဘူး။ ဒီဆင်းရဲတဲ့ လင်မယား ကတော့ ပိုက်ဆံသိပ်လိုချင်တော့ သူ့မိန်းမက သူ့လင်မသိအောင် အိပ်ရာထဲ က တိတ်တိတ်ကလေးထလာပြီး 'ကျွန်မသွားမယ်၊ ကျွန်မတောင်းတာ ပေးမလားဆိုတော့၊ ရှင်ဘုရင်က အေးပေးမယ်'ဆိုတော့၊ ဒီမိန်းမက 'ကျွန်မကို ခုံဖိနပ်ရယ်၊ ပုသိမ်ထီးရယ်၊ ဇာဘော်လီအင်္ကျီရယ်၊ ဓားမရယ်၊ အဲဒါတွေ ပေးရင်သွားမယ်'လို့ပြောတော့ အဲဒါတွေ ရှင်ဘုရင်က ပေးလိုက်ရော၊ ဒါနဲ့ အဲဒါတွေဝတ်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း သွားတာပေါ့"

“လာဘော်လိနဲ့ ခုံဖိနပ်ပဲ စီးသလား၊ ထဘီမပါဘူးလား”

“ဒါတွေပဲ ဝတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဆရာမပြောတဲ့အထဲမှာ ထဘီ မပါဘူး၊ ဦးလေးကလည်း ဝင်ဝင်ပြီး စကားပြောတာပဲ၊ ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်ပါ ဦးလေးရဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ဒီမိန်းမကြီးလည်း တောထဲကို ရောက်သွားရော၊ ရောက် သွားတော့ တောထဲမှာရှိတဲ့ ဘီလူးကြီးက ‘ဟဲ့ ကမြင်းမ နင်ဘာပြုလို့ ငါ့သစ်ပင် အရိပ်ထဲဝင်ရသလဲ၊ နင့်ကို ကိုက်စားမယ်’ဆိုပြီး အခွယ်ကြီးထုတ်ပြတော့ ဒီမိန်းမက ပထမတော့ ကြောက်သွားတယ်၊ နောက်တော့မှ မကြောက်ဘဲ၊ ‘ဟဲ့ ဘီလူး၊ ငါ နင့်သစ်ပင် ရိပ်ထဲဝင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ထီးအရိပ်ထဲ ငါဝင်တာ၊ နင် ဘာရန်စကားပြောတာလဲ၊ ငါ့ ခုံဖိနပ်နဲ့ ပါးပိတ်ချလိုက်ရ ယိုးဒယား ကသွားမယ်’ဆိုပြီး သူ့စီးလာတဲ့ ခုံဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီးရိုက်မယ် လုပ်တော့မှ ‘အမယ်လေး ချမ်းသာပေးပါ အသင်မိန်းမရယ်၊ ငါနောက်ကို ဒီလိုမပြောပါဘူး၊ နင့်လည်း ငါ ကိုက်မစားပါဘူး၊ နင့်ကို ငါရွှေအိုး ၇ လုံး ပေးပါ့မယ်၊ ငါ့မိန်းမ ကလေးမွေးနေလို့၊ ဟိုရွှေက သစ်ပင်မှာရှိတဲ့ ငါ့ယောက်ျားကို ဝမ်းဆွဲသည် ခေါ်ပေးခိုင်းပါလို့ပြောတော့၊ ဆင်းရဲတဲ့မိန်းမကြီးက ‘အေး ငါ ပြောပေး မယ်ဆိုပြီး၊ ဘီလူးဆီက ရွှေအိုး ၇ လုံးကို ယူရော၊ ဒါပေမဲ့ သူ မထမ်းနိုင်ဘူး၊ သိပ်လေးတာနဲ့ လန်ချားခေါ်ပြီး လန်ချားနဲ့ တင်ယူသွားရော”

“နောက်သစ်ပင်တစ်ပင်ရောက်တော့၊ သူပြောတဲ့ ဘီလူးကို တွေ့ရော၊ ‘ဟဲ့ ဘီလူး၊ နင့်သမီး ကလေးမျက်နှာမြင်နေတယ်၊ နင့်သမက်က ဝမ်းဆွဲသည် ခေါ်ပေးပါလို့ ချာလိုက်တယ်’လို့ပြောတော့ ဘီလူးကြီးက သိပ်ဝမ်းသာပြီး၊ နင်ပြောတာ ငါသိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဟောဒီမကျီးပင် အောက်က ရွှေအိုး ၇ လုံး တူးပြီးယူဆိုတော့၊ ဒီမိန်းမကြီးလည်း ရွှေအိုးတွေ တူးပြီးလန်ခြားပေါ် တင်ယူသွားရော။ ပထမ ဘီလူးဆီက ရွှေအိုး ၇ လုံး၊ နောက်ဘီလူးဆီက ရွှေအိုး ၇ လုံးဆိုတော့ ခုနစ်နဲ့ ခုနစ်ပေါင်းလိုက်တော့ ဘယ်လောက်ပါလိမ့်၊ ခုနစ်ပြီး ရှစ်၊ ရှစ်ပြီး ကိုး၊ ကိုးပြီး တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ်ပြီး ဆယ့်တစ်၊ ဆယ့်တစ်ပြီး ဆယ့်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်ပြီး ဆယ့်သုံး၊ ဆယ့်သုံးပြီးတော့ ဆယ့်လေး၊ အင်း ဟုတ်တယ်၊ အားလုံး ဆယ့်လေးလုံးရသွားရော။ ဒါနဲ့ ဒီမိန်းမကြီးက ငါတော့ ကော်တာပဲ။ လက်ကောက်တွေ ခြေချင်းတွေ လုပ်ရတော့မှာပဲလို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲ”

“နောက်တော့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ရောက်သွားပြီး ရာဇဝတ်သားကို ထမင်း
ခွံ့ရော၊ ထမင်းခွံ့တော့ ရာဇဝတ်သားက လက်ကို မမ်းပြီးဆွဲထားတာပေါ့၊
ဒီတော့ ဒီမိန်းမက ‘နင် ငါ့ကို လွှတ်ရင်လွတ်၊ မလွတ်ရင် ငါအော်လိုက်မယ်၊
နင့်ကို လက်ဆွဲမှုနဲ့ ဂတ်တိုင်မယ်’ဆိုတော့မှ လွှတ်လိုက်ပြီး ရွှေအိုးတွေပေါ်
တက်ထိုင်ပြီး လန်ချားနဲ့ နန်းတော်ကိုပြန်ရော”

“နန်းတော်ကျတော့ ရှင်ဘုရင်က ငွေတစ်ထောင် ပေးလိုက်လို့ ချမ်းသာ
သွားရော၊ မင်းတို့ကို ငါဆာဘွဲ့ပေးမယ်လို့ဆိုပြီး နောက်တော့ ဘွဲ့မပေးဘဲ
လိမ်ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကာကလဝ၊ ဟင် ဟုတ်ပေါင်၊ ခုနက
ဦးလေးပြောတဲ့ နာမည်တာတဲ့”

“ကာကဝဠိယ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနာမည်ကို လိမ်ပြီး ပေးလိုက်ရော၊
အဲဒါနဲ့ ပြီးရော”

“ရှေးရှေးတုန်းက ကောက်ရိုးပုံဆိုတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမှာ၊ ယုန် လင် မယားနှစ်ယောက်ရှိကြရောကွဲ့၊ သူတို့နာမည်က ကိုဘိုးယုန်နဲ့ မငွေယုန်တဲ့။ သူတို့မှာ သားကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်ကတော့ မောင်ရွှေယုန် တဲ့” ဟု ဘိုးသောကြာဆိုသော လူကြီးက ပုံပြော၍ပြရာ၊ နားထောင်နေသော ချက်စုခေါ်သည့် သူငယ်ကလေးက “ဟင်၊ သူတို့နာမည်တွေကလည်း အားလုံး ယုန်ချည့်ပဲပါလား၊ တခြားနာမည် မရှိဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“သူတို့လည်း အင်္ဂလိပ်တွေလိုပေါ့ကွဲ့၊ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ အဖေက မစ္စတာဘရောင်းဆိုရင်၊ အမေက မစ္စက်ဘရောင်း၊ သားက မာစတာဘရောင်း လို့ ခေါ်သလိုပေါ့”

“ဒါဖြင့် သူတို့ ဗိုလ်ဆန်တာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဒီယုန်သားအမိ သားအဖ တွေဟာ ဘိလပ်ပြန်တွေ ထင်တယ်”

“အေး၊ သူတို့က သင်းဘောယုန် အဖြူမျိုးကိုကွ၊ ဗိုလ်ဆန်တာပေါ့၊ ဗိုလ်ဆန်လို့ သူတို့က ဒင်နာပါတီတွေ ဘာတွေလုပ်တာပေါ့”

“ဘယ်တုံးက လုပ်သလဲ”

“မလုပ်ရသေးဘူးလေ”

“နို့ ဦးလေးပြောတော့ သူတို့က ဒင်နာပါတီ လုပ်တယ်ဆို”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ အခုမလုပ်ရသေးဘူး၊ တော်တော်ကြာလုပ်မှာပေါ့။ ဦးလေးပြောတာ အဲဒီလုပ်တာကိုမှ မရောက်သေးဘဲ။ ရောက်တော့ လုပ်တာ တွေ့ရမှာပေါ့၊ နားထောင်ပါအုံး။ အဲဒါနဲ့ ကိုဘိုးယုန်နဲ့ မငွေယုန်တို့က ဒီနေ့ည ဒင်နာပါတီလုပ်ရအောင်၊ ဧည့်သည်တွေကိုလည်း ဖိတ်မယ်ဆိုပြီးတော့ သူတို့ သားကလေးရွှေယုန်ကို ငါးများခိုင်းလိုက်ရောကွဲ့”

“ယုန်တွေဟာ ငါးစားသလားဦးလေးရဲ့၊ သူတို့ သက်သတ်လွတ် စားတယ် မဟုတ်လား”

“ယုန်တွေဟာ သက်သတ်လွတ်စားတာကွဲ့၊ ယုန်တွေက သက်သတ် လွတ်စားတဲ့ ဇီဝနာယီဂိုဏ်းထဲဝင်ကြတယ်၊ ကိုဘိုးယုန်တို့ကတော့ ဘိလပ်ပြန် ယုန်ဆိုတော့ စားတာပဲ”

“ငါးပိကြော်ကော စားသလား”

“စားတာပဲ”

“မုန့်ဟင်းခါးကော စားသလား”

“စားတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီယုန်တွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်ပေါင်တွေပေါ့ ဦးလေးရဲ့”

“အေး၊ သူတို့ ဘိလပ်က ပြန်ကတည်းက ဇာတ်ပျက်နေကြပြီ”

“ဒါနဲ့ ရွှေယုန်ကလေးက ငါးများသွားရောလား”

“ရွှေယုန်ကလေးလည်း ကမ်းနားသွားပြီး ငါးများရမယ်ဆိုတော့ သိပ် ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါနဲ့ ရွှေယုန်ကလေးလည်း နို့ဆီဘူးတစ်ခုနဲ့ တီကောင်တွေထည့်၊ ငါးထည့်ဖို့ လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှာချိတ်၊ ငါးများတံကို ထမ်းပြီးတော့ လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့ မောင့်အပေါ်ဝယ် ဗိုလ်ကေမပါလို့လား ဆိုတဲ့ သိချင်းလေးဆိုပြီး ငါးများရအောင် ထွက်သွားတာပေါ့ကွဲ့”

“မောင့်အပေါ်ဝယ် ဗိုလ်ကေမပါလို့လားဆိုတဲ့သိချင်းကို ဘုန်းကြီးတွေ မှ ဆိုရတယ်မဟုတ်လား ဦးလေးရဲ့”

“ဘုန်းကြီးတွေက မူပိုင် ရိစွကြိမှ မလုပ်သေးဘဲ၊ ရွှေယုန်ကလေးလည်း ဆိုနိုင်တာပေါ့”

“လာမယ်၊ လာမယ် မကြည်ရဲ့ သီချင်းကို မဆိုဘူးလား”

“ဒီသီချင်းက ရိုးနေပြီကွာ၊ ပြီးတော့ ဒီသီချင်းမှ မရဘဲ”

“ဘိုးဘိုးအောင် သီချင်းကော မဆိုဘူးလား”

“နားထောင်ပါအုံးကွယ်၊ ဦးပြောမယ့်ပုံတောင် မေ့သွားပါအုံးမယ်။ အဲဒါနဲ့ ရွှေယုန်ကလေး ကမ်းနားကိုရောက်တော့ ကမ်းနားမှာ ငါးမျှားနေတဲ့ ရွှေကျားကိုတွေ့ရော၊ ရွှေကျားကို မြင်တော့ ရွှေယုန်ကလေးက သိပ်ကြောက် သွားတာပေါ့”

“ဘာပြုလို့ ကြောက်တာလဲ”

“ရွှေကျားက လူဆိုးကြီးကွဲ့၊ ဝါးရမ်းပြေးနေတဲ့ လူဆိုးကြီး”

“ဘာပြုလို့ ဝါးရမ်းပြေးနေတာလဲ”

“အရင်လတုန်းက ကိုဖိုးဆိတ်ရဲ့ သားကလေး ဘဲ့ဘဲ့နဲ့၊ ဦးနွားရဲ့သမီး မဘွတ်အဲတို့ကို ကိုက်ပြီးထွက်ပြေးနေလို့ အဖိုးရက ရွှေကျားကိုဖမ်းပေးနိုင်တဲ့လူ ဆုငွေ ၅၀ကျပ် ပေးမယ်ဆိုပြီး ဝါးရမ်းထုတ်ထားလို့ ဝါးရမ်းပြေးနေတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ရွှေယုန်ကလေးကိုလည်း ကိုက်စားတော့မှာပေါ့”

“အေး၊ ရွှေယုန်ကလေးလည်း ကိုက်စားခံရမှာကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးလို့ လည်း မဖြစ်တာနဲ့၊ ရွှေကျားကို ချော့မှပဲဆိုပြီးတော့ ‘ဂွတ်မောနင်း ကိုကျားကြီး’ လို့ ဝပြုံးနှုတ်ဆက်တာပေါ့”

“အင်္ဂလိပ်လို့ နှုတ်ဆက်သလား ဦးလေးရဲ့”

“နို့၊ သူတို့ဘီလပ်ကပြန်လာတာပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လို့ဘတ်တာပေါ့”

“ဆလံမာလေကွမ်းလို့ နှုတ်မဆက်ဘူးလား”

“ကုလားခကားမှ မတတ်ဘဲ၊ အင်္ဂလိပ်လို့ပဲ ပြောတာပေါ့။ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ရွှေကျားက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး ကြည့်နေပြီးတော့ ဟဲ့- ကောင်ကလေး၊ နင် ငါ့ကို နောက်တီးနောက်တောက် လာမလုပ်နဲ့။ နင် ငါ့ကို ပြောင်တာလား၊ လူပါးဝလို့၊ ဟင်း’လို့ ကြိမ်းမောင်းလိုက်တော့ ရွှေယုန်ကလေး က ပိုပြီးကြောက်လာပြီးတော့ ‘ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နှုတ်ဆက် တာပါ ကိုကျားကြီးရယ်၊ ဒီလိုနှုတ်ဆက်တာ မကြိုက်ရင်လည်း မင်္ဂလာ နံနက် ခင်းပါ ကိုကျားကြီးခင်ဗျား’လို့ ပြင်ပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ရွှေကျားက

သဘောကျပြီး 'ဟား ဟား၊ နင် အင်မတန်စကားတတ်နေပါကလား၊ ခါပေပဲ့ ငါ့အနားမှာလာပြီး ငါးမများနဲ့၊ ခပ်ဝေးဝေး သွားများချေလို့ မောင်းလွှတ် လိုက်ရောကွဲ့။"

"ဒီလို မောင်းလွှတ်လိုက်တော့၊ ရွှေယုန်ကလေးလည်း တခြားနေရာကို ထွက်သွားရတာပေါ့ကွဲ့။ ခါနဲ့ ရွှေယုန်ကလေး ရောက်သွားတဲ့နေရာက ရွှေကျား ငါးများတဲ့ နေရာလောက် နေရာမကောင်းဘဲ၊ ငါးတွေ များများမရှိတော့ ရွှေယုန် ကလေးဟာ ငါးတစ်ကောင်မှ မရဘဲ ပိုင်ပြီးနေတာပေါ့။ ရွှေကျားကတော့ ငါးတွေရလို့ ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာပဲ"

"အဲဒီလို ရွှေယုန်ကလေး ပိုင်ပြီးနေတုန်း၊ ငလိပ်ဆိုတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လေးဘက်တွားရောက်လာပြီး သူ့အနားကို ရောက်လာပါရော။ ငလိပ်က သူ့သူငယ်ချင်းရွှေယုန် ပိုင်နေတာမြင်တော့ 'ဘိုင်ဆေး ရွှေယုန်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပိုင်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား'လို့ မေးကြည့်တော့ 'နေလို့ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ စိတ်ညစ်နေလို့ပါ'လို့ ရွှေယုန်က ပြန်ပြီးပြောလိုက်တယ် ကွဲ့။ ဒီတော့ ငလိပ်က 'မညာပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းဟာမနိုးဘူးထင်တယ်၊ တိတ်တိတ် ပုန်း ရောဂါဖြစ်လာရင် ရှက်လို့ ဖုံးမထားနဲ့၊ စောစောစီးစီး အင်ဂျက်ရှင်း ထိုးလိုက်'လို့ ပြောတာနဲ့ ရွှေယုန်က 'မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီကနေ တို့အိမ်မှာ ဒင်နာပါတီကျွေးမလို့ ငါးများရအောင်လာတာ၊ ငါးတစ်ကောင်မှ မရလို့ ပိုင်နေတာပါ'လို့ ပြန်ပြီးပြောတော့မှ ငလိပ်က 'ဒီနေရာမှာ ငါးမှမရှိဘဲ၊ ဖမ်းလို့ ဘာရမလဲကွဲ့၊ ဟိုရှေ့ကို သွားပါလား'လို့ အကြံပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ရွှေယုန်က 'ဟိုနေရာမှာ ကိုကျားကြီး ငါးများနေတယ်ကွဲ့၊ သူက သိပ်ပြီး သဝန် ကြောင်တယ်၊ သူ့အနားမှာ ငါးမများရဘူးဆိုပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ကွဲ့'လို့ ပြောပြလိုက်တာနဲ့ ငလိပ်ကပဲ 'ခါဖြင့် မင်းကို ငါးရအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်' ဆိုပြီးတော့ သူဝတ်လာတဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ဘလေဇာကုတ်အင်္ကျီကို ကုန်းပေါ်မှာ ချွတ်ထားပြီးတော့ ရေထဲကို ဒိုင်ပင်ထိုးချပြီး ငုပ်သွားရောကွဲ့။ ငလိပ်က အင်မတန် ရေငုပ်ကောင်းတယ်ကွဲ့။ သူတို့အထဲမှာ ရေငုပ်ချန်ပီယံပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ရေထဲရောက်တော့ ရွှေကျားငါးများနေတဲ့နေရာက ငါးတွေကို ရွှေယုန်များ နေတဲ့နေရာရောက်အောင် မောင်းပေးတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ရွှေယုန် ကလေးဟာ ငါးတွေတစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် အများကြီးဖမ်းလို့ရပါရောကွဲ့။ ဇရွှေကျားမှာတော့ တစ်ကောင်မှမရတော့ဘဲရှိနေပြီး ရွှေယုန်ကို မနာလိုဘဲဖြစ် နေတာပေါ့။ ခါနဲ့ သူ့ ငါးများချိတ်ကိုယူပြီး ရွှေယုန်အနားသွားပြီးတော့ 'မင်း

ငါ နေရာကို သွားပြီးများချေ၊ ဒီနေရာမှာ ငါ များမယ်ဆိုပြီး နှင်ထုတ်လိုက် တော့ ရွှေယုန်ကလေးက ကြောက်တာနဲ့ ရှောင်ပေးပြန်ရော”

“ဒါပေမဲ့ ငလိပ်က ရေထဲကနေပြီး သူတို့ပြောတဲ့စကားကို ကြားတာနဲ့ ရွှေကျားကို ချောက်ချလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ရေထဲကို ပစ်ချထားတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ် အစုတ်ကြီးတစ်ခုကို ရွှေကျားရဲ့ ငါးမျှားချိတ်မှာ တပ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဖိနပ် အစုတ်ကြီးက သိပ်လေးနေတာကို ရွှေကျားကမသိဘဲ အရာမ ငါးကြီး တစ်ကောင်တော့ဖြင့် ရပြီလို့ ဝမ်းသာအားရ ငါးမျှားတံကို တုတ်ပြီး ဆွဲလိုက် တာ ငါးမျှားချိတ်မှာပါလာတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်အစုတ်ကြီးဟာ ရွှေကျားရဲ့ ဗျက်နှာကို အရှိန်နဲ့ပြေးပြီး ရိုက်လိုက်မိတာပေါ့”

“ရွှေကျားလည်း နှာခေါင်းကိုပိတ်ပြီး ရိုက်မိတဲ့အတွက် ပက်လက်လန် လဲသွားပြီး တစ်မိနစ်လောက် သတိမရဘဲ မေ့သွားတာပေါ့။ နောက် တော် တော်ကလေးကြာမှ သတိရလာပြီးကြည့်လိုက်တော့ သူ စောစောက ဖမ်းလို့ ရထားတဲ့ ငါးတွေကိုပါ ရွှေယုန်ကယူပြီး ထွက်ပြေးတာနဲ့ သူ့ငါးရော ရွှေယုန်ရော မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ရွှေကျားလည်း သူ့ငါးမျှားတန်တွေကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ရွှေယုန် နောက် အတင်းပြေးပြီးလိုက်တော့တာပေါ့။ ရွှေယုန်ကလေးက စောစော ထွက် ပြေးလို့ အဝေးကြီးရောက်နေပေမယ့် ရွှေယုန်က ခြေလှမ်းစိပ်ပြီး ရွှေကျားက ခြေလှမ်းကြတော့ ရွှေယုန်ကလေးကို မိနေတာပေါ့။ ဒီတော့ ရွှေကျားက ‘ဟား ဟား၊ နှင် ပြေးလို့ လွတ်မလား၊ နှင် ငါ ငါးတွေကိုပါယူတဲ့အတွက် နှင့် ငါးတွေ ကိုပါ ငါအကုန်ပြန်ပြီးယူမယ်ဆိုပြီး လုယူလိုက်ပါရောကွယ်။ ဒီတော့ ရွှေယုန် ကလေးက ‘ကိုကျားကြီးရယ် ကျွန်တော်တို့ ဒီည ဒင်နာပါတီလုပ်မလို့ပါ။ ငါးတွေကို ပြန်ပေးပါ။ ကိုကျားကြီးလည်း ကျွန်တော်တို့ ဒင်နာပါတီကို လာပြီး စားလှည့်ပါလို့ဆိုပေမယ့် ရွှေကျားက ‘မပေးဘူး၊ မပေးဘူး၊ ငါ့ဟာငါ အ ငါးမှာပေါ့။ နှင့်ကိုပေးပြီး ငါ လိုက်စားရင် နည်းနည်းစားရမှာပေါ့ဆိုပြီးတော့ ‘နေဦး၊ နှင့် ငါးတွေကိုရတဲ့အတွက် နှင့်အိမ်ကို ငါလန်ချားနဲ့ လိုက်ပို့မယ် ဆိုပြီးတော့ လန်ချားဆွဲလာတဲ့ဖင်နီတာကို ခေါ်လိုက်ရောကွဲ့”

“ဖင်နီတာဆိုတာက ဘာလဲ ဦးလေးရဲ့”

“ဖင်နီတာဆိုတာ လန်ချားဆွဲတဲ့ မျောက်ကလေးရဲ့နာမည်ကွဲ့ ဖင်နီတာလည်း ရွှေကျားကိုမြင်တော့ ကြောက်ပြီးအနားကို လာရတာပေါ့

အဲဒါနဲ့ လန်ချားပေါ်မှာ ရွှေကျားရယ်၊ ရွှေယုန်ရယ် ထိုင်လိုက်လာကြပြီး၊
 ဖင်နီတာကလေးက လန်ချားဆွဲလာခဲ့ရတာပေါ့။ ရွှေကျားက ရွှေယုန်ရဲ့ငါး
 တွေကို ရထားလို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဖျော်ဖျော်ကြီး လန်ချားပေါ်မှာ လိုက်လာရုံ
 မကသေးဘူး။ ဖင်နီတာရဲ့ အမြီးကိုပါ ဆွဲထားပြီးတော့ ဒိုင်းနား ဘားယားနဲ့
 လုပ်ပြီး လာတာပေါ့။ ဖင်နီတာကလည်း နှစ်ယောက်ဆွဲရလို့ မနိုင်မနင်း
 ဖြစ်နေရတဲ့အထဲမှာ ရွှေကျားက သူ့အမြီးကိုပါ ဇက်ကြီးလုပ်ပြီး ဆော့လိုက်
 လာတဲ့အတွက် လန်ချားကို ကောင်းကောင်းမထိန်းနိုင်ဘဲ ရှေ့ထိုးလိုက်နောက်လန်
 လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာပေါ့။”

“ရွှေကျားက သိပ်ဝမ်းသာနေတာပဲကွဲ့၊ ဖင်နီတာရဲ့အမြီးကို ဆွဲရတာ
 သိပ်အရသာ ရှိနေတာပဲထင်တယ်။ ဒါနဲ့ ရိုးရိုးဆွဲထားရုံ အားမရသေးဘဲ
 တအားဆောင့်ပြီး ဆွဲလိုက်တော့၊ ဖင်နီတာလည်း လန်ချားလွတ်သွားပြီး၊
 လန်ချားကြီး မှောက်သွားပါရော၊ ရွှေကျားလည်း ကျွမ်းပြန်ပြီး ကျသွားတာပေါ့။
 ဖင်နီတာလည်း နောက်ကနေပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်တဲ့အတွက် အမြီးကိုကိုင်ပြီး
 အံ့ရိုက်ခံရသလို မြေကြီးပေါ်က မထနိုင်တော့ဘူး။ ရွှေကျားလည်း ထိပ်
 ပေါက်ပြီး လဲနေတာပေါ့။ ရွှေယုန်ကလေးကတော့ သတိကောင်းတဲ့အတွက်
 မြက်ခင်းပေါ် ခုန်ချလိုက်လို့ ဘာမှမဖြစ်သွားဘဲ၊ ရွှေကျားလက်ထဲက လွတ်
 ကျတဲ့ငါးတွေ ကမန်းကတမ်းကောက်ယူပြီး အိမ်ကို သုတ်ချေတင် ပြေးတော့
 တာပေါ့။”

“အဲဒါနဲ့ ရွှေကျားကြီးသေရောလား ဦးလေးရဲ့”

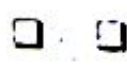
“မသေဘူးကွဲ့၊ ရွှေကျားကြီး နောက်တော့ သတိရလာတာပေါ့။”

“သတိရလာတော့ ရွှေယုန်နောက် လိုက်ရောလား”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ ညကျမှ သူတို့ ဒင်နာပါတီကို သွားမယ်လို့ အကြံ
 ထုတ်ပြီးတော့၊ ကဲ ကဲ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြီးပြောမယ်။ ဒီနေ့တော့ တော်ဦးမယ်”

“ဦးလေး ပုံပြောတာ ကျွန်တော်မအိပ်ချင်သေးဘူး ဦးလေးရဲ့”

“ဒါပေမယ့် ဦးလေး အိပ်ချင်ပြီကွဲ့”ဟု ဆိုကာ ဘိုးသောကြာသည်
 တရုတ်ရုတ်နှင့် အိပ်မောကျ၍ သွားလေ၏။

“ကိုဘိုးယုန်နဲ့ မငွေယုန်တို့က သူတို့ သားကလေး ရွှေယုန် ကမ်းနားကို
 ငါးပျားသွားတာ တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာသေးတဲ့အတွက် ရွှေကျားနဲ့တွေ့လို့

တစ်ခုခုဖြစ်နေရောသလားလို့၊ စိတ်ပူပြီး အိမ်ရှေ့က ထွက်ပြီး မျှော်နေကြတာ ပေါ့ကွယ်”ဟု ဘိုးသောကြာက ဆက်လက်၍ ပုံပြောပြလေရာ ချက်စုခေါ် သူငယ်ကလေးသည် ဘိုးသောကြာ ပြောပြသည့်ပုံကို အာရုံစူးစိုက်လျက် မေးကလေးထောက်၍ နားထောင်နေလေ၏။

“အဲဒါနဲ့ တော်တော်ကလေး မိုးချုပ်မှ ငါးတွေထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နဲ့ထမ်းပြီး ရွှေယုန်ကလေး ပြန်လာတာတွေ့ရတော့မှ သိပ်ဝမ်းသာ သွားကြ၊ စိတ်အေးသွားကြတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြေးသွားကြပြီး သားကလေးထမ်းလာတဲ့ ပခုံးပေါ်က ငါးထည့်တဲ့ အိတ်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးတော့၊ ငါးတွေများလိုက်တာ လူကလေးရယ်၊ တယ်တော်ပါ ကလားလို့ ခိုးမွမ်းကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ရွှေယုန်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ငလိပ်ဖမ်းလို့ ဒါလောက်များများရတာပဲ။ ငလိပ်ကိုလည်း ဒီဒင်နာပါတ်လာပြီး စားရအောင် ဖိတ်ထားတယ်။ ဖင်နီတာလည်း ဖိတ်ထားတယ်။ ကိုကျားကြီး လာမှာဇိုးလို့ မဖိတ်တဲ့လူ မလာရအောင် ဖိတ်စာနှင့်တကွကြွခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ထားခဲ့ တယ်လို့ ပြောပြတယ်”

“ရွှေကျားနဲ့ကော တွေ့ခဲ့သေးသလားလို့ ကိုဘိုးယုန်က မေးတော့ ရွှေယုန်ကလေးက တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြပြီး ရွှေကျားလည်း မဖိတ်ဘဲနဲ့ ထမင်းစားလာလိမ့်မယ်ထင်တယ်လို့ ပြောပြတော့၊ ရွှေကျား လာမယ်ဆိုရင် ခက်တော့တာပဲလို့ ကိုဘိုးယုန်နဲ့ မငွေယုန်တို့ စိတ်ညစ်ပြီး မှိုင်းနေကြတာပေါ့”

“တော်တော်ကလေးကြာတော့၊ ဖင်နီတာဟာ ဖိုးစိန်ပေါင်းနဲ့ ဘောင်းဘီ ကြီး ဝတ်ပြီး၊ လက်ထဲက ဖိတ်စာကလေးကိုင်ပြီး ရောက်လာပါရော၊ ဖင်နီတာ ဝင်လာတုန်းက ဒီညတော့ ထမင်းတွေ ဗိုက်ကားအောင် ကြိတ်ရတော့မှာပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး သိပ်ဝမ်းသာလာတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲရောက်တော့ ကိုဘိုးယုန်တို့ လင်မယား မှိုင်းနေကြတာတွေ့ရတာနဲ့ ‘အလို ကိုဘိုးယုန်၊ ကြည့် ရတာ မျက်စိမျက်နှာတွေလည်း တယ်ပြီးမကောင်းပါကလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’ မေးတော့၊ ကိုဘိုးယုန်က ဒီည ရွှေကျားလာမယ်ဆိုလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ ဖင်နီတာက ‘ဒီအတွက်တော့မပူနဲ့ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက် ရွှေကျား ထွက်ပြီးရအောင်လုပ်မယ်၊ ကျွန်တော့် လန်နားကို မှောက်ချတာ ကျွန်တော် မကျေဘူး’လို့ ပြောပြတဲ့အတွက် ကိုဘိုးယုန်တို့လည်း အားတက် သွားပြီး၊ ဖင်နီတာကို သိပ်အားကိုးကြတာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ထမင်းစားပွဲ ပြင်ဆင်ပြီးကြတော့ ငလိပ် ရောက်မလာသေးလို့ မစားကြရသေးဘဲ စောင့်နေကြရတာပေါ့။ ငလိပ် စောစောရောက်မလာတဲ့ အတွက်၊ ရွှေယုန်ကလေးကလည်း သိပ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ငလိပ် စောစော ရောက်လာလို့ရှိရင် ရွှေကျားဖို့မချန်ဘဲ အကုန်စားပစ်နိုင်ကြမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ ၇ နာရီ ထိုးခါနီးတော့၊ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ငလိပ် ရောက် လာရောကွဲ့။”

ငလိပ်က အိမ်ထဲဝင်လာရင်း ‘အမယ်လေး၊ မောလိုက်တာ’ ဆိုပြီး မင်ထိုင်ချတဲ့ပြီးတော့ နဖူးကချွေးကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သုတ်နေတဲ့အတွက် ရွှေယုန်ကလေးက ‘သူငယ်ချင်းကလည်း အရေးကျမှ သိပ်နောက်ကျတာပဲ’ လို့ ပြောတာနဲ့ ငလိပ်က ‘မင်းကလည်း လူမတွေ့ရသေးဘူး၊ အပြစ်တင်လိုက် ချင်တာက အရင်ပဲ၊ ဘတ်စ်ကားတွေ သပိတ်မှောက်နေလို့ အထေးကြီး ကုန်း ကြောင်း လျှောက်လာရတာ၊ ဘယ်လောက် ဖားတယ်မှတ်သလဲ၊ အရေးထဲ လမ်းမှာ ရွှေကျားနဲ့တွေ့နေလို့ ရှောင်ပြီး လေးဘက်ထောက် ပြေးလာခဲ့ရတာ၊ ခူးတွေချောင်ပြီး ပြေးလေမရောက်နိုင်လေ၊ ပြေးလေ မရောက်နိုင်နဲ့၊ အတော်ကို အားခဲလာခဲ့ရတာ၊ အမယ်လေး မောလိုက်တာ၊ ရေတခွက်လောက် ပေးစမ်းပါ’ ဆိုပြီး ရေတောင်းသောက်လိုက်ရသေးတယ်။

“ပြီးတော့မှ ထမင်းစားမလို့ ထိုင်ကြတော့၊ ငလိပ်က အရပ်ပုနေလို့ ကုလားထိုင်ပေါ် မတက်နိုင်တဲ့အတွက်၊ ဖင်နီတာနဲ့ ရွှေယုန်က ကုလားထိုင် ပေါ် ဆွဲပြီးတင်ပေးရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ထမင်းစားမယ်လို့မှ မကြံရသေးဘူး။ ရွှေကျားရောက်လာပါရော။ ရွှေကျားကိုမြင်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ အကုန်လုံး မျက်လုံး ပြူးသွားကြတာပဲ။”

“ရွှေကျားက ပါးစပ်ကြီးဖြတ်ပြီး ‘ဟဲ ဟဲ၊ ငါးကြော်နဲ့ကလေးက တယ်ပြီး မွှေးပါကလား၊ မနေ့ညက ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားထားတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဗိုက်ထဲမှာ အစာမရှိတာနဲ့တော့ ဝဝကြီးစားလိုက်ရဦးမယ်’ ဆိုပြီး သူ့လျှာကြီးကို ဗလပ်ဗလပ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းသုတ်ပြီး ဝင်လာပါရော။”

“ဒီအခါမှ ဖင်နီတာက ရုတ်တရက် အကြံရပြီး၊ ရွှေကျားအနား သွား ပြီးတော့ ‘ဟဲလိုး အော်နာရေဘီလ် ဦးရွှေကျား၊ ကြွပါ ကြွပါ’ လို့ နှုတ်ဆက် ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲဆီကို ခေါ်လာပြီး ‘ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ ဟောဒီ ကုလားထိုင် မှာ ထိုင်ပါ’ ဆိုပြီး၊ ကုလားထိုင်ပေါ် ရွှေကျားထိုင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

ကုလားထိုင်ကို နောက်ဆွဲထားလိုက်တဲ့အတွက် ကုလားထိုင်ပေါ် မထိုင်မိဘဲ ရွှေကျား ဖင်ထောင်ကျသွားတာပေါ့”

“ရွှေကျားတော့ ဖင်ညောင်ရိုး ကျိုးပြီး စတွန့်သွားမှာပေါ့”ဟု ချက်ခုက ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“စတွန့်သွားရုံဘယ်ကမလဲ၊ အောင့်ပြီးတော်တော်နဲ့မထနိုင်ဘဲ မှက်ရည် တွေတောင် လည်လာတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဒင်နာပါတံပွဲကို စတိုင်နဲ့ ဝတ်ဆင် လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လူများရှေ့မှာ ဒီလိုအရှက်ကွဲအောင် အလုပ်ခံရ တယ်ဆိုတော့၊ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းဖြစ်ပြီး ‘မှောက်မသား ဖင်နီတာ၊ နင်တော့ သေရအောင်ပြင်တော့’ဆိုပြီး၊ ဖင်နီတာကို ကိုက်သတ်ရအောင် အတင်းလိုက်တဲ့အတွက် ဖင်နီတာလည်း ဖနောင့်နဲ့အပြီး တစ်သားတည်းကျ အောင် ထွက်ပြေးရတာပေါ့။ သူ့ခမျာပြေးရင်းလွှားရင်း ဖိုးစိန်ခေါင်းပေါင်းကြီး ကျွတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး၊ ဘောင်းဘီလည်း ကျွတ်နေတဲ့အတွက် ဘောင်းဘီကို လက်တဖက်ကဆွဲပြီး ရွှေကျားပါးပပ်က လွတ်အောင် ပြေးရတော့တာပေါ့”

“ရွှေကျားနဲ့ ဖင်နီတာ ဘယ်သူက အပြေးကောင်းသလဲ ဦးလေးရဲ့”

“ဖင်နီတာက တိုတိုကလေးသာ အမြန်ပြေးနိုင်တာ၊ အထူးကြီးကျတော့ ရွှေကျားက အပြေးကောင်းတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက စပို့မှာ ဖင်နီတာဝင်ပြီးပြေးရင် တူး တွံမိတီး၊ ဖိုးဖော်တီးမှာ သူချည်း ဗိုလ်ဆွဲနေမှာပဲ”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ဖင်နီတာက ဟိုက်လျမ့်လည်း ကောင်းတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် အရှည်ကြီး ပြေးကြရတဲ့အခါကျတော့ ဖင်နီတာကို ရွှေကျား မိသွားရောလား”

“မမိဘူးကွဲ့၊ ရွှေကျားလိုက်လို့ ပီလုပီခင်လည်းဖြစ်ရော၊ ဟိုက်လျမ်း ကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်တော့ ရွှေကျား မလိုက်နိုင် ဘူးပေါ့”

“ရွှေကျားလည်း သစ်ပင်တက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ တက်မလိုက်ဘူး လား”

“အေး၊ ရွှေကျားလည်း သစ်ပင်ပေါ် တက်တတ်တာပဲ၊ သူလည်း တက် လိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖင်နီတာက မာလကာပင်ပေါ်တက်ပြီး မာလကာသီး ခိုးစားနေကျမို့၊ သစ်ပင်တက် သိပ်ပြီးကျင်လည်နေတဲ့လူမို့ သစ်ပင်အကိုင်းဖျား

အထိ တက်တာပေါ့။ ရွှေကျားကလည်း ဒေါသထွက်နေတော့ ဘာမှမစဉ်း
စားဘူး။ မမိ မိအောင်တက်မယ်ဆိုပြီးတော့၊ အကိုင်းဖျား ရောက်အောင်
လိုက်ပြီးတက်တော့ သူ့ကိုယ်ကြီးက သိပ်ပြီးလေးနေတဲ့အတွက် သစ်ကိုင်း
ကျိုးပြီး အောက်လည်းရောက်ရော ရွှေကျားလည်း ဝန့်နေပါရော”

“သေသွားရောလား”

“မသေသေးဘူး၊ မေ့နေတာပေါ့”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“နောက်တော့ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ကြပါစို့ကွယ်” ဟုဆိုကာ ဘိုးသောကြာ
လည်း ပုံပြောရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

“သစ်ပင်ပေါ်က ရွှေကျားလိမ့်ကျလို့ မထနိုင်ဘဲဖြစ်နေတာကို ရွှေယုန်နဲ့
ငလိပ်တို့တော့ မသိကြဘူးပေါ့ကွယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာတော့၊ ဖင်နီတာကလေး
ကို ရွှေကျားမိလို့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီလို့ စိတ်ပူနေကြတာပေါ့” ဟု ဘိုးသောကြာက
ဆက်လက်၍ ပုံပြောရန် စကားစလိုက်သည်တွင် ချက်စူသည် တခေါခေါနှင့်
အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်၊ အတင်းလှုပ်၍ ဦးကာ “ဟေ့ ငါ
ပုံပြောမယ်လို့မှ မစရသေးဘူး၊ မင်းအိပ်နေပြီလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ချက်ဆူသည် မျက်စိနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ကာ ဝါးကနဲသန်းဝေလိုက်ပြီး
နောက် “ဦးလေးကပုံပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုမှ မသိပ်ဘဲ၊ ဦးလေးချည့် အိပ်အိပ်
သွားလို့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က အရင်ဦးအောင် ပုံ မပြောခင် အိပ်နေ
လိုက်တာပေါ့၊ ဦးလေးရဲ့” ဟု ပြောပြလေ၏။

“ဒါဖြင့် ငါ မပြောတော့ဘူး၊ အိပ်တော့”

“ပြောပါ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်ဦးလာပါပြီ၊ ကောင်းကောင်း
နားထောင်ပါမယ်”

“အဲဒါနဲ့ ငလိပ်နဲ့ ရွှေယုန်တို့ဟာ ဒို့များဒီလိုနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊
ဖင်နီတာကို လိုက်ပြီးကြည့်ကြဦးမှပဲလို့ဆိုပြီး၊ ထွက်လာကြတာပေါ့ကွယ်၊
ကိုဘိုးယုန်နဲ့ မငွေယုန်တို့က ‘ဟဲ့ နင်တို့ မသွားကြနဲ့ မိုးချုပ်နေပြီ၊ ဘိုင်စကယ်
ပုလိပ်နဲ့တွေ့လို့ မသင်္ကာဘူးဆိုပြီး ဖမ်းထားရင် အချောင်သက်သက် ဂတ်ထဲ
မှာ တစ်ညအိပ်နေရဦးမယ်’ လို့ ပြောပေမယ့်လည်း မရဘူး”

“မှောင်ကြီးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ မကြောက်ဘူးလား ဦးလေးရဲ့”

“အဲဒီညမှာ လကလေးက သာနေတာ၊ ထိန်လင်းနေတာ ဘာကြောက် ဝရာ ရှိလဲကွဲ့၊ သိချင်းတောင်ဆိုပြီး လာကြသေးတယ်”

“ဘာသိချင်းဆိုသလဲ ဦးလေးရဲ့၊ မောင့်အပေါ်ဝယ်၊ ဗိုလ်ကေမပါလို့ လားဆိုတာလား”

“ဒါမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သွားရတဲ့ခရီးက အတော်ကလေးဝေးလို့၊ အင်္ဂလိပ် သိချင်းဆိုလာကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒစ်ဝလောင်းလောင်းဝေ၊ ဒုဒဗလယ်ဒီ၊ နင့် ဝလောင်းဖုံး ငါပေးလို့ ရွှေယုန်ကလေးကဆို၊ ငလိပ်က ချာလပတ်လည်နေ အောင်ကပြီး၊ လာကြတာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ လာခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ လာခဲ့ ကြတာ ရွှေကျားသစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး သတိမရဘဲမေ့နေတာကို တွေ့ကြ တော့၊ ငလိပ်က ‘ဟေ့ ရွှေယုန် တို့ရန်သူ ရွှေကျားတော့၊ မာလက ဈာန်ကြွ နေပြီထင်တယ်၊ ဖင်နီတာဘယ်လိုများ လှည့်သတ်လိုက်သလဲ မသိဘူး’လို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ရွှေယုန်က ရွှေကျားတကယ်ပဲ သေသလား၊ မသေဘူး လားဆိုတာ သိရအောင် အမြီးကို ဆွဲကြည့်လိုက်ရင်ပဲ ရွှေကျားလည်း ပြုံးကနဲ သတိရလာပါရောကွယ်၊ ရွှေကျား သတိရလာပြီး၊ ထထိုင်တာ တွေ့ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ‘ဟေ့ မဖြစ်ဘူး ဟေ့ ပြေးနိုင်မှ လွတ်လိမ့်မယ်’ဆိုပြီး၊ ရွှေယုန်က အရင်ဦးဆုံး ကဆုန်ချပြီး ပြေးတော့တာပါပဲ။ ငလိပ်လည်း ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ ပြေးတော့ပြေးပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ဟာ ချော်လို့သာ လဲပြီး နေရာကပဲ ရွှေတယ်မရှိတဲ့အတွက် ရွှေကျားလက်ထဲ မိနေတော့တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဆရာကပြောတော့၊ ရွှေယုန်နဲ့ ငလိပ်တို့ အပြေးပြိုင်တာ၊ ငလိပ်ချည့်နိုင်တာပဲဆို၊ အခုတော့ ရွှေယုန်တော့ လွတ်ပြီး၊ ငလိပ်ကိုမိနေပါလား၊ ငလိပ်က ရွှေယုန်ကို နိုင်တယ်ဆိုရင် ငလိပ်ကသာပြီး လွတ်ဦးမယ် မဟုတ်လား”

“အလကား - မင်းတို့ဆရာတွေ လိမ်ပြောတာ၊ ရွှေယုန်ကို ငလိပ် တစ်သက်လုံး အပြေးမှာမနိုင်ဘူးမှတ်ထား။ မင်းတို့ဆရာတွေ ကလေးတွေကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ သင်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ နားထောင်ဝမ်းပါဦး။ ငါပြောတဲ့ ဝကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး။ ဪ ငလိပ်ကို ရွှေကျား မိတော့ ငလိပ်က ရုတ်တရက်အကြံရပြီး သူဝတ်ထားတဲ့ လိပ်ခွံအင်္ကျီထဲ ခေါင်း နေရာ၊ ခြေလက်ရော သွင်းပြီး ဝှက်ထားလိုက်တော့၊ ကုတ်လို့မရ ကိုက်လို့ မရနဲ့ ရွှေကျား ခွံကျနေတာပေါ့”

“နောက်တော့မှ ရွှေကျားက ‘အောင်မာ၊ မင်းက မင်းကိုမင်း ပါးလှပြီ၊ အောက်မေ့နေသလား၊ ဘာရမလဲကွ။ မင်းတော့ ဒီကနေ့ အသေသတ်မယ်၊ မင်းကို ဖို့ခုံလောက် သုံးလုံးပေါ် ပက်လက်ကလေးတင်ပြီး အရှင်လတ်လတ် အောက်ကနေပြီး မီးရှို့မယ်’လို့ ကြိမ်းမောင်းပါရောကွာ။ ဒီလိုဆိုလိုက်တဲ့အခါ ငလိပ်က အကြံရတဲ့ပြီး လိပ်ခွံထဲကနေပြီး တဟားဟားနဲ့ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်တာပေါ့။ ငလိပ်ရယ်တာကို ကြားရတော့၊ ရွှေကျားက ‘ဟေ့ကောင် မင်း ရူးနေသလား မင်းကိုသတ်မယ်ပြောတာ၊ မင်းက ဘာရယ်နေပြန်တာလဲ’ ဆိုတော့ ငလိပ်က ‘ဒီလို မီးတင်ခွံလို့သာ သေရမယ်ဆိုရင်ဗျာ၊ တစ်ခါမကဘူး၊ ဆယ်ခါတောင် အသတ်ခံရဲသေးတယ်၊ အဆင်သင့်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်အောက်က မီးရှို့ပေးမယ်ဆိုရင် ဆောင်းတွင်းကြီး ခပ်ချမ်းချမ်းနဲ့တော့ တယ်ပြီးမီးလှုံလို့ ကောင်းမှာပဲ၊ ဘဲဒီ ဘဲဒီ သင့်ကျားပေါ့ဗျာ၊ လုပ်ရင်လည်း ပြန်ပြန်လုပ်စမ်းပါ’လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ရွှေကျားစိတ်ထဲမှာ တကယ်ထင်သွားတာပေါ့”

“အေး၊ ဒီကောင်ပြောတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ သူ့အင်္ကျီကြီးကလည်း အင်မတန်ထူတာ၊ တော်ရုံတန်ရုံ မီးလောက်တော့၊ အချမ်းပြေမီးလှုံတာ လောက်ပဲရှိမယ်။ ဒီကောင် မီးကိုမကြောက်ရင် ရေကိုတော့ ကြောက်မှာပဲ၊ ရေတွင်းပျက်ထဲ ပစ်ချမှ အေးမှာပဲလို့ အောက်မေ့ပြီးတော့ ‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ရေတွင်းထဲပစ်ချပြီး သတ်ရမှာပဲ’ဆိုလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက်၊ ကိုရွှေလိပ် က ‘အမယ်လေး၊ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ကြပါ ဆယ်ဆတံပိုး’လို့ ဟစ်ဟစ်ငိုတဲ့ပြီး၊ ဒါတစ်ခုတော့ဖြင့် ချမ်းသာပေးပါ ကိုကြီးကျားရယ်၊ ရေမကူးတတ်တာနဲ့ သေရ တော့မှာပဲ၊ နို့ပြီး ပြီးကနဲ သေသွားရင်လည်း အရေးမကြီးဘူး၊ မသေခင် ရေထဲ မှာ ချမ်းချမ်းစီးစီး ဆောင်းတွင်းကြီးမို့ မချိမဆန့် ခံရတော့မှာပါပဲဗျာ’လို့ အသနားခံပြီးတော့ ‘တွေးလိုက်ရင်ဗျာ ဟာဟာ၊ မေးခိုက်ခိုက်တုန်စရာ ကြုံ လာတဲ့အရေးဟာကြောင့်၊ အမယ်လေး ချမ်းသာပေးပါ ကိုရွှေကျားရဲ့၊ နည်း နည်းကလေးများ သနားပါအုံး၊ မေးခိုက်ခိုက်တုန်စရာကြုံလာ’တဲ့လို့ ဆိုဆိုပြီး ငိုချင်းချနေလေတော့၊ ရွှေကျားက ‘ဟာ ဒီအကြံနေရာကျတာပဲ’လို့ အောက်မေ့ တဲ့ပြီး ‘တော်၊ တန် တိတ်၊ မင်းလို အကောင်မျိုး ငါမသနားနိုင်ဘူး ဆိုပြီးတော့ ငလိပ်သတ္တဝါ၊ အဘိဇ္ဈာကို၊ တစ်ဆိတ်စာမချစ်၊ ပွေခင်းမသမာ သေမင်းအကို ရေတွင်းမှာ ပစ်လိုက်မယ်၊ တိုင်းချစ်သည့် စိန်ဗေဒါက၊ သာယာစွာ ဗုံစီပြီး ကစားသလို ပလုံစီသံ ကြားရောလဟယ် လို့ဆိုပြီး ရွှေကျားက ငလိပ်ကို ရေတွင်းထဲ ပစ်ချလိုက်တာပေါ့”

“ငလိပ်တော့ဖြင့် တစ်ခါတည်းသေရောလား ဦးလေးရဲ့”

“ဘယ်သေမလဲကွ၊ မီးရှို့မယ်ဆိုတော့ ရယ်ပြီး၊ ရေထဲချမယ်ဆိုတော့ ငိုတာဟာ ရွှေကျားကို တမင်ပတ်တီးရိုက်တာ၊ ရွှေကျားက အဟုတ်မှတ်ပြီး ရေထဲချလိုက်တော့ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှေ့ကိုဆန့်တဲ့ပြီး၊ တစ်ခါတည်း ခိုင်ငံထိုးပြီး ဆင်းသွားတာပေါ့ကွဲ့။

“ဒီလိုရေထဲပစ်ချပြီးတော့၊ ရွှေကျားလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ထွက်လာခဲ့ ပြီးတော့ ‘အင်း၊ တစ်ကောင်တော့ဖြင့် ကိစ္စချောပြီ၊ ရွှေယုန်ကို ငါ ဘယ်လို လုပ်ရပါမလဲ’လို့ အကြံထုတ်တာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ မိုးလင်းကျတော့ အကြံရပြီး၊ ‘ငါ ရွှေယုန်ကို မိတ်ဖွဲ့ပြီးတော့ ချောခေါ်လာပြီး သတ်ပစ်မယ်လို့ မကောင်းတဲ့ အကြံနဲ့ ရွှေယုန်အိမ်နား သွားပြီးတော့ တောင့်နေပါရောကွဲ့။’

“ရွှေယုန်ကလေးလည်း မနက်မိုးလင်းတော့၊ သူ့အမေက ခိုင်းလိုက်တဲ့ အတွက် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရအောင် ချိုင့်ကလေးဆွဲပြီး ထွက်လာ၊ ရွှေကျား နဲ့ ပက်ပင်းပါတွေနေတာပေါ့။ ဒီလိုတွေ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ရွှေယုန်လည်း မပြေး သာ မရှောင်သာဘဲ ဒူးတွေတုန်နေပြီးတော့ ‘ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ချမ်းသာပေးပါ ကိုကြီးကျားရယ်၊ အိမ်က လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပဲယူပါခင်ဗျာ’လို့ ပြောတော့၊ ရွှေကျားက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြီး ‘မကြောက်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေရယ်၊ ငါအရင်လို စိတ်သဘော မထားတော့ ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်ငြိုးထားတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးကွဲ့၊ ငါ အရင်တုန်းကဖြစ်တာတွေ မမှပစ်လိုက်ပါပြီကွယ်၊ မိတ်ဆွေလိုပဲ သဘော ထားပါတယ်’ဆိုပြီးတော့၊ ကမ်းမွန် ရှိတ်ကင်းဆိုပြီး၊ ရွှေယုန်ကလေးကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ၊ ရွှေယုန်ကလေးလည်း ကြောက်စိတ်ပျောက်သွားပြီး ဒီလိုသဘောထားတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲလို့ ပြောတော့”

“ရွှေကျားက ‘အေးကွယ်၊ မင်း လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပြီး ပြန်ပို့ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်လာခဲ့၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တောလည်သွားရ အောင်၊ တောထဲမှာ ပျော်ပွဲတားကြမယ်၊ မင်းတို့အိမ်ကို မပြောခဲ့နဲ့နော်’လို့ လိမ်ပြီး ခေါ်ပါရောကွဲ့၊ ရွှေယုန်ကတော့ တကယ်မှတ်လို့ ယုံသွားတာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ရွှေယုန်ကလေးလည်း လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပို့ပြီးတော့ တိတ် တိတ်ကလေး ပြန်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့၊ ဒီတော့ ရွှေကျားက ရွှေယုန်ကလေးကို လည်ပင်းဖက် လျှောက်လာခဲ့ပြီး ”

“အခုလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေတာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ပျော်စရာ
မကောင်းဘူးလားကွာ၊ ငါ အရင်တုန်းက ရန်ငြိုးထားတာ မကောင်းဘူးဆိုတာ
နောင်တရပြီကွာ၊ တကယ်ဆိုတော့ ငါ ဖင်နီတာ့ကိုသာ မုန်းတာ၊ မင်းကိုတော့
ငါ ချစ်ပါတယ်၊ မင်း မျက်နှာကလေးကိုက ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတော့
ရွှေယုန်က သူ့ကိုမြှောက်ပြောတာ ကျေနပ်သွားပေမယ့် ဟန်လုပ်ပြီး တန်ပါ
ဦးစောရော၊ ခင်ဗျားကြီးက ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပင့်ပြီး ပြောနေတာပါလို့
ဆိုလိုက်တယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့ ရွှေကျားက အဟုတ်ပါကွာ၊ မင်းကို အားလုံးက သိပ်ပြီး
ချောတယ် လှတယ်လို့ ပြောနေကြတာ ငါကြားရတယ်၊ မင်းမျက်နှာကို မင်း
ပြန်ကြည့်ပါလားလို့ ပြောတဲ့အတွက် ရွှေယုန်က”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်လို့ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ မှန်လည်း
မရှိဘူးလို့ပြောတော့ ‘အမယ် ခက်ခက်နိုးနိုးကွာ ရေထဲငုံကြည့်ရင် မင်းအရိပ်ကို
မင်းမြင်ရမှာပေါ့ကွာ၊ လာ ဟောဟိုရေတွင်းနှုတ်ခမ်းပဲ့ကြီးမှာ သွားကြည့်ရ
အောင်’ ဆိုပြီး ခေါ်သွားရောကွဲ့”

“ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းပဲ့ကြီး ရောက်တော့ ရွှေယုန်ကလေးလည်း ရေထဲမှာ
သူ့အရိပ်သူ့ကြည့်ပြီး ‘အစစ်ပဲ၊ ငါ တယ်ပြီးချောတဲ့လှတဲ့အကောင်ပဲ’လို့
အောက်မေ့နေတုန်း၊ ရွှေကျားက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ရေတွင်းထဲ
ထိုးချလိုက်တာ နှစ်ပတ်သုံးပတ် ကျွမ်းပစ်ပြီး ကျသွားတာပေါ့ကွာ၊ ရွှေကျား
လည်း ယုန်သတ်မှုဖြစ်မှာစိုးတာနဲ့၊ တစ်ခါတည်း လစ်ပြေးတော့တာပဲ”

“အဲဒါနဲ့ ပုံပြီးရောလား ဦးလေးရဲ့”

“ဘာပြုလို့ ပြီးရမှာလဲ”

“ရွှေယုန်ကလေး သေပြီမဟုတ်လား၊ သေရင်ပြီးရောပေါ့”

“မသေဘူးကွဲ့၊ အဲဒီရေတွင်းထဲမှာ တောတောက ငလိပ်က ဆယ်ထားပြီး၊
ရွှေယုန်ကို သူ့ကျောကုန်းပေါ်မှာတင်ပြီး ထားရတာပေါ့”

“သူတို့ဘယ်နှယ်လုပ် အပေါ်တက်မလဲ၊ ငလိပ်က ရွှေယုန်ကို ကျော
ကုန်းပေါ်တင်ပြီး၊ ရေကူးချည်နေရင် လက်ပန်းကျပြီး၊ နှစ်ယောက်လုံး ရေနစ်
မသွားဘူးလား”

“နားထောင်ပါဦးကွယ်၊ ဘယ်နှစ်ပါ့မလဲ၊ ဇာတ်လိုက်ဆိုတာ မသေ
ဘူးကွဲ့”

“ဒါဖြင့် ရွှေယုန်ကလေးရဲ့ အရင်ဘဝက အဖေဖြစ်ခဲ့တဲ့ နတ်စုတ်ချွန်းက လာပြီးကယ်ရောလား”

“ရုပ်ရှင်ထဲမှ နတ်က ကယ်တာကွဲ့၊ ဒီမှာ ဒီလိုကယ်လို့မရဘူး”

“ဒါဖြင့် ရန်ကုန်မီးသတ်ခက်က သွားပြီး ကယ်ရောပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ ငါပြောဦးမယ်၊ ရွှေယုန်ကလေးရဲ့ အဖေနဲ့ အဖေက 'ကောင်ကလေး၊ အခုတင်ပဲ မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်မလဲ' ဆိုပြီး လိုက်ရှာကြတာပေါ့၊ ဟိုရှာဒီရှာနဲ့ နောက်ဆုံး ရေတွင်းထဲမှာ ငလိပ်က ရေကူးလို့ ရွှေယုန်က အပေါ်ကထိုင်နေတာတွေ့တော့မှ 'အောင်မယ် ဆော့စရာရှားလို့ ရေတွင်းထဲ ဆင်းဆော့နေရလား၊ ဘက်ခဲအပေါ်ကျမှ သိရော့မယ်' လို့ ကိုဖိုးယုန်က ဆိုလိုက်တော့၊ ရွှေယုန်ကလေးက 'မတက်နိုင်ဘူး အဖေရေ၊ ဆော့နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရေနစ်နေလို့' ဆိုတော့မှ ကြံရာမရ ဖြစ်နေကြတာပေါ့”

“ကံအားလျော်စွာ ဒီအချိန်မှာ ဖင်နီတာရောက်လာတာနဲ့ ကိုဖိုးယုန်က 'ဟေ့ မောင်နီ ကယ်ပါဦးကွယ်၊ တို့တော့ဖြင့် မကြံတတ်ဘူးဆိုတာနဲ့၊ ဖင်နီတာက ရေတွင်းတုတ်ပေါ်တက်၊ ရေပုံးကြိုးတပ်ပြီး ရေတွင်းထဲ ရေပုံးချပေးရတာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ ငလိပ်နဲ့ ရွှေယုန်ကို ရေပုံးထဲ ဝင်ခိုင်းပြီးတော့ ဖင်နီတာက ကိုဖိုးယုန်နဲ့ မငွေယုန်ကို 'ကဲ ခင်ဗျားတို့ ကြိုးကို အဖျားကနေပြီး ဆွဲ၊ ကျွန်တော်ကရှေ့ကနေပြီး ဆွဲမယ်၊ ကျွန်တော်က အသံတိုင်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့က လိုက်ဆိုလို့ဆိုပြီး၊ ဖင်နီတာက 'ယန်တမာပူလေလေ' လို့ ဆိုလိုက်တော့ ကိုဖိုးယုန်နဲ့ မငွေယုန်တို့က 'ဘေလေဆပ် ဘေလေဆပ်' နဲ့ဆိုပြီး ဆွဲကြတာပေါ့၊ ဖင်နီတာက ဒန်းဒလွန်သီး ကပ်ကူရန်ချောက်လို့ဆိုလည်း ဘေလေဆပ် ဘေလေဆပ်နဲ့ လိုက်ဆိုကြတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ယန်တမာပူတစ်လှည့်၊ ဒန်းဒလွန်သီးတစ်လှည့်နဲ့ပဲ၊ ရွှေယုန်နဲ့ ငလိပ်တို့လည်း ရေတွင်းပေါ် ရောက်လာကြတာပေါ့”

“ရွှေယုန်ကလေးက 'အမယ်လေး မသေလို့တွေ့ မေ့နိုင်ပါမလား ဆိုတဲ့ ပြီး သူ့အဖေ အဖေကို ဖက်ခိုပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့၊ သူ့အဖေ အဖေက၊ အဲဒါ မင်းကြပ်ကြပ်သတိထား၊ ရန်သူကို ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေကောင်း မှတ်ပြီး မပေါင်းနဲ့ဆိုပြီးတော့ အိမ်ကိုခေါ် သွားပြီး၊ ဟေ့ ချက်ခူ အိပ်ပြီလားကွ”

ချက်စုသည်ကား တခေါခေါနှင့်ဟောက်၍ နေလေတော့၏။

“တစ်နေ့တော့ ဖင်နီတာကလေးဟာ မာကလာပင် တစ်ပင်ပေါ် တက်ပြီး၊ သီချင်းကလေးတကြော်ကြော်နဲ့ ဒန်းစီးနေသတဲ့ကွဲ့”ဟု ဘိုးသောကြာ က ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျားအကြောင်းကို ဆက်လက်၍ ပြောပြရာ ချက်စုကလေး သည် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်၍ နေလေ၏။

“အဲဒီလိုဒန်းစီးနေတုန်း သစ်ပင်အောက်က ဆူညံဆူညံနဲ့ အသံကြားလို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရွှေယုန်ကလေးနဲ့ ငလိပ်တို့ အငြင်းအခုံ ဝကားများနေကြ တာကို တွေ့ရသတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဝကားများသလဲဆိုတော့၊ ရွှေယုန်ကလည်း ငလိပ်ထက် အပြေးကောင်းတယ်၊ ငလိပ်ကလည်း ရွှေယုန် လောက်တော့ အပျော့ပေါ့လို့ ငြင်းခုံနေကြတာပေါ့လေ”

“သူတို့တတွေ ငြင်းခုံနေတဲ့ဝကား ကြားရတော့၊ ဖင်နီတာက သစ်ပင် ပေါ်က ဆင်းလာပြီး၊ ငလိပ်ကို ‘ဟေ့ မင်းကလား၊ ရွှေယုန်ကို အပျော့ပေါ့လို့ ပြောတာ ဟား ဟား’ဆိုပြီး အားရပါးရ ရယ်လိုက်တာ၊ အူတက်ပြီး မေ့နေလို့ ရွှေယုန်နဲ့ ငလိပ်တို့ ဖင်နီတာကို မနည်းနိပ်ပြီးချတော့မှ သတိရလာတော့တယ်”

“ဒါတောင် ဖင်နီတာက ရယ်ချင်တဲ့စိတ် မပျောက်သေးပဲ၊ ပါးစပ် အဖြူသားနဲ့ဖြစ်နေပြီးတော့၊ ‘ငကြား ဘယ်နှယ်ပေါင်းပါ့မယ်၊ ငရေ င လလုံး တင် ပသတ်လိပ် ငနဲ့ ကြားနဲ့ပေါင်း ငလိပ်လို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ ငလိပ် မခံချင်ဘူး။ ‘ကဲလေ သတ္တိရှိရင် အပြေးပြိုင်မယ်လေ၊ ရွှေယုန်လို အကောင်မျိုးကို ငါ ရှုံးရမယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းရော့မယ်၊ ရှက်တာနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး ခေါင်း မဖော်ဘဲ နေလိုက်မယ်ကွာ’လို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက်၊ ‘ကောင်းပြီ မင်းတို့ နှစ်ယောက် အပြေးပြိုင်ပွဲ လုပ်ပေးမယ်၊ ရွှေယုန်က ပထမတန်းပြေးနေတဲ့ အကောင်မို့ ဟင်ဒီကက် ပိုပြီးထမ်းရလိမ့်မယ်။ ငလိပ်ကတော့ သူ့အခွံကြီးနဲ့ သူ လေးနေပြီးသားမို့ ခဲပိုပြီးထမ်းဖို့မလိုဘူး။ သဘောတူရဲ့လား’လို့မေးတော့ နှစ်ယောက်လုံး သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတာပေါ့”

“မကြာခင်ဘဲ ရွှေယုန်နှင့်ငလိပ် အပြေးပြိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တစ်တောလုံး တင်တောင်လုံး နှံ့သွားတဲ့အတွက် ဆိတ်တွေရော၊ ဝက်တွေရော၊ သမင်တွေရော၊ ဟင်ဒီကက် တရုက်ကလေးတွေ ကိုင်ကိုင်ပြီး၊ ခဲတွက်ကြတာ ပေါ့လေ၊ တချို့ကလည်း ငလိပ်ဟာ တာတို့မှာ ရွှေယုန်ကို မနိုင်ပေမယ့်၊ တာရှည်ကျတော့ အမောခံနိုင်တဲ့အတွက်၊ မုချနိုင်ရမယ်၊ တချို့ကလည်း

ငလိပ်ဟာ ခဲမထမ်းရပေမယ့် သူ့လိပ်ခွံကြီးက ပိုပြီးလေးနေတဲ့အပြင် အဝင်မှာ အမြဲကား ကားသွားနေတဲ့အတွက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနိုင်နိုင်ဘူး။ ရွှေယုန်ကိုပဲ ဝိတ်ချ လက်ချ၊ 'ဝင်းတစ်ပေါက်တည်း လောင်းမယ်လို့ ခဲတွက်ကြတာပေါ့။ တချို့ကတော့ ငလိပ်ဟာ အဆင်းပေမယ့် အင်မတန်တည်တယ်၊ သဲလမ်းမှာ ၁၆ ၁၅ခွဲ ၁၅ ၁၅နဲ့ မှန်မှန်ပြေးပြီး အဝင်၁၃ဆိုတော့၊ ၎င်းထပ်လျှော့လိုက်ရင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ၃လျှားလောက်ဖြတ်ပြီး နိုင်ရမယ်။ တချို့ကလည်း ဘာပဲ ပြောပြော ရွှေယုန်ဟာ ဟိုတစ်နေ့က လယ်ကန်သင်းထဲပြေးတာ၊ အဆွက်ရော အဝင်ရော အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဒါတောင် လက်ထဲမှာ ကိုင်ရက်သားရှိ သေးတာလို့ အမျိုးမျိုး ကြိုက်ရာကြိုက်ရာ ပြောကြတာပေါ့။"

"ဟိုဘက်ရွာ ဒီဘက်ရွာတွေမှာလည်း အလောင်းအစား တိတ်တိတ်ပုန်း လက်ခံတဲ့အတွက် အဖမ်းခံရတာတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ မြင်းတအုပ်တွေ ဆိုတာလည်း အမျိုးမျိုးပဲ၊ ရုံးပါခေ မြင်းတစ်တို့၊ ရှေးဝါးရောက် မြင်းတစ်တို့ ဆိုတဲ့ တအုပ်တွေလည်း သိပ်ပြီး ရောင်းကောင်းတာပေါ့ကွယ်"

"အဲဒါနဲ့ အပြေးပြိုင်ရမယ့် နေ့ကျတော့ တာပတ်ကွင်းမှာ ပရိသတ်တွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ ဂိတ်ဝကုတ် ဂိတ်ဝကုတ်နဲ့ပြိုင်ပွဲကို ခေါ်နေတဲ့ ဘတ်(စ်) ကား တွေလည်း ပြည့်လို့ပေါ့။"

"ပြိုင်ခါနီးပြီဆိုတော့ ရွှေယုန်နဲ့ ငလိပ်တို့ ကွင်းထဲဆင်းပြီး ပရိသတ် ရှေ့မှာ လှည့်ပြကြရသေးတာပေါ့။ ငလိပ်က ပဲနီလေးတောင့်အကွက် အင်္ကျီ ဝတ်လို့၊ ရွှေယုန်ကတော့ အဖြူပန်းရောင်ဝလွယ်၊ အမြီးဖြူဝတ်လို့ ကြွကြွရွရွ ထွက်လာကြတာပေါ့ကွယ်"

"ဒါနဲ့ ရွှေယုန်နဲ့ ငလိပ်တို့ ဂိတ်ဝတယ်ဆိုရင်ပဲ နောက်ဆုံးပိတ် ကပ်ပြီး လက်မှတ်တွေ ဆုတ်လိုက်ကြတာ ဖေးဖရိတ်ဖြစ်တဲ့ ရွှေယုန်ကိုပဲ ဆုတ်ကြတာ ပေါ့။"

"ဒေါင်ကနဲ ဂိတ်လွတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရွှေယုန်ရှေ့ကနေပြီး ပြေးချလာတာပဲ၊ ငလိပ်ကတော့ ဂိတ်မှာလှည့်နေရတာနဲ့ ကျန်နေရင်ခွဲပြီး ရွှေယုန်အတော်ကလေး ရောက်ခါမှ လေးဘက်တွားပြီး၊ ကားယားကားယားနဲ့ ပြေးချလာတာပေါ့လေ။ ရွှေယုန်ကိုထိုးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ ဒါမှ ရွှေယုန်ကွ၊ ရွှေယုန်နဲ့ တစ်ကွင်းလုံးလို့ပဲ ဆူညံနေတာပဲ။ ငလိပ်ကို အကော်ထိုး ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ သွားပါပြီကွာ၊ အစကတည်းက ထင်သားပဲ။"

ဒီလိုဂိတ်ကျန်တတ်တာ သိရက်သားနဲ့၊ ငါ့ကိုကမိုက်ပြီး ထိုးမိတာ၊ ညကလည်း အိပ်မက် အမက်သား၊ ဒါနဲ့တောင် ရွှေယုန်ကို မထိုးမိဘူး၊ အနည်းဆုံး တစ်ကျပ်ကို တစ်မူးပဲလျော်ဦးတော့ သေချာပေါက်ရတဲ့ပိုက်ဆံပဲ၊ ငါ မှားတာပဲလို့ ညည်းကြတာပေါ့”

“ရွှေယုန်ကလည်း ပြေးချလာလိုက်တာ၊ ပြေးလေ အပြတ်အသတ် ဖြစ်လေ ဖြစ်လာတော့ 'ဟဲ ဟဲ ဒီအကောင်လောက်တော့ ချောင်ချောင်ကလေးနဲ့ ငါ နိုင်မှာပဲ၊ တရေးတဖော အိပ်နေနိုင်သေးတယ်၊ အခုနေ ငါ တောက်လျှောက် ပြေးချလိုက်ရင် နောက်ပြိုင်ကြရင် ဟင်ဒီကက် သိပ်တက်သွားမယ်၊ ဒီတော့ အသာဆွဲထားလိုက်ပြီး၊ ဟင်ဒီကက်မီး ငါ့မှ နောက်တစ်ပွဲလည်း တားရဦးမယ်' ဆိုပြီး၊ ၂ကျပ်တန်းအကွေ့ကျတော့ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ငလိပ်ဟာ ပထမတန်းရှေ့မှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ရှိနေသေးတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် အိပ်နေလိုက်ပါရောကွယ်”

“ရွှေယုန်အိပ်နေလိုက်တာ တွေ့ရတော့၊ ရွှေယုန်ကို ထိုးထားတဲ့ ငနဲ တွေ့ကာ တစ်ခါတည်း စီးချတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့ ပြန်ပြီးကိုင်လိုက်သလဲ မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ရင်ပြီးတာပဲ၊ စီးချလိုက်ပါတော့လားလို့၊ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ တချို့ကလည်း ရွှေယုန် သက်သက်မဲ့ ဆွဲထားတာပါ။ ဒီလိုဆွဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ အထင်သားပဲ၊ အဲဒါ ဘွတ်ကီဒိုင်နဲ့ ပင်းပြီး ပရိသတ်ကို သတ်တာပဲကွဲ့၊ သူတို့ လှည့်ပေါက်တွေ အဝကတည်းက မြင်တယ်နဲ့ ပွဗိပွဗိနဲ့ ပြောကုန်ကြတော့တာပေါ့”

“အဲဒီလိုပြောနေကြတုန်းမှာပဲ ငလိပ်ဟာ ရွှေယုန်ကို မိလာတော့တာပဲ၊ ရွှေယုန်ကတော့ အိပ်မောကျနေတဲ့အတွက် မိလာတာကိုတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ ငလိပ်လည်း ရွှေယုန်အနားမှာ ခြေသံမကြားရအောင် ဖြည်းဖြည်းလာပြီး၊ ရွှေယုန်ကို လွန်ပြီးတော့ အဖြောင့်ကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခြေကုန် သုတ်တော့တာပဲ”

“ငလိပ်ကို ထိုးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့၊ ခုန်ကြပေါက်ကြ ကျွမ်းပစ်ကြနဲ့၊ အော်လိုက်ဟစ်လိုက်ကြတာ တစ်ကွင်းလုံးကို ဆူပွက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီလို အော်သံဟစ်သံကြားရတော့မှ ရွှေယုန် ရုတ်တရက်လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ငလိပ်ဟာ ၅ကျပ်တန်းရှေ့ကို ရောက်နေတာတွေတော့မှ တစ်ခါတည်း ဇက်ကို ဖြည့်တည့်ပြီး ကြိမ်တင်တော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငလိပ်က အတော့

ကို သာနေတဲ့အတွက် ပိအောင်ကိုပဲ မနည်းလိုက်ရတော့တာပဲ။ ငါးကျပ်တန်း
 လည်း လွန်ရော ငလိပ်ကို ရွှေယုန်မိတာပဲ။ ဒီတော့မှ အကြိတ်အနယ် တင်
 လိုက်ကြတာ ငလိပ်ကွ၊ ရွှေယုန်ကွနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။ နှစ်ကောင် ဝလုံးဟာ
 လည်း တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ဘယ်သူမှ မသာဘဲ။ ဒက်ထိယုန်ပြီး ပြေးနေ
 ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငလိပ်က သိပ်ဉာဏ်ပါးတဲ့အကောင်ကွ၊ ပန်းတိုင်လည်း
 ဝင်ရော၊ သူလည်ပင်းကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပါရော၊ အဲဒါနဲ့ ငလိပ်က ရွှေယုန်ကို
 ခေါင်းတစ်လုံး လည်တစ်ကိုင်းနဲ့ အနိုင်ရသွားတော့တာပေါ့” ဟု ပြောဆိုနေရာ
 က ဘိုးသောကြာ၏အသံ ပျောက်၍ သွားသဖြင့် ချက်ခုသည် ဘိုးသောကြာ
 အား ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ပျော်၍ သွားသည်ကို တွေ့ရလေတော့သတည်း။

အဝန်
အဝန်ပုံပြင်

ဒီဇိုင်း၊ ဖိတ်ကား
နှင့် အင်္ကျီ
ကို အေး နှင့်
အောင်

